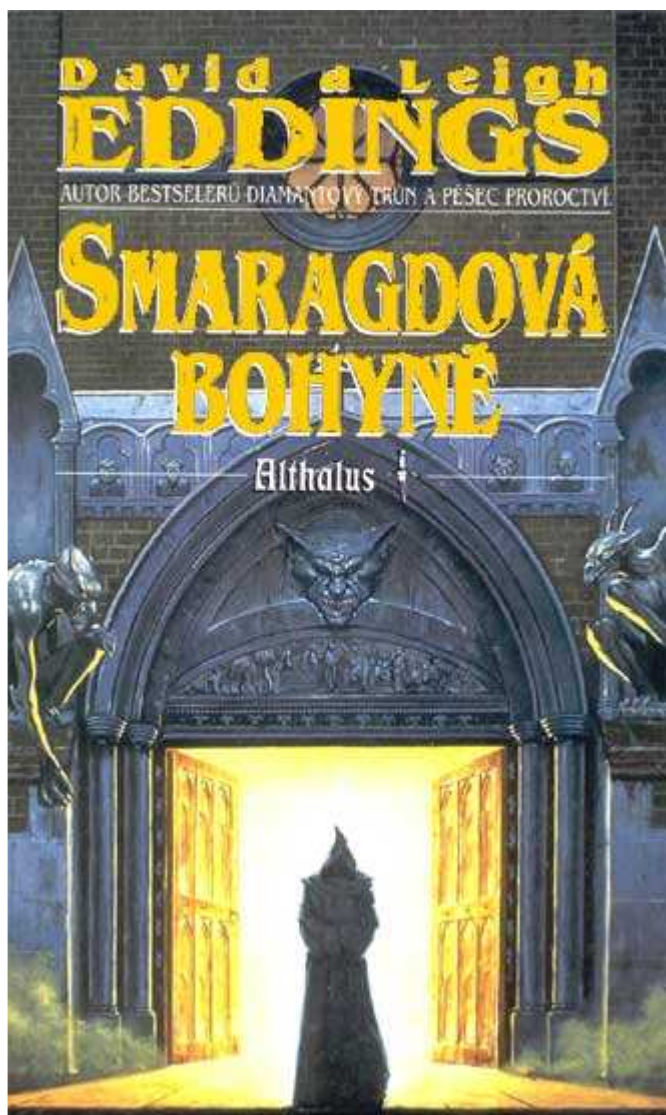

David a Leigh
EDDINGS

AUTOR BESTSELLERŮ DIAMANTOVÝ TRN A PĚŠEC PROROCTVÍ

SMARAGDOVÁ BOHYNĚ

Althalus

THE REDEMPTION OF ALTHALUS

Copyright © 2000 by David Eddings

All rights reserved, which includes
to reproduce this book or portions
any form whatsoever.

Translation © **Václav Čuba, 2001**

Copyright 2001 © for the Czech edition by **BANSHIES**

Cover Art © by **Les Ewards**

ISBN: 80-86456-04-8

Distribuce - tel: (02) 83882490
e-mail: banshies@volny.cz

Vytiskla *Akcent* Tiskárna Vimperk s. r. o.

SMARAGDOVÁ BOHYNĚ

ALTHALUS *Kniha první*

PROLOG

A vězte, že před Počátkem neexistoval Čas, a vše se zmítalo v Chaosu a Temnotě. Ale Deiws, nebeský Bůh, se probudil a s jeho probuzením začal ubíhat Čas. A Deiws pohlédl na Chaos a Temnotu a srdce mu zaplnila veliká touha. Povstal, aby vytvořil všechno, co je, a díky jeho tvoření vzniklo Světlo, které vyrušilo jeho bratra, démona Daevu, z hloubání v prázdnotě. Po čase však Deiwose jeho práce unavila, a proto vyhledal místo k odpočinku. Jedinou myšlenkou vytvořil hrad, který stojí na rozhraní světla a tmy, na hranici říše Času, za kterou už žádný Čas není. A Deiws označil tuto strašlivou hranici ohněm, aby lidem zabránil v pádu do propasti, kde vládne Daeva. Pak se usídlil na svém hradě, aby rozmlouval se svou Knihou, zatímco Čas pokračoval ve svém neměnném pohybu vpřed.

Démon Daeva však pocítil hněv nad tím, že nad jeho temným panstvím zazářilo světlo stvořené Deiwosem, a v srdci se mu zrodila věčná zášť, protože mu světlo způsobovalo bolest, a pochod Času pro něj představoval agónii. A tak se schoulil na svém chladném trůně v temnotě propasti. Tam začal spřádat pomstu proti Světlu, proti svému bratru a proti samotnému Času.

A jejich sestra se dívala, ale mlčela.

Z knihy Nebesa a Propast,
mytologie prastaré říše Medyo

Na Althalovu obranu je třeba podotknout, že když souhlasil se svou účastí na krádeži Knihy, nacházel se ve více než tíživé finanční situaci, a navíc byl značně podnapilý. Kdyby byl zcela střízlivý a nesáhl si až na samé dno svého váčku, jistě by položil více otázek o tom, co je to vlastně ten Dům na Konci Světa a zcela jistě by se mnohem víc zajímal o osobu vlastníka Knihy.

Byla by ovšem naprostá hloupost snažit se zakrýt Althalovu pravou povahu, když se koneckonců stala součástí legend. Jak každý ví, je Althalus zloděj a lhář, příležitostný vrah, nesnesitelný chvastoun a člověk, který nemá ani nejmenší představu o tom, co je to čest. Navíc se pravidelně opíjí, podvádí a vyhledává společnost dam, které nejsou o nic lepší než on sám.

Jeho kariéra je však velice úspěšná, protože je nesmírně pohotový a také velice vtipný. V jistých kruzích se dokonce tvrdí, že kdyby Althalus skutečně chtěl, dokázal by rozesmát i stromy a pokud by mu na tom opravdu záleželo, mohl by způsobit, že by hory zaburácely smíchem.

Jeho obratné prsty jsou ještě rychlejší než jeho rozum a chytrý muž si vždycky pečlivě hlídá svůj váček s mincemi, když se směje vtipům veselého a pohotového zloděje.

Kam až Althalova paměť sahala, býval vždycky zlodějem. Svého otce nikdy nepoznal a na jméno matky si už tak docela nevzpomínal. Vyrostl mezi zloději v drsné zemi v pohraničí a už jako dítěti mu jeho pohotovost získala místo ve společnosti těch, kteří se živí změnami vlastnických práv u cenných předmětů. Své postavení si získal nesčetnými vtipy a veselými historkami a zloději ho na výraz díků přijali mezi sebe a vyučili ho svému řemeslu.

Měl mysl dostatečně rychlou na to, aby si uvědomil omezení jednoho každého ze svých učitelů. Někteří z nich byli mohutní muži, kteří si brali to, co chtěli, pouhou silou. Jiní byli malí a obratní, kteří ke krádežím využívali své nenápadnosti. Jak Althalus dospíval,

uvědomil si, že z něj nikdy nevyroste žádný obr. Mohutné svalstvo zjevně nebylo součástí jeho dědičných vloh. Uvědomil si také, že až doroste plné výšky, nebude už schopen prosmýknout se úzkými okénky na zajímavá místa, kde se ukrývaly cenné předměty. Brzy pochopil, že doroste jen do průměrné výšky, ale přísahal sám sobě, že se nikdy v životě nespokojí s pouhou průměrností. Napadlo ho, že rozum a chytrost jsou nadřazené býčí síle i opičí obratnosti, a proto se rozhodl vydat touto cestou.

V horách a lesích na hranicích, kde končila civilizace a začínala divočina, začal pomalu dosahovat jistého věhlasu. Ostatní zloději obdivovali jeho chytrost. Jak jeden z nich jednoho večera prohlásil ve zlodějské taverně v zemi Hule, „přisahám, že ten hoch Althalus by dokázal přemluvit včely, aby mu přinesly med, a ptáky, aby mu kladli vajíčka přímo na talíř. Věřte tomu, co říkám, přátelé, ten hoch to dotáhne daleko.“

Popravdě řečeno Althalus to skutečně dotáhl daleko. Rozhodně se o něm nedalo říct, že by byl usedlé povahy a zdál se být požehnán - nebo proklet - nekonečnou zvědavostí, cože se to vlastně nachází na druhé straně tamhletoho kopce nebo hory či řeky, na kterou narazil. Jeho zvědavost se zdaleka neomezovala jen na zeměpis. Zajímalo ho také, co ukrývají jiní, usedlejší lidé ve svých domech, nebo co nosí ve váčcích u pasu. Tato zvědavost společně s neselhávajícím instinktem, který mu napovídal, kdy je čas vydat se znovu na cesty, ho udržovaly v neustálém pohybu.

A tak navštívil prerie Plakandu a Wekti, vlnící se kopce Ansu a hory Kagwheru, Arumu a Kweronu. Podnikal příležitostné cesty do Regwosu a jižního Nekwerosu a nic nedbal na historky o hrůzách, které číhají v horách na hranici civilizovaného světa a divočiny.

To, co však Althala nejvíc odlišovalo od ostatních zlodějů, bylo jeho neobyčejné štěstí. Dokázal vyhrát pokaždé, když se dotkl páru kostek, a bez ohledu na to, kam šel a ve které zemi se právě nacházel, štěstěna se k němu nikdy neobrátila zády. Náhodné setkání či příležitostný rozhovor ho téměř vždy dovedly přímo k tomu nejbohatšímu a nejméně podezřívavému člověku v každé místní komunitě a zdálo se, že ať už se vydal jakoukoli cestou, tato cesta ho vždy dovedla přímo k možnostem, o jakých se jiným zlodějům ani

nesnilo. Po pravdě řečeno byl Althalus nejznámější právě díky svému štěstí a ne díky své chytrosti či schopnostem.

Časem začal být na svém štěstí závislý. Vypadalo to, že ho štěstěna doslova zbožňuje, a on jí bezvýhradně věřil. Zašlo to dokonce tak daleko, že začal věřit, že k němu štěstěna promlouvá ve skrytých zákoutích jeho mysli. To tiché mrazení, které mu napovídalo, že je čas opustit místo, kde se právě nachází - a to co nejrychleji - byl, jak věřil, její hlas, který ho tiše varoval, že pokud nezmizí, čekají na něj nemilé věci.

Kombinace chytrosti, schopností a štěstí z něj udělala úspěšného zloděje, ale když to situace vyžadovala, dokázal utíkat jako jelen.

Profesionální zloděj musí, alespoň pokud chce pravidelně jíst, trávit velkou část svého života v hospodách, kde se snaží naslouchat hovoru ostatních, protože informace jsou nutnou podmínkou k provozování zlodějského řemesla. Z okrádání chudých totiž neplyne žádný velký zisk. Althalus miloval šálek jemné medoviny, stejně jako kdokoli jiný, ale na rozdíl od většiny ostatních nechodil do hospod jen kvůli pití. Opilý člověk dělá chyby a zloděj, který dělá chyby, se většinou nedožije stáří. Althalus měl neselhávající instinkt, který ho v každé hospodě dovedl právě k tomu člověku, který měl nějakou zajímavou informaci. Večer většinou probíhal tak, že si k němu přisedl, a veselými historkami a štědrostí daného člověka obvykle přesvědčil, aby se s ním o tuto informaci podělil. Kupovat v hospodách pití sdílným patronům je vlastně součástí zlodějského povolání. Althalus to vždycky dělal tak, že dopil pohár přesně ve stejném okamžiku jako jeho společník, ale většina jeho pití z nějakého důvodu končila vsáklá do podlahy.

Přecházel od stolu ke stolu, vyprávěl vtipy místním štamgastům a pár dní jim kupoval pití, a pak, když si vytipoval nejbohatší lidi v daném městě či vesnici, je obšťastnil noční návštěvou a ráno už byl na míle daleko na cestě k nějaké další pohraniční osadě.

Přestože Althala nejvíce zajímaly místní informace, v hospodách se vyprávěly také jiné příběhy, příběhy o městech na pláních Equera, Treborea a Perquainu, civilizovaných říší daleko na jihu. Naslouchal těmto příběhům se špatně skrývanou skepsí. Nikdo na světě přece nemůže být tak hloupý, aby si dláždil ulice města zlatem, a fontány, ze

kterých prýští diamanty, sice mohou být pěkné, ale jsou poněkud nepraktické.

Tyto historky však vždycky jitřily jeho představivost a on si často sliboval, že jednoho dne se na ta místa vypraví a přesvědčí se o tom všem na vlastní oči.

Osady a městečka v pohraničí byla většinou postavena ze dřeva, ale o městech v jižních zemích se říkalo, že jsou postavena z kamene. Už jen to samo o sobě by ospravedlňovalo cestu tam, ale Althalus se v podstatě o architekturu příliš nezajímal, a tak svou cestu na jih zatím odkládal.

To, co ho nakonec přimělo změnit názor, byla zábavná historka, kterou vyslechl v taverně v Kagwheru, a která pojednávala o úpadku Deikanského císařství. Zdálo se, že hlavní příčinou tohoto úpadku byl omyl tak kolosálních rozměrů, až Althalus nebyl schopen uvěřit, že by se kdokoli se zdravým rozumem dokázal podobného omylu dopustit byť i jen jednou. Podle vyprávění však k tomuto omylu došlo dokonce třikrát.

„Ať mi vypadají všechny zuby, jestli to není pravda,“ ujišťoval ho vypravěč. „Obyvatelé Deiky o sobě mají dost vysoké mínění a když se doslechli, že tady v Kagwheru bylo objeveno zlato, usoudili, že Bůh to zlato přichystal pro ně - a jen nějakým hloupým nedopatřením to zlato uložil pod zem tady u nás a ne tam u nich, kde by jim stačilo se jen sehnout a sbírat ze země zlaté valouny. Trošku se kvůli tomu na Boha zlobili, ale rozhodně to nezašlo tak daleko, že by mu začali něco vyčítat. Místo toho sem do hor vyslali armádu, která měla nám, hloupým horalům, vysvětlit, že všechno to zlato přichystal Bůh pro ně a ne pro nás. No a když ta armáda dorazila sem a k uším vojáků dorazily pověsti o tom, kolik zlata tu vlastně všude je, většina z nich usoudila, že jim vojenský život vlastně neprospívá. Generálům brzy nezbyl nikdo, komu by mohli velet, a tak i důstojníci nakonec usoudili, že je lepší věnovat se kopání zlata a vykašlat se na vojenskou kariéru.“

Althalus se rozesmál. „To je opravdu rychlý způsob, jak přijít o armádu, řekl bych.“

„Neexistuje žádný rychlejší,“ souhlasil vypravěč. „V každém případě byl Senát, který v Deice představuje vládu, velice zklamán

chováním svých vojáků, a tak sem vyslal druhou armádu, která měla chytit tu první a potrestat její členy za neplnění povinností.“

„To nemyslíš vážně!“ prohlásil Althalus.

„Ale ano, přesně tohle udělali. No, pane, a ta druhá armáda usoudila, že se zařídí podle příkladu té první, a tak její vojáci zahodili meče a uniformy a místo mečů vzali do ruky krumpáče.“

Althalus vyprskl smíchy. „To je ta nejzábavnější historka, jakou jsem kdy slyšel!“ řekl.

„A dál je to ještě lepší,“ sdělil mu s úsměvem vypravěč. „Císařský Senát nedokázal *pochopit*, jak je možné, že dvě armády za sebou tak ponižujícím způsobem nedostály svým závazkům. Koneckonců vojáci přece dostávali plat, celý měďák na den, že ano? Senátoři se tak dlouho hádali jeden s druhým, až jim úplně změkly mozky, a dovedli svou hloupost až k naprosté dokonalosti, protože sem nakonec vyslali *třetí* armádu, která měla zjistit, co se stalo s těmi prvními dvěma.“

„Myslí to vážně?“ zeptal se Althalus jednoho ze štamgastů.

„Takhle to víceméně bylo, cizinče,“ odpověděl tázaný. „Mohu to potvrdit, protože jsem byl seržantem v té druhé armádě. Městský stát Deika vládne rozsáhlé říši, ale poté, co mu v horách Kagwheru zmizely celé tři armády, nemá už dost vojáků na hlídky v ulicích, o vojenských posádkách v podrobených zemích ani nemluvě. Náš Senát sice pořád vydává zákony, které mají ostatní země poslouchat, ale nikdo už jim nevěnuje pozornost. Zdá se, že to naši senátoři tak docela nepochopili, a proto pořád vyhlášují nové zákony o daních a tak podobně, a lidé si jich nevšímají. Naše velkolepé císařství se změnilo ve velkolepý vtip.“

„Možná, že jsem odkládal svou návštěvu civilizovaných zemí až příliš dlouho,“ prohlásil Althalus. „Pokud jsou v Deice opravdu až *takhle* hloupí, muž mé profese je zkrátka *musí* poctit návštěvou.“

„Skutečně?“ zeptal se bývalý voják. „A jaké profesi se věnujete?“

„Jsem zloděj,“ přiznal Althalus. „A pro dobrého zloděje je město plné hloupých bohatých lidí něco na způsob ráje.“

„V tom případě ti přeju hodně štěstí, příteli,“ prohlásil bývalý voják. „Nikdy jsem neměl rád senátory, kteří tráví tolik času ve snaze vymyslet nové způsoby, jak mě nechat zabít. Ale jestli tam půjdeš,

bud' opatrný. Senátoři si svá místa kupují, a to znamená, že jsou to bohatí lidé. Bohatí senátoři tvoří zákony na ochranu bohatých, a ne obyčejných lidí. Pokud tě v Deice chytanou při krádeži, skončíš velice špatně.“

„Mě nikdy nikdo nechytí, seržante,“ ujistil ho Althalus. „To proto, že jsem nejlepší zloděj na světě, a aby to bylo ještě lepší, jsem také člověk bohatě obdařený štěstěnou. A pokud je alespoň půlka té historky pravdivá, vypadá to, že se štěstěna obrátila k deikanskému císařství zády a na mě se naopak usmívá stále víc. Pokud se ti naskytne příležitost uzavřít sázku na výsledek mé cesty na jih, vsad' na mě, protože v podstatě nemůžeš prohrát.“

S tím Althalus dopil, vstal, zběžně se uklonil ostatním hostům a vydal se na cestu, aby se přesvědčil o divech civilizace na vlastní oči.

DŮM NA KONCI SVĚTA

Část první: Nabjor's Camp – Nabjorův tábor; Gesti's Fort – Gostiho pevnost

KAPITOLA JEDNA

Althalus zloděj strávil deset dní na cestě, která vedla z Kagwherských hor do císařského města Deiky. Když vycházel z podhůří, narazil na vápencový lom, kde zubožení otroci, pohánění karabáčem, z vápence pomocí těžkých bronzových pil pracně vyřezávali mohutné bloky. Althalus už o otroctví pochopitelně slyšel, ale teď to bylo poprvé, kdy otroky viděl na vlastní oči. Zatímco mířil k pláním Equera, trochu si o tom promluvil se svou štěstěnou, a důrazně jí připomenul, že jestli ho *opravdu* miluje, musí udělat všechno, co půjde, aby ho uchránila před podobným osudem.

Město Deika leželo u jižního konce mohutného jezera v severním Equeru a bylo ještě honosnější, než jak ho popisovaly příběhy. Bylo ohrazeno vysokou kamennou hradbou, postavenou ze čtvercových vápencových bloků a také všechny budovy uvnitř hradeb byly postaveny z kamene.

Široké ulice Deiky byly dlážděné kostkami a k nebi se tyčily veřejné budovy. Každý ve městě, kdo se považoval za důležitého, nosil honosný lněný kabátec a před každým soukromým domem stála socha jeho vlastníka - zpravidla tak idealizovaná, že jakákoli skutečná podoba s její živoucí předlohou byla čistě náhodná.

Althalus měl na sobě oděv vhodný do pohraničí a od kolemjdoucích se mu dostávalo znechucených a pohrdlivých pohledů. To ho po chvíli unavilo a tak se vydal do městské čtvrti, kde lidé na ulicích nosili mnohem obyčejnější šaty a ve tvářích se jim nezračil tak zřetelný výraz nadřazenosti.

U pobřeží jezera nakonec narazil na rybářskou hospodu a tam se zastavil, aby si odpočinul a něco zajímavého si poslechl, protože všichni rybáři na světě rádi hovoří. Objednal si pohár kyselého vína a poslouchal, jak rybami páchnoucí muži kolem něj hovoří o obchodě.

„Myslím, že jsem tě tu ještě neviděl, příteli,“ řekl Althalovi jeden z rybářů.

„Nejsem z města,“ odvětil Althalus.

„Aha, a odkud jsi?“

„Z hor. Přišel jsem si prohlédnout civilizaci.“

„No a co si myslíš o našem městě?“ „Udělalo na mě opravdu dojem. Mám o vašem městě skoro stejně vysoké mínění, jaké mají, jak se zdá, o sobě zdejší boháči.“

Jeden z rybářů se cynicky zasmál. „Jestli to dobře chápu, prošel jsi kolem fóra.“

„Jestli je to to náměstí, kde je tolik přeplácaných budov, pak ano. A jestli chcete, podělím se s vámi o své dojmy z toho místa.“

„Na tebe naši boháči moc velký dojem neudělali, co?“

„Zdaleka ne takový, jaký dělají sami na sebe, to je jisté. Lidé jako my by se měli boháčům vyhýbat, jak je to jen možné. Dřív nebo později by je z nás totiž mohly rozbolet oči.“

„Jakpak to?“ zeptal se další rybář.

„No, všichni ti lidé tam - ti, kteří nosí ty honosné kabátce - chodí s nosem pěkně nahoru a koukali se na mě svrchu. Pokud to člověk dělá dostatečně často, dřív nebo později z toho začne šilhat.“

Všichni rybáři se rozesmáli a v taverně se rozhostila uvolněná a přátelská atmosféra. Althalus mistrně nadhodil téma, které bylo jeho srdci nejdražší a zbytek odpoledne strávil rozhovorem o místních boháčích. Když nadešel večer, mohl si Althalus do paměti uložit několik jmen. Pár dalších dní strávil tím, že zužoval svůj seznam, až nakonec zůstal u bohatého obchodníka se solí jménem Kweso. Pak se vydal na centrální tržiště, navštívil mramorem lemované veřejné lázně a koupil si šaty, které více odpovídaly současné módě Deiky. Pro zloděje, který si vybírá vhodný kostým pro pracovní účely, je z celkem zřejmých důvodů klíčovým slovem „nepopsatelný“. Pak se Althalus vydal do čtvrti boháčů a několik dalších dní - a nocí - strávil tím, že pozoroval dům obchodníka Kwesa a snažil se odhadnout

boháčovy zvyky. Kweso sám byl obtloustlý, plešatý muž s červenými tvářemi, který měl na rtech přátelský úsměv. Althalovi se při několika příležitostech podařilo dostat se k němu natolik blízko, že ho slyšel mluvit. Postupně se mu začal veselý mužík docela líbit, ale na tom přece není nic neobvyklého. Když se nad tím člověk pořádně zamyslí, i vlkovi se nejspíš líbí ovce.

Althalovi se podařilo zjistit jméno jednoho z Kwesových sousedů, a tak jednoho rána prošel bránou Kwesova sídla, došel až ke dveřím a zaklepal. Nasadil důležitý výraz zaměstnaného obchodníka. „Co si přejete?“ zeptal se ho sluha, který mu otevřel.

„Rád bych mluvil se ctěným panem Melgorem,“ oznámil Althalus přátelsky. „Jedná se o obchodní záležitost.“

„V tom případě se obávám, že jste tu špatně, pane,“ odvětil sluha. „Sídlo pana Melgora je o dva domy dál.“

Althalus se otevřenou dlaní plácl do čela. „Jsem to ale hlupák,“ omluvil se. „Velice se omlouvám, že jsem obtěžoval.“ Jeho oči však byly velice zaměstnané. Závora na dveřích nebyla příliš složitá a ze vstupní chodby vedlo několik dveří. Ztišil hlas. „Doufám, že mé bušení neprobudilo tvého pána,“ řekl.

Služebník se pousmál. „O tom pochybuji,“ ujistil ho. „Pánova ložnice je nahoře a v zadní části domu. A tak jako tak většinou vstává právě touhle dobou, takže už je možná vzhůru.“

„To jsem opravdu rád,“ řekl Althalus a jeho oči se pátravě rozhlížely kolem. „Říkáš tedy, že Melgor bydlí o dva domy dál?“

„Ano.“ Služebník se vyklonil ze dveří a ukázal mu správný směr. „Zrovna tamhle - ten dům s modrými dveřmi. Nemůžete ho minout.“

„Mnohokrát děkuji, příteli, a omlouvám se, že jsem obtěžoval.“ Pak se Althalus otočil a vrátil se na ulici. Na tváři se mu objevil široký úsměv. Štěstěna ho opět přivinula na svou hrud'. Díky téhle malé lsti získal ještě více informací, než původně očekával. Ze sluhových slov se dozvěděl řadu důležitých věcí. Ted' bylo časně ráno a pokud Kweso vstává touhle dobou, je celkem jisté, že také chodí brzy spát. O půlnoci bude spát jako nemluvně. Kolem domu měl zahradu plnou velikých stromů a hustého křoví, která Althalovi poskytne dobré krytí. Dostat se do domu nebude žádný problém a Althalus se navíc dozvěděl, kde má Kweso ložnici. Takže jediné, co zbývá, je vplížit se

uprostřed noci do domu, vlézt obchodníkovi do ložnice, probudit ho a bronzovým nožem přiloženým na krk ho přimět ke spolupráci. Celé to vypadalo jako snadná záležitost.

Naneštěstí to však celé dopadlo jinak. Za veselou, srdečnou tvář obchodníka se solí se zjevně skrývala mnohem bystřejší mysl, než Althalus předpokládal. Zloděj se krátce po půlnoci přeshplhal přes vnější zeď obchodníka domu, propízl se zahradou a tiše vnikl do domu. Zastavil se ve vstupní hale a chvíli naslouchal. Až na chrápání, které se ozývalo z pokojů pro služebnictvo, byl dům úplně tichý. Althalus se jako stín dopízl až k úpatí schodiště a vydal se nahoru.

V tu chvíli však Kwesův dům ožil nepříjemným hlukem. Dole u schodů se totiž objevili tři psi, velcí téměř jako poníci a jejich hluboké štěkání a zuřivé vrčení začalo otřásat zdi.

Althalus okamžitě změnil plány. Chladný noční vzduch a ticho spících ulic mu náhle začaly připadat velice atraktivní.

Psi na úpatí schodiště však na to zjevně měli odlišný názor. Vyrazili nahoru, vrčeli a obnažovali hrozivě velké tesáky.

I seshora se teď ozvaly výkřiky a někdo začal rozsvěcet svíčky.

Althalus napjatě čekal, dokud se psi nedostali až skoro k němu. Pak přes ně přeskočil s akrobatickou dovedností, o které až dosud ani netušil, že ji má, dole na zemi se překulil, rychle vyskočil na nohy a vyrazil ven.

Utíkal zahradou, za patami měl obrovité, krvelačné psy a v tu chvíli uslyšel, jak mu kolem levého ucha něco zabzučelo. Někdo z obyvatel domu, ať už ten zatracený Kweso nebo některý z jeho služebníků, byl velmi zkušený lučištník.

Althalus se začal škrábat na zeď, psi zuřivě vyskakovali a snažili se mu zakousnout do pozadí a do kamenů kolem něj narážely další šípy s takovou prudkostí, až ze zdi odletovaly úlomky kamení a omítky.

Převalil se přes zeď a dopadl na ulici. Rozběhl se málem ještě dřív, než se jeho nohy dotkly dlažebních kostek. Celý tenhle podnik dopadl úplně jinak, než jak to plánoval. Jeho skok ze schodů a následný pád na zem mu způsobil četné odřeniny a při seskakování na

ulici si bolestivě namohl kotník. Když utíkal, rozhodně nešetřil kletbami.

Někdo z obyvatelů Kwesova domu otevřel hlavní bránu a vypustil psy ven.

Teď získal Althalus dojem, že věci zašly až příliš daleko. Tím, že utekl, přiznal porážku, ale Kweso se zjevně nespokojil s pouhým vítězstvím a toužil po jeho krvi.

Zloděj musel přelézt několik dalších zdí a nakonec se mu podařilo krvelačné psí bestie setřást. Pak si dopřál dlouhou procházku na čerstvém vzduchu, aby z něj opadlo veškeré vzrušení. Nakonec se posadil na lavičku, aby si všechno důkladně promyslel. Civilizovaní lidé zjevně nebyli tak hloupí, jak se na první pohled zdálo, a Althalus usoudil, že už si město Deiku prohlédl dostatečně dobře, a že je čas vydat se dál. Nejvíc ho však udivilo to, že ho štěstěna nevarovala před těmi psy. Že by na chvíli usnula? Bude si s ní o tom muset promluvit.

Když čekal ve stínech u jedné hospody v lepší části města, neměl zrovna nejlepší náladu. Ze dveří po chvíli vyšla dvojice dobře oděných návštěvníků. Potácivým krokem se vydali domů. Althalus oba dva zkušeně udeřil zezadu do hlavy jílcem krátkého bronzového meče a oba bezpečně upadli do bezvědomí. Obsah jejich váček, stejně jako pár prstenů a jeden hezký náramek bleskurychle změnily majitele a Althalus je nechal mírumilovně pochrupovat ve stoce vedle hospody.

Přepadávat opilce na ulici nebyl jeho styl, ale Althalus potřeboval nějaké peníze na cestu. Ti dva měli smůlu, že narazil zrovna na ně a celá záležitost byla rutinní a ne příliš nebezpečná. Althalus usoudil, že by se neměl pouštět do něčeho složitějšího, dokud si pořádně nepromluví se svou štěstěnou.

Když krácel k hlavní městské bráně, potěžkal si oba váčky, které právě ukradl. Byly docela těžké a to ho přesvědčilo, aby udělal něco, co by ho za obvyklých okolností ani nenapadlo. Krátce po úsvitu opustil město Deika a cestou se zastavil u úpravné farmy, kde si koupil - a skutečně za něj zaplatil - koně. Platit za něco bylo proti všem jeho zásadám, ale usoudil, že dokud si nepromluví se svou štěstěnou, bude lepší neriskovat.

Nasedl na svého nového koně a bez ohlédnutí zamířil na západ. Čím dříve opustí Equero a Deikanské císařství, tím lépe. Mimoděk ho napadlo, jestli na jeho štěstí nemůže mít nějaký vliv zeměpis. Je možné, že by mu přálo štěstí jen na určitých místech? To byla velmi znepokojivá myšlenka a Althalus strávil cestu na západ ponořen v neveselých úvahách.

O dva dny později dorazil k městu Kanton v Treborey, ale než vstoupil do města, zastavil se v dostatečné vzdálenosti, aby se ujistil, že proslulá - a zjevně nekonečná - válka mezi Kantonem a Osthosem nezuří právě v těchto místech. Kolem města však nespátřil žádné obléhací stroje, a tak vjel dovnitř.

Fórum v Kantonu téměř připomínalo fórum, které viděl v Deice, ale boháči, kteří sem přicházeli naslouchat řečníkům, zjevně nebyli ani zdaleka přesvědčeni o své vlastní nadřazenosti jako jejich kolegové šlechtici v Equeru. Proto Althalovi samotná jejich existence nepřišla příliš pobuřující. Dokonce se sám na fóru zastavil, aby si poslechl několik proslovů. Jejich obsahem však byly převážně urážky věnované městskému státu Osthos v jižní Treborey, nebo stížnosti na nedávné zvýšení daní, takže se nedozvěděl nic zajímavého.

Pak zašel do hospody v jedné slušnější čtvrti a doufal, že tentokrát se na něj štěstí usměje. A skutečně. Dva z návštěvníků se zrovna zuřivě přeli o tom, kdo je nejbohatším člověkem v Kantonu.

„Omeso má mnohem víc peněz než Weikor,“ tvrdil jeden z nich hlasitě. „Má víc peněz než dokáže spočítat.“

„No to je jasné, ty hlupáku. Omeso totiž nedokáže napočítat víc jak do deseti, pokud si nesundá boty. Všechny peníze zdědil od strýce a sám si nevydělal ani penny. Zato Weikor se vypracoval sám od sebe, takže ví, jak peníze *vydělat*. Omeso všechno dostal na zlatém podnose. Utrácí, jak nejrychleji dokáže, zatímco Weikor šetří. Za deset let si Weikor bude moci koupit i Omesa - i když pochybuji o tom, že ho bude chtít.“

Althalus se otočil a odešel, aniž si objednal něco k pití. Získal přesně tu informaci, kterou potřeboval. Možná, že zeměpis skutečně má něco společného se štěstím.

Čenichal v Kantonu ještě pár dalších dní, kladl otázky na Omesa a Weikora a do čela jeho seznamu se nakonec dostal právě Omeso, protože Weikor měl pověst člověka, který si dokáže své těžce vydělané peníze dobře ochránit. Althalus během práce rozhodně nechtěl potkat další hrozivé obrovité psy.

Zopakoval lest se špatným domem, aby zjistil, jak má Omeso zabezpečené přední dveře a několik dalších večerů pozoroval jeho dům. Zjistil, že Omeso se jen zřídka vrací před úsvitem, a že je většinou tak opilý, že by si nejspíš ani nevšiml, kdyby mu dům hořel. Služebníci samozřejmě dobře znali zvyky svého pána, a proto i oni trávili mnoho nocí ve městě. Když slunce zapadlo, byl Omesův dům téměř vždycky prázdný.

A tak jednoho letního večera krátce před půlnocí Althalus tiše vstoupil do domu a začal s průzkumem.

Téměř okamžitě si všiml, že tu něco není v pořádku. Zvenku vypadal Omesův dům nádherně, ale uvnitř byl starý oprýskaný nábytek, polámané židle a stoly, za které by se styděl snad i žebrák. Závěsy byly potrhane a koberce samá díra. Nejlepší stojan na svíce v celém domě byl vyrobený z mosazi. Celé vybavení jako by nahlas křičelo, že tohle není dům boháče. Omeso už zřejmě celé své dědictví stihl utratit.

Althalus přesto pokračoval v hledání, ale když prozkoumal všechny místnosti, vzdal to. V celém domě nebylo nic, co by stálo za ukradení. Znechuceně odešel.

Ve váčku mu stále ještě zbývaly nějaké peníze, a tak několik dalších dnů zůstal v Kantonu a jednou jen tak náhodou navštívil hospodu, ve které se scházeli řemeslníci. Jak bylo tady v nížině obvyklé, taverny nenabízely medovinu, a tak se musel Althalus opět spokojit s kyselým vínem. Rozhlédl se kolem sebe. Řemeslníci byli ten druh lidí, kteří měli mnoho příležitostí prohlédnout si domy boháčů zevnitř. „Možná by mi někdo z vás přítomných mohl něco vysvětlit,“ oslovil Althalus ostatní hosty. „Nedávno jsem dostal zakázku na práci v Omesově domě. Každý ve městě tvrdí, jaký je to boháč, ale jakmile jsem vstoupil dovnitř, nemohl jsem uvěřit tomu, co vidím. Stály tam židle, které měly jen tři nohy a všechen nábytek byl v tak zuboženém stavu, až hanba.“

„To je teď v Kantonu nejnovější móda, příteli,“ řekl mu jeden hlínou páchnoucí hrnčíř. „Poslední dobou jsem neprodal ani jeden pořádný džbán nebo láhev, protože každý chce jen ty popraskané, omláčené a s ulomenými uchy.“

„A jestli ti tohle připadá zvláštní,“ prohlásil jeden tesař, „měl bys vidět, co se děje v mém obchodě. Až donedávna jsem měl sklep plný rozlámaného nábytku, který se mi z nějakého důvodu nepovedl nebo poškodil, ale od chvíle, kdy vstoupil v platnost nový daňový zákon, nemohu prodat žádný nově vyrobený kus, ale ten starý brak, co mám ve sklepě, jde doslova na dračku. Místní smetánka je ochotna zaplatit téměř cokoli za polámanou starou židli.“

„To nechápu,“ přiznal Althalus.

„Není to tak složité, cizince,“ prohlásil hostinský. „Náš starý Aryo býval zvyklý vybírat daně z chleba. Každý, kdo jedl, a jíst přece musí každý, musel platit daně. Ale starý Aryo loni zemřel a jeho syn, náš současný vládce, je velice vzdělaný mladík. Všichni jeho učitelé jsou filosofové s podivnými nápady. Přesvědčili ho, že daň ze zisku je mnohem spravedlivější než daň z chleba, protože chleba jedí jenom chudáci, ale největší zisky mají boháči.“

Althalus na něj nechápavě pohlédl. „A co s tím má společného oprýskaný nábytek?“

„Ten je jen na oko, příteli,“ poučil ho nějaký kameník. „Naši boháči se snaží přesvědčit výběřčí daní, že jsou chudí. Výběřčí jim pochopitelně nevěří, a tak dělají namátkové kontroly v domech. Pokud je nějaký boháč v Kantonu tak hloupý, že si v domě nechá třeba jen jediný kus pěkného nábytku a výběřčí mu na to přijdou, okamžitě mu rozeberou celou podlahu.“

„Proč by mu rozebírali podlahu?“

„Protože podlaha je oblíbené místo, kam se schovávají peníze. To se vyndá několik dlaždic, pod nimi se vykope díra a do díry se schovají peníze. Pak se dlaždice znovu dají na místo a spáry se zakryjí maltou. Zpočátku to ovšem boháči dělali tak mizerně, že každý hlupák na první pohled poznal, kde se skrývá s penězi nachází. Teď ovšem vydělávám víc peněz tím, že učím lidi, jak správně namíchat maltu, než jsem si kdy vydělával otesáváním kamenů. Vydělávám dokonce

tolik, že i já jsem si nedávno musel udělat pod podlahou vlastní skrýš na peníze.“

„A proč si boháči na tuhle práci nenajmou profesionály?“

„No, to oni zezáčátku dělali, ale pak za námi přišli výběřčí a nabídli nám tučnou odměnu za každou oznámenou skrýš na peníze.“ Kameník se cynicky zasmál. „Je koneckonců naší vlasteneckou povinností oznámit každý pokus o daňový podvod. A tak se z boháčů v Kantonu stali kameníci amatéři. Vždycky, když za mnou přijde někdo nový, abych ho něco naučil, dává si přezdívkou. Nikdo se mi nepředstaví pravým jménem. Zřejmě mají strach, že bych je okamžitě udal.“

Althalus se dlouze zamyslel. Nový daňový zákon ho v podstatě připravil o práci. Pokud je člověk dostatečně chytrý na to, aby své peníze dokázal schovat před výběřčími daní, jakou šanci má počestný zloděj? Snadno se jim mohl dostat do domů, ale představa, že chodí mezi vším tím oprýskaným nábytkem, a přitom jen několik palců pod jeho nohama může být ukryté bohatství, mu způsobovala žaludeční křeče. Navíc byly domy boháčů nalepené jeden na druhý, takže jediný poplašný výkřik by vzbudil všechny sousedy. Šance, že by se mu podařilo najít skrýš s penězi, byla mizivá a hrozba násilí by zřejmě také nepomohla. Vědomí, že bohatství je tak blízko a přece tak daleko, se mu vůbec, ale vůbec nelíbilo. Usoudil, že bude nejlepší, když odjede co nejdřív, aby odolal pokušení to přece jen zkusit. Jak se ukázalo, byl Kanton ještě horší než Deika.

Opustil město dalšího rána a pokračoval ve své cestě na západ. Projížděl bohatými pšeničnými poli Treborey a mířil směrem k Perquainu. Náladu měl pod bodem mrazu. Civilizace ukrývala nesčíslné bohatství, ale ti, kteří byli dost chytrí na to, aby je shromáždili, byli, jak to vypadalo, také dost chytrí na to, aby si je udrželi. Althalovi se začalo stýskat po pohraničí a horoucně si přál, aby nikdy neslyšel slovo „civilizace“.

Překročil řeku a vkročil do Perquainu, bohaté, rovinaté země plné farem, kde byla země tak úrodná, až se o ní říkalo, že ji vůbec není třeba osívat. Jediné, co prý musel farmář v Perquainu každé jaro udělat, bylo obléci si na sebe nejlepší šaty, vyjít na pole a říci, „pšenici, prosím“, nebo „ječmen, jestli by to nevadilo“, a pak se vrátit

domů a zpátky do postele. Althalus si byl celkem jistý, že tyhle povídačky přehánějí, ale o farmaření nic nevěděl, takže se v nich možná mohlo skrývat zrnko pravdy.

Na rozdíl od ostatního světa uctívali obyvatelé Perquainu bohyni. Všem ostatním lidem to připadalo mimořádně nepřírozené - ať už těm, kteří žili v civilizaci nebo obyvatelům pohraničí - ale určitá logika v tom byla. Celý Perquain byl totiž závislý na pšeničných polích, a proto byli jeho obyvatelé doslova posedlí plodností. Když Althalus dorazil k městu Maghu, zjistil, že největší a nejvelkolepější budova v celém městě je chrám, zasvěcený bohyni jménem Dweia. Byla to bohyně plodnosti. Vstoupil do města, u chrámu se na chvíli zastavil a nahlédl dovnitř. Měl pocit, že na něj obrovitá socha bohyně plodnosti každou chvíli skočí. Sochař, který ji tvořil, byl zřejmě buď naprosto šílený nebo postižený záchvatem nábožného vytržení, protože jinak by takovouhle monstózní věc nikdy nemohl vytvořit. Přesto však Althalus nakonec usoudil, že jisté opodstatnění ten výtvor má. Plodnost znamená mateřství a mateřství znamená rodit mláďata. Socha jako by oznamovala, že bohyně Dweia je schopná porodit stovky dětí naráz.

Perquaine byl osídlen mnohem později než Treborea a Equero a jeho obyvatelé měli stále ještě pár neobroušených hran, díky kterým se mnohem víc podobali lidem v pohraničí, než změkčilým obyvatelům východu. Hospody v chudších částech Maghu byly mnohem drsnější než v Deice nebo Kantonu, ale to Althalovi nijak zvlášť nevadilo. Procházel městem, dokud nenarazil na tavernu, kde místní štamgasti víc mluvili než popíjeli, posadil se do rohu a poslouchal.

„Druigorův trezor doslova přetéká penězi,“ vyprávěl zrovna jeden z návštěvníků svým přátelům. „Nedávno jsem se zastavil v jeho účtárně a viděl jsem trezor otevřený. Byl tak napěchovaný, že už by se do něj nic dalšího nevešlo.“

„To celkem dává smysl,“ prohlásil další z hostů. „Druigor je nesmírně tvrdý obchodník. Vždycky najde způsob, jak vydělat co nejvíc.“

„Slyšel jsem, že se hodlá ucházet o místo senátora,“ dodal nějaký vyhublý chlapík.

„Tak to se musel úplně zbláznit,“ odfrkl si první muž. „Nemá k tomu předpoklady. Chybí mu titul.“

Hubený chlapík pokrčil rameny. „Tak si nějaký koupí. Tady ve městě je spousta šlechticů s tituly, ale bez peněz.“

Konverzace se pak přesunula k dalším námětům, a tak se Althalus zvedl a tiše tavernu opustil. Chvilí kráčet po úzké, kamennými kostkami dlážděné ulici, a pak zastavil pěkně oděného kolemjdoucího. „Promiňte,“ řekl přátelsky, „ale hledám účtárnu člověka jménem Druigor. Nevíte náhodou, kde to je?“

„Každý v Maghu ví, kde je Druigorovo sídlo,“ odvětil kolemjdoucí.

„Jsem tady ve městě nový,“ přiznal Althalus.

„Aha, tím se to vysvětluje. Druigor dělá obchody u západní brány. Když tam dojdete, každý bude vědět, kde to je.“

„Děkuji vám, pane,“ řekl Althalus. Pak pokračoval v chůzi.

Čtvrť u západní brány se skládala převážně ze stodolovitých obchodů a jeden ochotný chlapík mu ukázal budovu, která patřila Druigorovi. Kolem této budovy panoval čilý ruch. Lidé vcházeli i vycházeli předními dveřmi a do dvora vjížděly vozy plné napěchovaných pytlů a míjely prázdné povozy, které vyjížděly ven. Althalus se chvíli díval. Plynulý tok lidí oběma směry naznačoval, že Druigor dělá spoustu obchodů. To bylo vždycky slibné.

Přešel na druhou stranu ulice a vstoupil do jiného, mnohem klidnějšího domu. Někáký zpocený muž tam po podlaze tahal těžké pytle a opíral je o zeď. „Promiňte, sousede,“ řekl. „Komu patří tohle místo?“

„Tohle je Garwinův obchod,“ odvětil zpocený muž. „Teď tu však zrovna není.“

„Aha,“ řekl Althalus. „Škoda, že jsem ho nezastihl. Vráťím se později.“ Pak se otočil, vrátil se na ulici a znovu se vydal k Druigorovu obchodu. Vstoupil dovnitř a připojil se k těm, kteří čekali na rozmluvu s vlastníkem.

Když na něho přišla řada, vstoupil do neuklizené místnosti, kde za stolem seděl muž s tvrdýma očima. „Ano?“ zeptal se ten člověk Althala.

„Vidím, že jste velmi zaměstnaný muž,“ řekl Althalus a jeho oči přebíhaly po místnosti.

„Ano, to jsem, takže prosím přejděte k věci.“

Althalus však už viděl vše, co potřeboval. V rohu místnosti stála mohutná bronzová krabice s umně vypracovanou petlicí.

„Bylo mi řečeno, že jste čestný muž, pane Garwine,“ řekl Althalus úlisným tónem, oči stále zaměstnané.

„To jste tu špatně,“ řekl člověk za stolem. „Já jsem Druigor. Garwin sídlí kousek dál na sever - jsou to čtvrté nebo páté dveře odsud.“

Althalus omluvně rozpráhl ruce. „Měl bych být chytřejší a nevěřit opilcům,“ prohlásil. „Ten člověk, který mě sem poslal a tvrdil, že tohle je Garwinův obchod, se jen stěží držel na nohou. Myslím, že se k němu vrátím a dám mu jednu do zubů. Promiňte, že jsem vás okradl o vzácný čas, pane Druigore. Pomstím se tomu zatracenému hlupákovi za nás za oba.“

„Chystáte se s Garwinem setkat obchodně?“ zeptal se Druigor zvědavě. „Dokážu vám dát lepší cenu než on na jakémkoli zboží.“

„Je mi to hrozně líto, pane Druigore,“ odvětil Althalus, „ale momentálně mám svázané ruce. Můj idiotský bratr dal Garwinovi slib a já nemohu přijít na způsob, jak se z něj vykrotit. Až se vrátím domů, budu si muset s bratrem pořádně promluvit. Ale až příště navštívím Maghu, zastavím se za vámi kvůli obchodu.“

„Těším se na to, pane -?“

„Kweso,“ vybral Althalus náhodně jedno z jmen.

„Jste snad v nějakém příbuzenském vztahu s tím obchodníkem se solí v Deice?“

„Je to bratranec našeho otce,“ odvětil Althalus úlisně. „Zrovna teď spolu však nemluví. Jedna z běžných rodinných hádek. No, vidím, že jste zaměstnan, pane Druigore, takže pokud mě omluvíte, půjdu nejprve prohodit pár slov s tím opilcem, a pak navštívím pana Garwina a zjistím, o kolik peněz díky mému nerozumnému bratrovi naše rodina vlastně přišla.“

„Takže se uvidíme při vaší další návštěvě Maghu?“

„Můžete s tím počítat, pane Druigore.“ Althalus se lehce uklonil a pak odešel.

Bylo něco po půlnoci, když Althalus vstoupil do dvora Druigorova obchodu. Tiše se doplížil k místnosti, kde odpoledne mluvil s Druigorem. Dveře byly zamčené, ale to pro šikovného zloděje pochopitelně nepředstavovalo žádnou překážku. Jakmile se dostal do místnosti, křesadlem rozsvítil svíčku na Druigorově stole. Pak si podrobně prohlédl složitou petlici, která stála mezi ním a penězi v mohutném, bronzovém trezoru. Jak bylo obvyklé, měla její složitost udělat dojem spíš na amatéry než na profesionály. Její zdolání netrvalo Althalovi déle než pár vteřin.

Otevřel dvířka a s prsty třesoucími se nedočkavostí sáhl dovnitř.

V trezoru však nebyly žádné mince. Místo toho doslova přetékal jakýmsi papírovými útržky. Althalus si jich nabral plnou hrst a podrobně si je prohlédl. Na všech byly jakési obrázky, které však Althalovi nedávaly žádný smysl. Pustil je na podlahu a nabral si další hrst. Zase obrázky.

Althalus zoufale zašmátral v trezoru, ale jeho ruce nenarazily na nic, co by mu připomínalo peníze.

Nedávalo mu to vůbec žádný smysl. Proč by někdo tak pečlivě ukrýval hromadu bezcenného papíru?

Asi po čtvrt hodině to vzdal. Zběžně pohlédl na hromadu papírových útržků, které naházel na podlahu. Napadlo ho, že z nich rozdělá oheň, ale tuhle myšlenku zavrhl skoro okamžitě, jakmile ho napadla. Oheň by se téměř jistě rozšířil a hořící obchod by přilákal pozornost. Zamumlal několik kleteb a odešel.

Napadlo ho, že se vrátí do hospody, kterou navštívil prvního dne v Maghu a promluví si s tím užvaněným mluvkou, který popisoval bohatství ukryté v Druigorově trezoru. Nakonec však usoudil, že by to nebylo moudré. Řada zklamání, která poslední dobou zažil, způsobila, že měl velmi špatnou náladu a nebyl si jistý, zda by potrestání toho mluvky nepřehnal. V současném rozpoložení by se z trestu totiž klidně mohla vyklubat vražda.

S kyselým výrazem se vrátil do hostince, kde měl ustájeného koně, a zbytek noci proseděl na posteli a zíral na jediný kousek papíru, který si vzal z Druigorova trezoru. Obrázky, které na něm byly, ani nevypadaly moc hezky. Proč, pro všechno na světě, Druigor něco

takového zamyká? Když nastalo ráno, Althalus vzbudil hostinského a zaplatil mu za ubytování. Pak sáhl do kapsy. „Ach,“ řekl a vytáhl onen kousek papíru. „Právě jsem si na něco vzpomněl. Tohle jsem našel na ulici. Netušíte náhodou, co to je?“

„Samozřejmě,“ odvětil hostinský. „To jsou peníze.“

„Peníze? Nerozumím vám. Peníze se přece dělají ze zlata nebo stříbra - občas z mědi nebo mosazi. Tohle je jen papír. Nemá to přece žádnou cenu, nebo ano?“

„Pokud to odnesete do pokladnice za senátem, dají vám za ten kousek papíru stříbrňák.“

„Proč by to dělali? Vždyť je to jen papír.“

„Má na sobě natištěnou pečeť senátu. Takže má stejnou cenu jako skutečné stříbro. To jste ještě nikdy neviděl papírové peníze?“

Když Althalus krácel do stájí pro svého koně, zaplavil ho pocit naprosté porážky. Štěstí ho úplně opustilo. Tohle bylo nejhorší léto jeho života. Štěstěna si zjevně nepřála, aby se věnoval své práci tady v nížině. V civilizovaných městech na pláni se ukrývalo nescíslné bohatství, ale bez ohledu na to, jak se snažil, nezískal z něj ani trochu. Nedokázal se ho ani dotknout. Když nasedal na koně, trochu se opravil. Minulou noc v Druigorově účtárně se dotkl většího množství peněz, než kdy pravděpodobně uvidí za celý zbytek života, ale nechal je na místě, protože si vůbec *neuvědomil*, že jsou to peníze.

Pochmurně usoudil, že tady ho nic dobrého nečeká. Patřil do pohraničí. Tady uprostřed civilizace je všechno příliš komplikované.

Zachmuřeně zamířil na centrální tržiště v Maghu, aby vyměnil své civilizované šaty za něco, co se víc hodí do drsného pohraničí.

Kupec ho ošidil, ale Althalus to víceméně očekával. Poslední dobou se pro něj věci vyvíjely špatně.

Když vyšel ven z obchodu, ani ho nijak zvlášť nepřekvapilo, když zjistil, že mu mezitím někdo ukradl koně.

KAPITOLA DVĚ

Pocit porážky, který Althalus pocíťoval, způsobil, že byl na prvního člověka, který další noci minul jeho úkryt, poněkud tvrdý. Vystoupil ze stínů, popadl nic netušícího chlapíka za zadní část tuniky a mrštil s ním o kamennou zeď tak tvrdě, jak jen dokázal. Přepadený se začal okamžitě sesouvat na zem a to Althala rozčililo ještě víc. Z nějakého důvodu doufal, že přepadený bude klást větší odpor. Nechal bezvědomého zhroutit se na zem a rychle mu ukradl měšec. Pak, z důvodu, který by nedokázal vysvětlit, odtáhl bezvládné tělo do stínů a okradl je o šaty.

Když krácel temnou ulicí, uvědomil si, že to, co právě udělal, bylo dost ubohé, ale přesto mu to určitým podivným způsobem připadalo správné, protože to podle Althalova názoru odpovídalo civilizovanému chování. Kupodivu se mu trochu zlepšila nálada.

Když však urazil nějakou vzdálenost, začal ho uzlíček šatů obtěžovat, a tak pokrčil rameny a zahodil ho, aniž by se namáhal zjistit, jestli by mu nějaká část oděvu nepasovala.

Shodou okolností byla městská brána otevřená, a tak Althalus opustil Maghu, aniž by se namáhal říci někomu sbohem. Byl skoro úplněk, takže bylo dost světla, aby bylo vidět na cestu. Althalus zamířil na sever a s každým krokem se cítil lépe. Za úsvitu už byl několik mil daleko od města a v dáli před sebou viděl zasněžené vrcholky Arumu, které zářily v narůžovělém světle vycházejícího slunce.

K úpatí Arumu byla od Maghu dlouhá cesta, ale Althalus kráčel rozhodně a co nejrychleji. Čím dříve nechá civilizaci za sebou, tím lépe. Celý ten nápad navštívit nížinu byl chybou toho nejhoršího druhu. Ne proto, že si nic nevydělal. Althalus stejně obvykle utratil vše, co získal, do posledního měďáku. Daleko větší starosti mu dělalo to, že ho opouští štěstí. Štěstí znamená všechno; peníze neznamení nic.

Na sklonku léta se dostal k úpatí hor. Jednoho odpoledne, kdy slunce zářilo na obloze jako zlatý kotouč, se zastavil v oprýskaném hostinci u cesty. Ne, že by ho sužovala žízeň, ale zatoužil po rozhovoru s lidmi, kteří mu jsou bližší než obyvatelé nížiny.

„Nevěřil bys, jak strašně je tlustý,“ říkal zrovna nějaký napůl opilý chlapík hostinskému. „Ale asi si může dovolit takhle se přecpávat, protože mu patří polovina bohatství v celém Arumu.“

To si získalo okamžitou pozornost našeho zloděje a ten se posadil poblíž opilého chlapíka v naději, že se dozví víc.

Hostinský na něj tázavě pohlédl. „Co si dáte, sousede?“ zeptal se.

„Medovinu,“ odpověděl Althalus. Neměl pořádný pohár medoviny už celé měsíce, protože nížinané zřejmě nevěděli, jak se medovina dělá.

„Takže medovinu,“ odpověděl hostinský, který přešel za oprýskaný pult, aby natočil pohár.

„Omlouvám se, že jsem vás přerušil,“ řekl Althalus přátelsky podnapilému chlapíkovi.

„Nic se nestalo,“ zazněla odpověď. „Zrovna jsem tady Arekovi povídal o klanovém náčelníkovi ze severu, který je tak bohatý, že nikdo nedokáže spočítat, kolik zlatáků má ukrytých ve své pevnosti.“

Opilec měl červené tváře i nos, které naznačovaly těžkého pijana, ale Althala jeho vzhled příliš nezajímal. Svou pozornost upíral na

mužovu tuniku z vlčí kůže. Z nějakého zvláštního důvodu na ní ten, kdo ji ušil, nechal i vlčí uši, které teď zdobily její kápi. Althalus si pomyslel, že to vypadá velmi dobře. „Jak jsi říkal, že se ten náčelník jmenuje?“ zeptal se.

„Říká se mu Gosti Břicháč - nejspíš proto, že jediný pohyb, který vykonává, je pohyb žvýkacích svalů. Bez přestání, od rána do večera, se nacpává k prasknutí.“

„Z tvých slov soudím, že si to asi může dovolit.“

Opilec pokračoval v popisu bohatství tlustého klanového náčelníka a Althalus předstíral velký zájem. Pokaždé, když chlapík dopil, poručil zloděj novou rundu. Při západu slunce už byl mluvčí zpitý až do bezvědomí a na podlaze za Althalem byla pořádná louže vylité medoviny.

Když slunce zapadlo, přišli do hostince další návštěvníci, takže místo bylo čím dál hlučnější.

„Nevím co ty, příteli,“ řekl Althalus hladce, „ale já už v sobě tolik medoviny moc dlouho neudržím. Měli bychom vyrazit ven a podívat se na hvězdy.“

Opilec zamžoural prázdnýma očima. „Mm... mysl...myslím, že je to fajn nápad,“ souhlasil. „Moje medovina říká to samé.“

Vstali, aby vyšli ven, a když se opilec zapotácel, Althalus ho chytil za paži. „Pozor, příteli,“ řekl. Pak vyšli ven a Althalus pomáhal potácejícímu se kumpánovi, aby nespádl. „Myslím, že tamhle to bude nejlepší,“ řekl a ukázal na nedalekou skupinu borovic.

Muž souhlasně škytl a zamířil k borovicím. Když se k nim dopotácel, opřel se zády o strom, a jen tak tak, že se nesesul na zem. „Motá se mi hlava,“ zblekotal.

Althalus zpoza opasku tiše vytáhl těžký bronzový meč a opatrně jej uchopil za čepel. „Příteli?“ řekl.

„Hmm?“ Chlapík vzhledl s tupým výrazem a rozostřenýma očima.

Althalus ho těžkým jílcem meče odborně udeřil do čela. Opilec narazil do kmene stromu a začal se sesouvat k zemi.

Když sklonil hlavu, Althalus ho pro jistotu udeřil ještě do týla.

Pak poklekl vedle bezvládného těla a lehce jím zatřásl.

Opilec začal chrápat.

„To bychom měli,“ zamumlal si Althalus sám pro sebe. Odložil meč a dal se do práce. Poté, co z bezvědomého chlapíka stáhnul svou novou vlčí tuniku, vzal si i jeho měsíc. Měsíc nebyl zrovna těžký, ale jeho opilý kumpán měl na druhou stranu docela slušné boty. Althalus si cestou z Maghu téměř prošlapal podrážky, takže stálo za to uvažovat o náhradě. Chrápající opilec měl u pasu docela novou bronzovou dýku, takže si Althalus vcelku neměl na co stěžovat. Pak odtáhl opilce dál do stínů mezi stromy. Oblékl si svou novou tuniku a dobré boty. Téměř smutně pohlédl na svou čerstvou oběť. „Tolik k nesčíslnému bohatství,“ povzdechl si. „Zpátky ke krádežím šatů a bot.“ Pak pokrčil rameny. „No co. Pokud po mně štěstěna chce, abych dělal právě tohle, bude nejlepší se podřídít.“ Naznačil směrem k chrápajícímu opilci zasalutování a vydal se na cestu. Nedalo se říct, že by zrovna přetékal štěstím, ale rozhodně byl v lepší náladě než během svého pobytu v nížině.

Kráčel bez zastávek, protože se chtěl dostat na území sousedního klanu dřív, než se původní vlastník skvělé vlčí tuniky probudí. Pozdě ráno už urazil pěkný kus cesty na sever a byl si docela jistý, že je mimo dosah své poslední oběti. Proto se zastavil v hostinci v malé vesničce, aby oslavil zjevný obrat k lepšímu. Ušatá vlčí tunika se sice nemohla rovnat obrovskému bohatství, na které narazil v Druigorově účtárně, ale byl to začátek.

A právě v této taverně znovu uslyšel, jak někdo mluví o Gostim Břicháčovi. „Také jsem o něm slyšel,“ řekl místním hospodským povalečům. „Nedokážu si představit, jak je možné, že klanový náčelník dovolí svým poddaným, aby ho nazývali tak hanlivou přezdívkou.“

„To bys ho musel znát, abys pochopil,“ odpověděl jeden ze štamgastů. „Je pravda, že podobná přezdívka by většinu klanových náčelníků smrtelně urazila, ale Gosti je na své tlusté břicho nesmírně hrdý. Sám dokonce s pýchou prohlašuje, že špičky svých nohou neviděl už celé roky.“

„Slyšel jsem, že je bohatý,“ prohodil Althalus a směřoval tak konverzaci k tématu, které ho nejvíc zajímalo.

„To on rozhodně je,“ potvrdili mu tento předpoklad ostatní.

„Narazil snad jeho klan na zlatou žílu?“

„Něco podobného. Poté, co jeho otec zemřel v poslední válce klanů, stal se náčelníkem Gosti - přestože většina mužů jeho klanu o něm díky tomu, jak je tlustý, neměla příliš vysoké mínění. Ale pomohl mu jeho bratranec - Galbak se myslím jmenuje - a ten je sedm stop vysoký a je hrabivější než sysel. V každém případě Gosti jednoho dne usoudil, že kdyby nechal přes řeku protékající údolím, kde sídlí jeho klan, postavit most, usnadnilo by mu to cestu na pravidelná setkání klanových náčelníků. A tak svým poddaným přikázal most postavit. Ten most není nic moc, a pokud si člověk cení svého života, neměl by přes něj přecházet, ale po pravdě řečeno, plavat přes tu řeku je ještě horší a jen blázen by se o to pokoušel. Má tak rychlý proud, že strhne sebelepšího plavce. No a ten špatně postavený most je stejně dobrý jako zlatý důl, protože na pět dní cesty v obou směrech je to vlastně jediný způsob, jak řeku překročit. Nad tím mostem dohlíží právě Gostiho bratranec a ten nemilosrdně vybírá od každého pocestného poplatek. Tak Gosti přišel ke svému bohatství.

„No to je velmi zajímavé,“ prohlásil Althalus.

Různé země mají různé zvyky a tady ve vysočině Aramu náš milý zlodej používal standardní postup, jak se dostat do přízně bohatých a mocných. Ten způsob byl založen na vyprávění zábavných historek a neslušných vtipů. Tento postup v civilizovaných městech v nížinách nefungoval, protože vtipy tam byly nezákonné a hlučný smích se považoval za nevychovanost.

Althalus věděl, že hospodské historiky zpravidla přehánějí, ale příběhy o bohatství Gostiho Břicháče byly v tomto kraji natolik známe a oblíbené, že se v nich snad skrývalo zrunko pravdy. Proto Althalus vyrazil na území Gostiho klanu, aby zjistil bližší podrobnosti.

Když se dostal hlouběji do hor, zaslechl občas zvláštní vytí. Nedokázal přesně určit, jaké zvíře je jeho původcem, ale vytí se většinou ozývalo dostatečně daleko, takže se ho pokoušel ignorovat. Občas v noci se však Althalovi zdálo, že se vytí přibližuje, a v takových chvílích mu naskakovala husí kůže.

Nakonec dorazil k roztřesenému dřevěnému mostu, o kterém slyšel vyprávět, a byl zastaven hřmotným, drsně vyhlížejícím výběrčím mýtného, který měl dlaně a předloktí pokryté tetováním, jež oznamovalo jeho příslušnost ke Gostiho klanu. Althalus se málem

zakuckal, když uslyšel, jakou cenu požaduje tetovaný za překročení mostu, ale zaplatil, protože předpokládal, že mu to pomůže v dalším pátrání.

„Máš moc pěkné oblečení, příteli,“ poznamenal výběřčí a závistivě si prohlížel Althalovu vlčí tuniku. „Dobře chrání proti počasí,“ odvětil Althalus a lhostejně pokrčil rameny.

„Kde jsi k ní přišel?“

„Nahore v Hule,“ odvětil Althalus. „Narazil jsem na vlka a viděl jsem, že se na mě chystá skočit a prokousnout mi hrdlo, aby si mě mohl dát k večeři. No já mám sice vlky rád - líbí se mi jejich píseň - ale nemám je rád natolik, že bych jim chtěl skončit v žaludku. Usoudil jsem, že se mi nelíbí stát se hlavním chodem vlčí večeře, a proto jsem vytáhl pár kostek a přesvědčil toho vlka, že než abychom se snažili jeden druhého zabít, bude lepší celou záležitost rozhodnout hrou. Takže jsme určili sázky a pustili se do toho.“

„Jaké sázky?“ otázal se vousatý horal.

„Má mrtvola proti jeho kůži, samozřejmě.“

Výběřčí se rozesmál.

„No,“ začal Althalus rozvíjet svou historku, „a já jsem náhodou nejlepší hráč v kostky na světě - a navíc jsme hráli s *mými* kostkami. Strávil jsem spoustu času tím, že jsem ty kostky učil, aby se chovaly tak, jak po nich chci. Takže, abych to zkrátil, ten vlk neměl moc štěstí, takže mám teď tuhle pěknou tuniku a on se tam někde nahore v Hule klepe zimou, protože musí venku běhat nahý.“

Tetovaný se rozesmál ještě víc.

„Viděl jsi někdy nahého vlka a husí kůži?“ zeptal se Althalus předstírající přátelský výraz. „Hrůza! Bylo mi ho strašně líto, ale on koneckonců prohrál a za porážku se musí platit. Nebylo by ode mě etické, kdybych mu jeho kůži vrátil poté, co jsem ji čestně vyhrál, nebo ano?“

Výběřčí se zlomil v pase a zařval smíchy.

„Bylo mi toho chudáka vlka trochu líto a trošku mě hryzalo svědomí. Budu k tobě upřímný, příteli. Během té hry jsem vlka několikrát podvedl a jen proto jsem mu dovolil, aby si nechal ocas - v zájmu zdvořilosti, pochopitelně.“

„To je vynikající historka, příteli!“ prohlásil výběřčí a masitou rukou poplácal Althala po zádech. „Tohle si prostě *musí* poslechnout Gosti!“ A připojil se k Althalovi na cestě přes chatrný most a doprovodil ho do chudé vesnice, obehnané palisádou, s domky s doškovými střechami a mohutným hradištěm postaveným z tlustých špalků, které se tyčilo nad vesnicí proti mostu, který křížoval pěnící řeku.

Vstoupili do hradiště a pokračovali do zakouřené hodovní síně. Althalus navštívil mnoho podobných síní v Arumské vysočině, a tak byl obeznámený s ne zrovna dobrým vychováním jejích návštěvníků. Gosti však nevychovanost povýšil na formu umění. Jako většina podobných síní i tahle měla špinavou podlahu a uprostřed jámu, ve které planul oheň. Podlaha byla pokrytá slámou, kterou zřejmě nikdo neměnil už dvanáct let. V rozích se kupily hromady kostí a dalších odpadků a u těchto hromad se spolu prali psi a prasata. Tohle bylo poprvé, kdy se Althalus setkal s prasaty jako domácími mazlíčky. U protější stěny síně stál hrubě otesaný stůl a u tohoto stolu seděl a oběma rukama si cpal do úst jídlo ten nejtlustší člověk, jakého kdy Althalus v životě spatřil. Nebylo sebemenších pochybností, kdo to je, protože Gosti Břicháč své jméno získal po zásluze. Měl malá prasečí očka a povislý spodní ret. Před ním na mastném stole ležel obrovitý kus vepřového, ze kterého si Gosti trhal veliká sousta a cpal si je do úst. Hned za ním stál mohutný muž s tvrdýma nepřátelskýma očima.

„Nevyrušíme ho od oběda?“ zamumlal Althalus ke svému průvodci.

Tetovaný se pousmál. „Vlastně ne,“ odpověděl. „V Gostiho případě je totiž těžké odhadnout, jestli zrovna snídá, obědvá nebo večeří, protože všechna tato jídla u něj splývají v jedno. Gosti jí pořád, Althale. Na vlastní oči jsem to sice neviděl, ale najdou se i tací, kteří přísahají, že jí dokonce i když spí. Pojdme. Představím tě našemu náčelníkovi - a také jeho bratranci Galbakovi.

Došli ke stolu. „Hej, Gosti!“ zařval tetovaný nahlas, aby si získal tlustřochovu pozornost. „Tohle je Althalus. Poslechni si od něj historku o tom, jak přišel k téhle pěkné vlčí tunice.“

„Dobrá,“ odpověděl Gosti hlubokým dunivým hlasem, popadl roh a zhluboka se napil medoviny. Malýma prasečíma očkama zamžoural

na Althala. „Nebude ti vadit, když během tvého vyprávění budu jíst, nebo ano?“

„Rozhodně ne, Gosti,“ řekl Althalus. „Levý palec máš trochu hubený a rozhodně nechci, aby ses mi během vyprávění začal ztrácet před očima.“

Gosti zamrkal a pak zařval smíchy, přičemž mu z úst vyprskly kousky vepřového, které potřísnily celý stůl. Galbakovi se však na rtech neobjevil ani náznak úsměvu.

Althalus rozpracoval svůj příběh o hře v kostky s vlkem do vpravdě epických rozměrů, a když nadešla noc, byl již pohodlně usazen v křesle vedle obrovitého tlust'ocha. Poté, co historku v několika verzích opakovaně vyprávěl pro pobavení v kožešinách oděných horalů, kteří se trousili do haly, podělil se s nimi i o další historky, které naplnily síň Gostiho Břicháče neutuchajícím smíchem. Bez ohledu na to, jak se snažil, se však Althalovi nepodařilo vyloudit sebemenší náznak úsměvu na rtech mohutného Galbaka.

Přezímoval tu a stal se vítaným hostem u Gostiho stolu, kde pojídal Břicháčovo jídlo, popíjel jeho medovinu a přicházel se stále novými příběhy a vtipy, díky kterým se Gostiho úctyhodný břich natřásal smíchy. Gostiho vlastní občasné příspěvky jeho poddané zjevně nudily, protože se převážně týkaly nových přírůstků zlata, které získal. Členové klanu tyto historky zjevně slýchali natolik často, že už je znali nazpaměť. Althala však doslova fascinovaly.

Zimní dny ubíhaly jeden za druhým a nakonec přišlo jaro. Tehdy už znal Althalus v Břicháčově pevnosti každý kout.

Nebylo těžké zjistit, kde se nachází pokladnice, protože byla obvykle hlídána. Byla na druhé straně chodby, která vedla z hodovní síně. Na jejím konci byly tři schody vedoucí k těžkým dveřím. Masivní bronzový zámek napovídal, že je za nimi skryto mnoho cenností.

Althalus si všiml, že noční hlídky neberou svou práci příliš vážně, a že o půlnoci zpravidla už hluboce spí - na čemž, vzhledem k množství medoviny, které předtím vojáci vypili, nebylo nic divného.

Takže jediné, co zbývalo, bylo počkat až sníh začne tát - a udržet se v přízni Gostiho a jeho zachmuřeného obřího bratrance. Půjde-li všechno podle plánu, bude muset Althalus odcházet ve spěchu.

Galbak měl velmi dlouhé nohy a Althalus se nechtěl brodit hlubokým sněhem, ve kterém by ho Břicháčův bratranec mohl snadno chytit.

Althalus si zvykl často vycházet na nádvoří, aby zjistil postup tání, a když z nedalekého průsmyku zmizely poslední zbytky sněhové pokrývky, usoudil, že nastal čas k odchodu.

Zatím to vypadalo, že Gostiho pokladnice není ani zdaleka tak zabezpečená, jak si Břicháč myslel, a tak jednou pozdě v noci, když oheň v jámě uprostřed hodovní síně uhasl a změnil se ve žhavé uhlíky a vzduchem se neslo chrápání Gostiho a jeho spoluhodovníků, vydal se Althalus k pokladnici, překročil chrápající strážce, sundal jednoduchou závoru a vklouzl dovnitř, aby Gostimu odlehčil od několika cenností. Uvnitř byl hrubý stůl a masivní lavice a v jednom z rohů se kupila hromada plně vyhlížejících kožených vaků. Althalus vzal jeden z nich, donesl ho ke stolu a posadil se, aby spočítal své nově nabyté bohatství.

Vak byl veliký jako lidská hlava a byl pevně převázaný tkanicí. Althalus ho dychtivě otevřel, strčil dovnitř ruku a vytáhl plnou hrst mincí.

Zíral na mince s pocitem velikého zklamání. Všechno to byly měďáky. Vytáhl další hrst. Tentokrát narazil i na pár žlutě zářících mincí, ale nejednalo se o zlato, ale o mosaz. Pak na stůl vysypal celý obsah vaku.

Stále žádné zlato.

Althalus vytáhl z držáku na stěně pochodeň a zapálil ji, aby se mohl pořádně rozhlédnout po celé místnosti - možná, že má Gosti zlato na jiné hromadě. Žádná další však už v místnosti nebyla. Althalus tedy náhodně vybral dva další vaky a i jejich obsah vysypal na stůl. Na stůl vyprýštil proud měďáků, mezi kterými se tu a tam zeleskla mosaz.

Rychle vyprázdnil všechny další vaky, ale v jejich obsahu se neukrývala ani jediná zlatá mince. Gosti ho napálil, stejně jako zjevně napálil všechny horaly v celém Arumu.

Althalus začal srdečně klít. Právě promarnil celou zimu sledováním odporného tlust'ocha při jídle. A co bylo ještě horší, uvěřil všem lžím, které mu ten odporný slintal navyprávěl. Musel odolávat silnému pokušení vrátit se do hodovní síně a rozpárat Gostiho dýkou

jako vepře. Místo toho se ale posadil na lavici a začal z hromady měďáků vybírat všechny žlutě se lesknoucí mosazné mince. Věděl, že jich není ani zdaleka dost na to, aby mu zaplatily čas, který tu strávil, ale bylo to lepší než nic.

Poté, co vybral veškerou mosaz, znechuceně vstal a vzteklým gestem shrnul zbývající bezcenné měďáky na podlahu.

Opustil pokladnici, vrátil se do hodovní síně a vydal se na nádvoří. Když kráčel mezi ubohými vesnickými chatrčemi, proklínal svou vlastní důvěřivost a nadával i sám sobě za to, že se nenamáhal včas do pokladnice nahlédnout, aby si ověřil pravdivost Břicháčových tvrzení.

Štěstěna, ta prohnaná mrcha, ho už zase doběhla. Nejspíš se k němu nadobro obrátila zády.

Navzdory hořkému zklamání se svižným tempem ubíral co nejdál od místa činu. V Gostiho pokladnici zbyl po jeho návštěvě velký nepořádek a nebude trvat dlouho, než tlust'och zjistí, že byl okraden. Nepřišel sice o nijak velkou sumu, ale Althalus dospěl k názoru, že i tak bude jistější, když se včas dostane na území jiného klanu - čistě jen tak pro případ. Galbak nevypadal jako člověk, který by podobnou záležitost odbyl jen pokrčením ramen a Althalus si rozhodně nepřál ještě někdy se s Gostiho zle vyhlížejším bratrancem potkat.

Po pár dnech rychlého pochodu Althalus usoudil, že už je v bezpečné vzdálenosti, a že se tedy může zastavit v nějaké hospodě a slušně se najíst. Jako téměř každý z obyvatel pohraničí i Althalus s sebou nosil prak a dovedl s ním obratně zacházet. Čas od času si ulovil králíka nebo veverku, ale teď dostal chuť na pořádné jídlo.

Dorazil k nevábně vyhlížejší vesnické taverně, ale zastavil se těsně přede dveřmi, protože zaslechl, jak někdo vevnitř říká, „...tunika z vlčí kůže, která na sobě má uši.“ Odstoupil ode dveří a zaposlouchal se.

„Gosti Břicháč je zralý na mrtvici,“ pokračoval neviditelný mluvčí. „Zdá se, že ten Althalus je známý tím, že celou zimu jedl jeho jídlo a popíjel jeho medovinu, a pak dokázal svou vděčnost tak, že se vkradl do Gostiho pokladnice a ukradl dva plné vaky zlatých mincí.“

„Šokující,“ zamumlal někdo další. „Jak jsi říkal, že ten zloděj vypadá?“

„No jestli tomu dobře rozumím, je asi střední výšky a má černý plnovous, ale tenhle popis pasuje na každého druhého chlapa v Arumu. Althala však poznáte právě podle té tuniky s vlčíma ušima. Gostiho bratranec Galbak nabízí za jeho hlavu velikou odměnu, ale co se mě týká, může si ji klidně nechat. Mě zajímají právě ty dva plné vaky zlata, které si Althalus nese s sebou. Chystám se ho vystopovat, to mi věřte. Pak ho seznámím s ostrým koncem mého oštěpu, ale pak se nebudu obtěžovat tím, že bych mu odřezával hlavu a prodával ji Galbakovi.“ Mluvčí se cynicky zasmál. „Nejsem přehnaně lakotný, přátelé. Dva vaky napěchované zlatem jsou dost na to, abych byl úplně spokojený.“

Althalus ustoupil od dveří taverny a šťavnatě zaklel. Celá ta věc s Břicháčem byla čím dál tím horší. Gosti se zoufale snažil, aby každý v Arumu uvěřil, že je bohatý. Ta absurdní nabídka odměny neměla žádný jiný důvod, než aby tlust'och mohl dokázat své chvástání. Náčelník se teď nejspíš během jídla může utlouct smíchy. Althalus mu neukradl víc než hrst mosazných mincí a teď bude muset prchat jako o život. Gostiho pověst boháče se jen potvrdí a Althalovi je teď na stopě Galbak a brzy po něm půjde každý člověk v Arumu.

Althalovi bylo jasné, že se bude muset zbavit své krásné nové tuniky, a to ho opravdu hrozně mrzelo. Vrátil se ke dveřím a škvírou nahlédl dovnitř, aby si mohl prohlédnout člověka, který ho tak přesně popsal. To, co se dělo, měl na svědomí Gosti, ale ten teď nebyl v dosahu, takže to místo něj odnese hospodský mluvka.

Althalus si vryl jeho rysy do paměti a pak opustil vesnici a o kus dál se posadil a vyčkával.

Nad horami rozestřel svá křídla soumrak, když se chlapík vypotácel z hospody a nejistě se vydal po hlavní cestě, která procházela vesnicí. Byl ozbrojen krátkým oštěpem s širokým hrotem a při chůzi si falešně pohvizdoval.

Přestal si pohvizdovat, když se za ním vztyčil Althalus a nemilosrdně ho srazil na zem.

Odtáhl ho do křoví po straně cesty. Pak bezvědomého mluvku převrátil na záda. „Jestli to správně chápu, hledáš mě,“ řekl sardonicky. „Chtěl jsi mi něco říct?“

Svlékl mu jeho hadry, pak si sundal svou překrásnou tuniku a s lítostí ji hodil na nehybné tělo. Oblékl si šaty svého rádobyvraha, sebral mu váček a oštěp a opustil místo činu.

Neměl nijak vysoké mínění o muži, kterého právě oloupil, a proto si byl celkem jistý, že ten idiot bude jeho tuniku skutečně nosit a to zmate stopy. V Althalově popisu byla zmínka o černém plnovouse, takže když následujícího rána vyšlo slunce, zastavil se zloděj u lesního jezírka, na jehož klidné hladině dobře viděl svůj obraz, a oholil se bronzovou dýkou.

Pak se rozhodl, že bude bezpečnější pokračovat v cestě po hřebenech a ne průsmyky. To, že se oholil a změnil ošacení, mu sice pomůže zakrýt svou identitu před lidmi, kteří pátrají po někom s černým plnovousem a vlčí tunikou, ale v Gostiho síni se během zimy zastavila pěkná řádka lidí a mnozí z nich by ho mohli poznat navzdory přestrojení. A pokud ne oni, Gostiho bratranec Galbak by ho poznal určitě. Althalus znal místní horaly dost dobře na to, aby si mohl být jistý, že své pátrání povedou převážně v průsmycích, protože šplhat se na hřebeny je příšerně nepohodlné a navíc je tam nedostatek hospod, kde se člověk může zastavit a odpočinout si. Althalus si byl naprosto jistý, že žádný správný horal neodejde dál než na míli daleko od nejbližší hospody.

Vyšplhal na hřeben a do srdce mu zaryl pařáty pocit hořkosti. Je jasné, že se mu podaří uniknout. Je příliš chytrý, než aby se dal chytit. Co mu však doopravdy způsobovalo trýzeň, bylo pomyšlení, že jeho únik jen potvrdí pravdivost Gostiho lží. To, že si největší zloděj na světě udělal zvláštní výlet do Aramu jen aby oloupil Gostiho, potvrdí Břicháčovu pověst nejbohatšího člověka široko daleko. Althalus se smutkem dospěl k závěru, že štěstěna je k němu stále obrácená zády.

Na hřebenech byly stále ještě zbytky sněhu, které ho zpomalovaly, ale Althalus se přesto dál neúnavně prodíral na sever. Bylo tu i málo zvířat, takže byl často i několik dní o hladu.

S námahou pokračoval v cestě a jedné noci znovu zaslechl to zvláštní kvílení, které uslyšel už v horách, když minulého podzimu mířil do Gostiho pevnosti. Stvoření, které vydávalo tento podivný zvuk, se pořád drželo blízko něj a Althalus začal přemýšlet, zda ho třeba z nějakého důvodu nesleduje. Ať už to bylo cokoli, bylo to

hlasité, a jeho kvílivé výkřiky, jejichž ozvěna se odrážela od okolních kopců, způsobovala, že Althalovi naskakovala husí kůže.

Určitě se nejedná o vlka; tím si byl Althalus jistý. Vlci cestují ve smečkách, ale tohle bylo jediné stvoření. V tom vytí se ozýval zoufalý podtón. Althalus nakonec došel k závěru, že pro to zvláštní stvoření teď nastalo období páření, a že ty smutné prázdné výkřiky nepředstavují nic jiného, než oznámení ostatním jedincům téhož druhu, že je tu někdo, kdo by ocenil společnost druhého pohlaví. Ať už šlo o jakýkoli druh zvířete, Althalus si začal vroucně přát, aby si společnost hledalo někde jinde, protože mu ty nezemské výkřiky naprostého zoufalství začaly jít pěkně na nervy.

KAPITOLA TŘI

Althalus mířící na sever po Arumských hřebenech měl mizernou náladu. Porážky samozřejmě zažil už i v minulosti. Nikdy nevyhraje pokaždé, ale dřív nikdy netrvalo dlouho a štěstí se na něj vždycky znovu usmálo. Tentokrát ale bylo všechno jinak. Vše, čeho se dotkl, se mu dříve či později vymstilo. Nejenže se k němu štěstěna obrátila zády, ale navíc se zdálo, že systematicky ničí vše, o co se zatím pokusil. Co udělal tak špatného, že se její láska změnila v nenávisť? To pomýšlení ho sužovalo po celou cestu z Arumských hor do Hule, země hlubokých lesů.

Hule odjakživa sloužilo jako útočiště pro ty, kteří byli nešťastnými oběťmi náhodných shod okolností. Nápomocní lidé, kteří „jen chtěli dát vašemu koni několik lekcí“ nebo „tu stříbrnou minci jen vynesli na světlo, aby ji pro vás mohli vyleštit“, nacházeli v Hule útočiště, protože tu nebylo nic, co by připomínalo vládu či zákon a v zemi, kde nejsou zákony, nejsou ani lidé, kteří je porušují.

Když se Althalus dostal do Hule, měl tak špatnou náladu, že z celého srdce toužil po společnosti lidí, jako byl on sám, se kterými by si mohl otevřeně pohovořit, a tak si to namířil skrze les k víceméně známému tábořišti muže jménem Nabjor, který vařil skvělou medovinu a prodával ji za slušnou cenu. Nabjor navíc disponoval několika pěknými mladými dámami, které si zákazník, unavený osamělostí, mohl zvolit za společnice na noc.

Lesy Hule jsou rozsáhlé a hluboké. Stromy, které v něm rostou, jsou praví obři a poutník může pod jejich mohutnými větvemi cestovat celé dny, aniž by zahlédl slunce. Jedná se převážně o jehličnany a spadané šišky tvoří na zemi hluboký koberec, který tlumí zvuk poutníkových kroků. V Hule nejsou žádné stezky, protože ze stromů neustále padají šišky, které velmi rychle zakryjí jakoukoli známku po průchodu člověka či zvířete.

Nabjorův příjemný tábor ležel na malé mýtině na břehu jásavého potůčku, který zurčel mezi hnědými kameny a Althalus se k němu přiblížil s jistou opatrností, protože člověk, o kterém se tvrdí, že má u sebe dva těžké vaky plné zlata, musí být opatrný vždy, když se chystá vstoupit do společnosti. Poté, co nějakou dobu strávil vleže za padlým stromem a pozoroval tábor, dospěl k závěru, že v okolí nejsou žádní Arumové, a tak vstal. „Hej, Nabjore,“ zavolal. „To jsem já, Althalus. Nemusíš sahat po zbraní; jdu k tobě.“ Nabjor měl neustále po ruce mohutnou sekeru s nabroušeným ostřím, s pomocí které udržoval v táboře pořádek, a se kterou se čas od času vypořádával s nezvanými hosty, a proto by nebylo příliš zdravé ho překvapit.

„Zdravím, Althale,“ zavolal Nabjor v odpověď. „Vítej! Už jsem si začínal myslet, že tě někde v Equeru nebo Treborey chytili a pověsili na strom.“

„Ne,“ odvětil Althalus a zasmál se. „Jak vidíš, pořád stojím nohama pevně na zemi, i když jen stěží. Zbyla ti nějaká medovina? Ta poslední várka, kterou jsem u tebe ochutnal, nebyla špatná.“

„Pojď ochutnat,“ pozval ho Nabjor. „Myslím, že nová várka se docela povedla.“

Althalus vstoupil na mýtinu a pohlédl na svého starého přítele. Nabjor byl hřmotný muž s šedými vlasy i vousy. Měl veliký, bambulovitý nos, mazané oči a byl oděn v odrbané tunice z medvědí kůže. Byl to obchodník, který prodával dobrou medovinu a pronajímal dámy. Také byl ochoten nakupovat rozličné věci a nekladl zbytečné otázky lidem, kteří kradli, aby měli z čeho žít.

Oba dva si vřele potřásli rukama. „Posaď se, příteli,“ řekl Nabjor. „Přinesu medovinu a ty mi pak budeš vyprávět o zázracích civilizace.“

Althalus se posadil k ohni na kládu, která sloužila místo lavice, a zatímco Nabjor plnil dva poháry z pálené hlíny pěnící medovinou, uřízl si pořádný kus lesního bizona, který se pekl nad ohněm. „Tak jak to vypadá dole na pláni?“ zeptal se Nabjor, když se vrátil k Althalovi a podal mu jeden z pohárů.

„Příšerně,“ odpověděl Althalus zachmuřeně.

„Neříkej,“ poznamenal Nabjor, který se posadil na kládu na protější straně ohně.

„Věř mi, Nabjore. Myslím, že ještě nikdo nevynalezl slovo, které by dokázalo popsat, jak hrozné to tam je.“ Althalus se zhluboka napil. „Tahle várka se ti opravdu povedla, příteli.“

„Myslel jsem si, že ti bude chutnat.“

„Pořád prodáváš za stejnou cenu?“

„Dneska tě cena nemusí zajímat, Althale. Dneska pijeme na přátelství.“

Althalus pozdvihl pohár. „Tak tedy na přátelství,“ řekl a dopřál si další doušek. „Tam dole v civilizaci dokonce ani nedělají medovinu. To jediné, co si tam můžeš koupit v hospodě, je kyselé víno.“

„A tomu říkají civilizace?“ Nabjor potřásl nevěřičně hlavou.

„Jak jdou obchody?“ zeptal se ho Althalus.

„Celkem dobře,“ odpověděl Nabjor pyšně. „Zpráva o mém tábořišti se roznáší pořád dál a dál. Teď už v Hule téměř každý ví, že pokud chce pohár dobré medoviny za rozumnou cenu, je pro něj

Nabjorův tábor tím pravým místem. Pokud touží po společnosti krásné dámy, měl by zamířit právě sem. Pokud náhodou narazil na něco cenného a chce to prodat, aniž by mu někdo kladl ponižující otázky, jak k tomu přišel, ví, že pokud přijde sem, dám mu dobrou cenu.

„V tom případě to vypadá, že zemřeš jako boháč, Nabjore.“

„Pokud by ti to nevadilo, raději bych žil jako boháč. Ale to odbočujeme, takže mi raději pověz, jak sis vedl dole v nížině. Neviděl jsem tě víc než rok, takže si máme o čem povídat.“

„Tak to se připrav, Nabjore,“ varoval ho Althalus, „že tě nečeká žádná veselá historka.“ Pak mu popsal strasti, se kterými se musel potýkat v Equeru, Treborey a Perquainu.

„To je *příšerné!*“ řekl Nabjor, když Althalus skončil. „Cožpak se vůbec nic neobrátilo k lepšímu?“

„Vlastně ne. Bylo to se mnou tak špatné, že jsem dokonce musel přepadávat opilce vracející se z hospod, abych získal dost peněz alespoň na jídlo. Mé pověstné štěstí se na mě úplně vykašlalo, Nabjore. Vše, čeho jsem se za poslední rok a půl dotkl, se mi rozpadlo pod rukama. Nějakou dobu jsem si myslel, že je to proto, že štěstěna nechce, abych pracoval dole v nížině, ale věci se nezlepšily, ani když jsem se

vrátil do Arumu.“ Pak svému příteli povyprávěl o nešťastném dobrodružství s Gostim Břicháčem.

„Vidím, že máš doopravdy problém, Althale,“ poznamenal Nabjor. „Vždyť to bylo právě tvé štěstí, co tě tak proslavilo. Měl bys udělat, co je v tvých silách, aby se štěstěna vrátila zpátky na tvou stranu.“

„To bych moc rád, Nabjore, jenže nevím jak. Štěstěna mě vždycky měla v takové oblibě, že mě ani nenapadlo, jaké by to bylo, kdyby se ke mně obrátila zády. Kdyby měla někde chrám, ukradl bych někomu kozla a obětoval ho na jejím oltáři. Ale vzhledem k tomu, jak se mi poslední dobou nic nedaří, ten kozel by mi nejspíš vykopl mozek z hlavy dřív než bych mu stihl proříznout hrdlo.“

„Nepropadej depresím, Althale. Podívej se na to tak, že nic horšího tě už potkat nemůže, a tím pádem se všechno musí jen zlepšovat.“

„To tedy doufám. Opravdu mě nenapadá, co horšího by mě mohlo ještě potkat.“

Zrovna v tu chvíli Althalus zaslechl hluboko mezi stromy důvěrně známý zvuk, kvílení s nádechem zoufalství. „Máš nějakou představu, jaké zvíře vydává takový zvuk?“ zeptal se Nabjora.

Ten naklonil hlavu a zaposlouchal se. „Nevím co to je,“ přiznal. „Medvěd to asi nebude, co?“

„To asi ne. Medvědi takhle nezpívají. To kvílení mě provází už od chvíle, kdy jsem poprvé vstoupil do Arumu.“ „Možná se to doslechlo o Gostiho lžích a sleduje tě, aby tě oloupilo o všechno tvé zlato.“

„Moc zábavné, Nabjore,“ řekl Althalus sarkasticky.

Nabjor na něj pobaveně zamrkal. Pak vzal oba prázdné poháry, vrátil se k hliněnému hrnci a znovu je naplnil. „Tumáš,“ řekl, když se vrátil k ohni, a podal plný pohár Althalovi. „Zapomeň na své starosti s lidmi i kvílejícími zvířaty. Všechna zvířata se bojí ohně, takže ať už tam v lese vyje cokoli, určitě to nepřijde sem k nám.“

Althalus a Nabjor vypili pár dalších pohárů medoviny, a pak si zloděj všiml, že jeho přítel má v táboře novou kurtizánu. Měla šibalský pohled a při chůzi se provokativně nesla. Usoudil, že by bylo pěkné se s onou dámou trochu blíže seznámit. Zrovna teď dámskou společnost hrozně potřeboval.

A tak Althalus zůstal v Nabjorově táboře ještě nějakou dobu a užíval si dostupné zábavy. Nabjorova medovina byla skvělá a nad ohněm se zpravidla pekla nějaká zvěřina pro případ, že by někdo dostal hlad. A kurtizána s šibalskýma očima měla skutečný talent. A nejen to. V táboře se čas od času zastavovali i jiní zloději, většinou staří přátelé a známí, a Althalus v jejich společnosti strávil mnoho šťastných hodin. Žertovali, mluvili o obchodech a hráli v kostky. Althalus po prožitých strastech opravdu potřeboval podobné uvolnění, aby se mu uklidnily nervy a vrátil smysl pro humor. Jednou z příčin jeho profesního úspěchu byla schopnost vyprávět bez ustání vtipy a veselé historky a smutný člověk nedokáže vtipkovat příliš dobře.

Jeho zásoba mosazných mincí však nebyla nevyčerpatelná, a když jeho váček pořádně zhubl, s lítostí došel k závěru, že bude nejlepší, když se co nejdříve zase vrátí k práci.

A pak jednoho dne ke konci léta, když se po nebi hnaly mraky, které zakrývaly slunce, přijel na vychrtlém šedém koni do tábora muž s vpadlýma očima a mastnými černými vlasy. Svezl se ze hřbetu unaveného zvířete a přistoupil k ohni, aby se zahřál. „Medovinu!“ zavolal na Nabjora ostrým hlasem.

„No nevím, příteli,“ řekl Nabjor podezíravě a prsty pohladil topůrko těžké sekery. „Nejdřív bych rád viděl, jestli máš peníze.“

Cizinec na něj upřel tvrdý pohled a pak beze slov potřásl těžkým koženým váčkem.

Althalus na něj zvědavě pohlédl. Chlapík měl na hlavě bronzovou přilbu, která mu vzadu kryla krk i ramena, a vestu z černé kůže měl pobitou tlustými bronzovými pláty. Na ramenou měl dlouhý černý plášť s kápí, který byl moc pěkný, a Althala napadlo, že by mnohem víc než cizinci slušel jemu samotnému. Třeba to cizinec přežene s pitím Nabjorovy medoviny, opije se a usne. Ten muž měl také za pasem těžký meč a úzkou bronzovou dýku.

V obličeji měl velmi zvláštní rysy, které vypadaly jako napůl nedokončené. Jeho tvář však Althala popravdě řečeno příliš nezajímala. Co ho ale doopravdy zajímalo, bylo tetování, charakteristické pro klanové válečníky z Aramu. Zrovna v tuto dobu měl Althalus pocit, že by se měl Arumu vyhýbat. Cizinec však nejevil známky nepřátelství, a tak se zloděj poněkud uvolnil.

Černovlasý cizinec se posadil na kládu na druhé straně ohniště naproti Althalovi a vrhl na zloděje pronikavý pohled. Mohla to být jen zvláštní hra světla, ale tančící plameny hořícího ohně se v cizincových očích odrážely takovým způsobem, že Althalus poněkud znervózněl. Nestává se každý den, že člověk narazí na někoho, komu planou oči. „Vidím, že jsem tě konečně našel,“ řekl cizinec se zvláštním přízvukem. Althalus došel k závěru, že tohle rozhodně není člověk, který by se nechal praštit zezadu do hlavy a odtáhnout do křoví.

„Ty mě hledáš?“ zeptal se Althalus tak klidně, jak jen dokázal. Ten chlapík byl koneckonců těžce ozbrojený, a pokud Althalus věděl, byla na něj v Arumu stále ještě vypsána odměna. Opatrně si přesunul meč na opasku tak, aby ho měl po ruce.

„Ano, už nějaký čas,“ odvětil cizinec. „Jsem ti na stopě už od Deiky. Lidé si tam stále ještě vyprávějí o tom, jak rychle umíš utíkat,

když tě honí psi. Stopoval jsem tě do Kantonu v Treborey a do Maghu v Perquainu. Druigor pořád ještě nedokáže pochopit, proč jsi mu poházel všechny peníze po podlaze a nic jsi neukradl.“

Althalus bolestivě zamrkal.

„Ty jsi nevěděl, že to jsou peníze, co?“ řekl cizinec všímavě. „V každém případě jsem tě z Maghu sledoval do Arumu a tam jsem narazil na tlust'ocha, který tě hledá snad ještě usilovněji než já sám.“

„O tom bych si dovolil pochybovat,“ opáčil Althalus. „Gosti chce, aby si lidé mysleli, že je bohatý a já jsem nejspíš jediný člověk široko daleko, který ví, že v pokladnici nemá nic jiného než měďáky.“

Cizinec se rozesmál. „Napadlo mě, že něco na jeho vyprávění o tom, jak jsi ho oloupil, zvoní falší.“

„Tak proč jsi mě vlastně hledal?“ zeptal se Althalus na to, co ho nejvíc zajímalo. „Tvoje šaty připomínají Nekweros a tam jsem nebyl už celé roky, takže jsem si jistý, že jsem ti v poslední době nic neukradl.“

„Můžeš se uklidnit, Althale, a meč si opatrně posunout zpátky dozadu za opasek, aby tě jeho jílec nešťouchal do žeber. Nejsem tu, abych přinesl tvou hlavu Gostimu. Zajímala by tě má obchodní nabídka?“

„To závisí na tom, o co jde.“

„Jmenuji se Ghend a potřebuji dobrého zloděje, který rozumí své práci. Znáš zemi Kagwher?“

„Párkrát jsem tam byl,“ odpověděl Althalus opatrně. „Ale její obyvatelé se mi moc nelíbí. Mají ošklivý zvyk, že každého pocestného podezírají ze záměru vlížit se do jejich zlatých dolů a obohatit se na jejich účet. Takže co chceš, abych pro tebe ukradl? Doufám, že se neurazíš, ale vypadáš jako člověk, který by se o podobnou věc dokázal postarat sám. Proč bys měl platit někomu jinému, aby to udělal za tebe?“

„Nejsi jediný, na jehož hlavu je vypsána odměna, Althale,“ odpověděl Ghend s bolestivým výrazem. „Nechce se mi čelit uvítání, jakého by se mi dostalo, kdybych navštívil Kagwher. V každém případě je v Nekwerosu někdo, u koho mám dluh a koho bych rozhodně nechtěl zklamat. A ten dotyčný chce něco, co se nachází v Kagwheru a tak mi řekl, abych to pro něj získal. Jistě chápeš, že jsem

se tím dostal poněkud do úzkých. Byl bys ve stejné situaci, kdyby ti někdo poručil, abys mu přinesl něco, co se zrovna nachází v Arumu, chápeš?“

„Ano, chápu jaký máš problém. Nicméně bych tě měl varovat, že moje práce není levná.“

„O tom nepochybuji, Althale. Ta věc, kterou můj přítel v Nekwerosu chce, je docela velká a hodně těžká, a pokud ji pro mne ukradneš, jsem připraven zaplatit ti její váhu ve zlatě.“

„Právě se ti podařilo získat mou plnou pozornost, Ghende.“

„Jsi opravdu tak dobrý zloděj, jak o tobě každý tvrdí?“ Zdálo se, že Ghendovy zářící oči zaplály ještě jasněji.

„Jsem nejlepší,“ prohlásil skromně Althalus a pokrčil rameny.

„V tom má pravdu, cizinče,“ potvrdil Nabjor, který Althalovi právě přinesl nový pohár medoviny. „Althalus dokáže ukrást cokoli, co má dva konce, nebo vršek a spodek.“

„Můj přítel trochu přehání,“ řekl odmítavě Althalus. „Řeka má dva konce a já jsem dosud žádnou neukradl; jezero má vršek a spodek a ani to jsem nikdy neukradl. Co je to přesně za věc, kterou ten tvůj člověk v Nekwerosu chce natolik, že za ni nabízí spoustu zlata - drahokam nebo něco takového?“

„Ne, není to drahokam ani žádný jiný klenot,“ odpověděl Ghend s hladovým pohledem. „To, co chce - a za co zaplatí zlatem - je Kniha.“

„Zase jsi řekl magické slovo ‚zlato‘ Ghende. Mohl bych tady sedět celý den a poslouchat, jak o něm mluvíš, ale teď jsme se dostali k té těžší části. Co je to, u všech hromů, Kniha?“

Ghend na něj ostře pohlédl a jeho oči se znovu dotklo světlo ohně, takže zazářily a rudě zaplály. „Tak *proto* jsi poházel všechny Druigorovy peníze po podlaze. Nevěděl jsi, že to jsou peníze, protože neumíš číst.“

„Čtení přenechávám kněžím, Ghende. A pokud se tomu mohu vyhnout, s kněžími se nestýkám. Každý kněz, na kterého jsem kdy narazil, mi sliboval čestné místo u stolu s jeho Bohem - *pokud* se vzdám všeho, co mám v měšci. Jsem si jist, že hodovní místnosti Bohů jsou velmi pěkné, ale aby do nich člověk získal vstupenku, musí zemřít, a tak velký hlad opravdu nemám.“

Ghend se zamračil. „Tím se všechno trochu komplikuje,“ řekl. „Kniha je v podstatě sbírka stránek, na kterých je něco napsáno.“

„Nemusím to umět přečíst, Ghende. Abych tu tvoji knihu mohl ukrást, stačí mi vědět, jak vypadá a kde je.“

Ghend na něj vrhl zamyšlený pohled a jeho hluboké vpadlé oči zazářily. „Možná máš pravdu,“ řekl jako by sám pro sebe. „Shodou okolností tu jednu Knihu mám. Když ti ji ukážu, budeš vědět, co máš hledat.“

„Přesně tak,“ řekl Althalus. „Proč mi tedy tu tvou knihu neukážeš, abych se na ni mohl mrknout? Nemusím vědět, co se v ní říká, abych ji mohl ukrást, nebo ano?“

„Ne,“ souhlasil Ghend. „Myslím, že nemusíš.“ Vstal, došel ke svému koni a sáhl do koženého vaku, který měl přivázaný u sedla. Odtamtud vytáhl něco čtvercového a poměrně velkého. Vrátil se s tím zpátky k ohni.

„Je větší, než jsem si myslel,“ poznamenal Althalus. „Vypadá to jako nějaká krabice, co?“

„Důležité je to, co je uvnitř,“ řekl Ghend a otevřel víko. Zevnitř vytáhl pomačkaný arch něčeho, co vypadalo jako sušená kůže, a podal to Althalovi. „Tohle je písmo,“ řekl. „Když najdeš krabici podobnou téhle, bude lepší, když ji otevřeš a ujistíš se, že v sobě má podobné archy, a ne třeba nějaké nástroje.“

Althalus zvedl arch a prohlédl si ho. „Jaké zvíře má takhle tenkou kůži?“ zeptal se.

„To se vezme kůže z krávy a rozřeže se nožem na takhle tenké plátky,“ vysvětloval Ghend. „Ty se pak lisují a suší, takže jsou pevné. Na ty plátky se pak dají psát různé věci, například myšlenky nebo nové nápady.“

„Z toho, cos mi zatím řekl, se zdá, že psaní věci jen komplikuje,“ namítl Althalus. Pozorně si prohlédl jednotlivé řádky písma. „Trochu to připomíná obrázky, že ano?“ navrhl.

„Přesně o tom psaní je,“ vysvětlil mu Ghend. Sebral ze země klacek a do prachu vedle ohně vyryl zakřivenou čáru. „Tenhle obrázek znamená ‚kráva‘, protože připomíná zakřivený kravský roh.“

„Myslel jsem, že naučit se číst je těžké,“ poznamenal Althalus pobaveně. „A přitom spolu hovoříme teprve pár minut a já už to umím.“

„Jen pokud jediné, o čem chceš číst, jsou krávy,“ odtušil Ghend napůl sám pro sebe.

„Na té stránce, cos mi půjčil, nevidím nic o kravách,“ prohlásil Althalus.

„Držíš to obráceně,“ řekl mu Ghend.

„Aha.“ Althalus stránku obrátil a důkladně si ji prohlédl. Některé ze symbolů, pečlivě nakreslených na pergamenu, mu z nějakého důvodu způsobovaly mrazení. „Nedává mi to žádný smysl,“ přiznal. „Ale to není důležité. Všechno, co opravdu potřebuji vědět, je to, že mám hledat černou krabici s archy pergamenu uvnitř.“

„Krabice, kterou chceme, je bílá,“ opravil ho Ghend. „A je o něco větší než tahle.“ Zvedl svou Knihu. Na deskách Knihy byly rudé symboly, ze kterých Althalovi naskakovala husí kůže.

„O kolik je ta kniha větší než ta tvoje?“ zeptal se.

„Je zhruba tak dlouhá i široká jako tvoje předloktí,“ odpověděl Ghend. „A tlustá je zhruba jako tvoje chodidlo. Je celkem těžká.“ Vzal si od Althala arch sušené kůže a téměř nábožně ji vrátil zpátky do krabice. „Takže,“ řekl potom, „zajímá tě moje nabídka?“

„Potřebuji znát pár dalších podrobností,“ odpověděl Althalus. „Kde přesně je ta kniha a jak dobře je chráněná?“

„Je v Domě na konci světa v Kagwheru.“

„Vím, kde je Kagwher, ale netušil jsem, že tam končí svět. Kde přesně v Kagwheru je to místo? Jakým směrem?“

„Na severu. Nachází se v té části Kagwheru, která v zimě nikdy nespatří slunce, a kde v létě nikdy není noc.“

„To je dost zvláštní místo na to, aby tam chtěl někdo žít.“

„To opravdu je. Ale vlastník té Knihy už tam nežije, takže až vejdeš do domu, abys Knihu ukradl, nebude ti nikdo stát v cestě.“

„To zní slibně. Potřeboval bych víc upřesnit polohu toho místa. Došel bych tam rychleji, kdybych věděl, kam vlastně jdu.“

„Prostě jdi podél kraje světa. Až uvidíš Dům, poznáš, že jsi na správném místě. Je to jediný dům, který tam stojí.“

Althalus se napil medoviny. „Zní to celkem jednoduše,“ řekl. „Takže až ukradnu Knihu, kde tě najdu, abych za ni také dostal zaplaceno?“

„Já si tě najdu, Althale.“ Ghendovy hluboké tmavé oči na okamžik jasně zaplály. „Věř mi, já si tě najdu.“

„Popřemýšlím o tom.“

„Takže to uděláš?“

„Řekl jsem, že o tom popřemýšlím. Ale proč bychom si teď nedopřáli další medovinu - koneckonců ty jsi ten, kdo dnes platí.“

Dalšího rána se Althalus necítil příliš dobře, ale dva poháry Nabjorovy skvělé medoviny uklidnily jeho třesoucí se ruce a vlily mu do žil nový oheň. „Budu teď nějakou dobu pryč,“ Nabjore,“ sdělil svému příteli. „Řekni té tvé nové dámě, že se s ní loučím, a že ji třeba jednou znovu navštívím.“

„Takže to uděláš? Ukradneš pro Ghenda tu knihu?“

„Ty jsi poslouchal.“

„Samozřejmě, že poslouchal, Althale. Jsi si opravdu jistý, že se do toho chceš pustit? Ghend mluvil o zlatě moc pěkně, ale nevzpomínám si, že by ti nějaké také ukázal. Je snadné říkat ‚zlato‘, ale získat ho může být o něco těžší.“

Althalus pokrčil rameny. „Pokud nezaplatí, nedostane knihu.“ Podíval se na Ghenda, který spal zachumlaný do krásného černého pláště z ovčí vlny. „Až se probudí, řekni mu, že jsem vyrazil do Kagwheru a že pro něj tu knihu ukradnu.“

„Opravdu mu věříš?“

„Asi tolik jako počasí v horách,“ odpověděl Althalus s cynickým úsměvem. „Odměna, kterou mi slíbil, naznačuje, že až si ji půjdu vyzvednout, bude mu za zády nejspíš stát pár chlapíků s dlouhými noži. Navíc, pokud mi někdo nabídne odměnu, když pro něj něco ukradnu, mohu si být celkem jistý, že ta věc má přinejmenším desetkrát větší cenu, než kolik za ni dostanu zaplaceno. Nevěřím Ghendovi, Nabjore. Minulou noc, když se na mě díval ve světle ohně, se několikrát stalo, že mu zahořely oči. Byla to rudá záře a určitě to nebyl odraz plamenů. A taky mi ukázal arch vysušené kůže. Většina obrázků, které na ni byly, vypadaly celkem obyčejně, ale některé z

nich červeně zářily, podobně jako Ghendovy oči. Ty obrázky prý mají znamenat slova a myslím, že by se mi nelíbilo, kdyby ta rudě zářící slova někdo vyslovoval v mé přítomnosti.“

„Pokud máš takovýhle pocit, proč jsi tedy jeho nabídku neodmítl?“

Althalus si povzdechl. „Za obvyklých okolností bych to udělal, Nabjore. Nevěřím Ghendovi a myslím, že ho ani nemám rád. Bohužel se však ode mne poslední dobou odvrátilo štěstí, takže musím vzít, co se naskytne - přinejmenším, než se do mě štěstěna znovu nezamiluje. A ta práce, kterou mi Ghend nabízí, je docela jednoduchá, abys věděl. Jediné, co musím udělat, je dojít do Kagwheru, najít tam jeden prázdný dům a ukrást bílou, koženou krabici. Tuhle práci by zvládl každý hlupák, ale Ghend ji nabídl mně, a tak jsem po jeho nabídce skočil. Jednoduchá práce s bohatou odměnou. Je těžké na ní něco pokazit a až to zvládnou, štěstěna třeba změni názor a začne mě znovu zbožňovat, tak jak se od ní očekává.“

„Máš strašně zvláštní náboženství, Althale.“

Althalus se na něj zašklebil. „Funguje to, Nabjore, a dokonce ani nepotřebuji kněze - aby se za mě modlil a bral si za své služby polovinu mého zisku.“ Althalův pohled zabloudil ke spícímu Ghendovi. „Jak je to ode mě lehkomyšlné,“ řekl. „Málem bych tu zapomněl svůj nový plášť.“ Došel k místu, kde spal Ghend, opatrně z něj sňal černý vlněný plášť a přehodil si ho přes ramena. „Co myslíš,“ zeptal se Nabjora a zatočil se dokola.

„Skoro to vypadá, jako by ho šili pro tebe,“ zasmál se Nabjor.

„Taky že nejspíš ano. Ghend mi ho musel ukrást, když jsem se nedíval.“ Vytáhl ze svého váčku několik mosazných mincí. „Prokaž mi laskavost, Nabjore,“ řekl a podal mu je. „Ghend vypil v noci hodně tvójí medoviny a všiml jsem si, že pití nesnáší zrovna nejlíp. Až se probudí, nebude se cítit moc dobře, takže bude potřebovat trochu medicíny, aby se mu zlepšila nálada. Nalej mu tolik, kolik dokáže vypít a zítra ráno to samé - a pokud by se náhodou ptal, co se stalo s jeho pláštěm, začni mluvit o něčem jiném.“

„Hodláš mu ukrást i jeho koně? Jízda na koňském hřbetě je pohodlnější než chůze.“

„Až na tom budu tak špatně, že nezvládnou chůzi, začnu se živit žebráním někde u cesty. Kuň by mi jenom překážel. Byl bych rád, kdybys Ghenda udržel opilého alespoň týden. Až se probere, chci už být daleko v horách Kagwheru.“

„Řekl přece, že se bojí jít do Kagwheru.“

„Ani v tom mu nevěřím. Zná cestu do toho domu a myslím, že to je právě ten dům, kterého se bojí, a ne celý Kagwher. Nechci, aby na mě číhal někde v křoví, až vyjdu ven s knihou v ruce, takže ho udržuj opilého, aby mě nemohl sledovat. Ať se tu cítí příjemně.“

„Proto jsem přece tady, Althale,“ odvětil Nabjor vesele. „Jsem přítelem všech žíznivých či nemocných. Má skvělá silná medovina je nejlepší lék na světě. Dokážu uzdravit deštivý den a pokud bych dokázal přijít na způsob, jak přinutit mrtvého, aby spolkl aspoň doušek, dokázal bych vyléčit i smrt.“

„Moc pěkně řečeno,“ prohlásil Althalus obdivně.

„Stejně jako ty, i já jsem to se slovy vždycky uměl.“

„A také s palírnou. Staň se tedy Ghendovým přítelem, Nabjore. Uzdrav ho z nemístné touhy mě sledovat. Nechci, abych měl při práci někoho za zády a udržuj ho opilého, abych se s ním později nemusel vypořádat tím horším způsobem.“

KAPITOLA ČTYŘI

Nad hlubokými lesy Hule vládlo pozdní léto a Althalus mohl cestovat mnohem rychleji, než kdyby bylo jedno z méně příjemných ročních období. Díky mohutným korunám stromů vládl v lese neustálý soumrak a na zemi ležel hustý koberec spadaných šišek.

Althalus se vždycky, když byl v těchto končinách, pohyboval opatrně, ale tentokrát si cestu vybíral ještě pečlivěji než kdy předtím. Člověk, kterého opustilo štěstí, koneckonců musí být opatrný. V lese se jistě pohybovali i jiní lidé, pravděpodobně psanci, a přestože byli stejného ražení jako Althalus, ten by se jim raději vyhnul. V Hule nepanovaly žádné zákony, ale byla zde pravidla o slušném chováni a ta bylo velice nezdravé ignorovat. Pokud si ozbrojený muž nepřál společnost, bylo nejlepší mu ji nevnucovat.

Když se Althalus ocitl nedaleko západní hranice země Kagwherů, narazil i na jiná stvoření, která žila v místních lesích, a jednu chvíli vše vypadalo velice napjatě. Jeho pach totiž zachytila smečka místních vlků. Althalus vlkům nikdy příliš nerozuměl. Většina zvířat neplýtvá časem na věci, které nelze snadno chytit a sníst. Vlci však, jak se zdá, zbožňují výzvy, a jsou ochotni někoho honit celé dny jen pro zábavu z lovu. Althala napadlo, zda by ty vlky nedokázal přemluvit, aby honu nechali, ale cítil, že tito dravci by jeho pokus nejspíš nepochopili.

A tak přivítal s úlevou, když vstoupil do vysočiny Kagwheru, kde les zřídil natolik, že mu lesní vlci naposledy zavyli na pozdrav a otočili se.

Jak celý svět ví, v Kagwheru se nachází zlato a kvůli tomu se místní obyvatelé k cizincům nechovali právě přátelsky. Althalus už si všiml, že zlato dělá s lidmi zvláštní věci. Člověk, který nemá v měšci nic víc než pár měďáků, může být ten nejveselejší a nejzábavnější společník na světě, ale dejte mu trochu zlata a okamžitě se změní v podezíravého a nepřátelského morouse, kterého většinu času sužují obavy ze zlodějů a z banditů.

Kagwherové vymysleli způsob, jak varovat poutníky, aby se drželi stranou od jejich dolů a potůčků, na jejichž dně se mezi kamením leskly zlaté valouny. Tento způsob byl okouzlující svou přímostí. Pokaždé, když cestovatel procházející Kagwherem narazil na kůl zaražený do země, na jehož vrcholku byla nabodnutá lebka, věděl, že se přiblížil k zakázanému území. Některé lebky patřily

zvířatům; většina z nich však patřila lidem. Poselství kůlů bylo tedy celkem jasné.

Co se Althala týkalo, byly před ním doly Kagwherů dokonale bezpečné. Těžba zlata byla těžká a namáhavá dřina a jiní lidé k ní byli jistě lépe uzpůsobeni než on sám. Althalus byl koneckonců zloděj a byl pevně přesvědčen, že žít se tvrdou prací je neetické.

Ghendovy rady ohledně směru nebyly příliš přesné, ale Althalus věděl, že první, co musí najít, je kraj světa. Potíž byla v tom, že si nebyl tak úplně jistý, jak vlastně takový kraj světa vypadá. Možná je to rozostřený mlhavý prostor, a když do něj vstoupí neopatrný pocestný, bude navždy padat říší hvězd, které si ho ani nevšimnou, když kolem nich proletí. Slovo „kraj“ však naznačovalo, že se bude jednat o nějaký sráz či hranici - možná půjde o propast, která odděluje hvězdy a zemi.

Bylo také možné, že půjde o pevnou zeď tvořenou hvězdami, nebo dokonce hvězdné schodiště vedoucí k trůnu Boha, kterého zde v Kagwheru vyznávají, ať už je to kdokoli.

Althalus opravdu neměl žádný pevný systém víry. Věděl, že je dítětem štěstěny, a i když se na něj štěstěna v současnosti trochu zlobila, doufal, že se mu podaří znovu se vetřít do její přízně. Vládce všehomíra pro něj byl jen vzdálený pojem a Althalus se už dávno rozhodl, že nechá Boha - ať už se jmenuje jakkoli - ať se soustředí na to, aby v pravý čas vycházelo a zapadalo slunce, střídala se roční období a fáze měsíce. Rozhodně neměl v úmyslu do této nepochybně těžké práce stvořiteli mluvit. Vzato kolem a kolem spolu Althalus a Bůh vycházeli celkem dobře, protože se jeden druhému nepletli do cesty.

Ghend řekl, že kraj světa leží na severu, takže když se Althalus dostal do Kagwheru, stočil se doleva a nešplhal do vysokých hor, kde se nacházela většina zlatých dolů, které Kagwheřané s tak fanatickou úporností bránili.

Cestou narazil na několik hrubě oděných vousatých Kagwherů, ale ani jeden z nich s ním nechtěl z nějakého důvodu o kraji světa mluvit. Zjevně to byla jedna z věcí, o kterých Kagwherové zachovávali zatvrzelé mlčení. S tímto zvláštním chováním se setkal už dříve a vždycky ho to nesmírně rozčilovalo. To, že člověk odmítá

mluvit o nějaké věci, přece neznamená, že ta věc zmizí. Kraj světa je tam, kde je, a sebeúpornější mlčení nezpůsobí, že přestane existovat.

Pokračoval v cestě na sever. Počasí bylo stále chladnější a kagwherské vesnice od sebe byly stále více vzdálené, až nakonec úplně zmizely a Althalus zjistil, že se nachází víceméně úplně sám v divočině daleko na severu. Pak jedné noci, když seděl u dohasínajícího ohně, pozoroval poslední žhnoucí uhlíky a zimomřivě se choulil do svého nového pláště, spatřil v dáli na severu něco, co mu napovědělo, že se přiblížil ke svému cíli. Nad horami na východě začínala temnota teprve rozprostírat svou náruč, ale na severu, kde už noc převzala vládu úplně, bylo nebe v jednom ohni.

Vypadalo to trochu jako duha, která se vymkla z rukou. Byla mnohobarevná a nevypadala jako obvyklý oblouk, ale spíš jako chvějivý, pulzující závoj světla všech barev, který ovládal severní nebe. Althalus nebyl zrovna pověřčivý, ale pohled na hořící nebe není věc, kterou by mohl člověk odbýt jen pokrčením ramen.

Althalus se znovu zamyslel nad svými plány. Ghend mu sice řekl o kraji světa, ale zapomněl se zmínit o tom, že tam je hořící nebe. V těch místech bylo něco, co Ghenda děsilo a Ghend nevypadal zrovna jako typ člověka, který se dá vyděsit snadno. Nakonec Althalus usoudil, že bude pokračovat v cestě. Šlo mu koneckonců o odměnu, a co bylo ještě důležitější, byla tu naděje, že štěstěna, která se mu už více než rok vyhýbala, se mu znovu vrhne do náručí. Ten oheň na nebi mu však v hlavě hlasitě rozezněl poplašný zvonek. Rozhodně nadešel čas začít věnovat plnou pozornost tomu, oč tu vlastně jde. Pokud narazí na další neobvyklé jevy, bude možná lepší najít si jinou práci - možná někde v Ansu nebo na jihu na pláních Plakandu.

Dalšího rána, těsně před východem slunce, ho probudil lidský hlas. Althalus se bleskově vykutálel zpod svého pláště a sáhl po oštěpu. Slyšel jen jediný hlas, ale ten, kdo mluvil, zjevně s někým konverzoval, pokládal otázky a zdálo se, že naslouchá odpovědím.

Z mluvčího se nakonec vyklubal vrásčitý a shrbený stařík, který se při chůzi opíral o hůl. Vlasy a vousy měl špinavě bílé, byl ošklivý a oblečený v příšerných hadrech, neuměle slátaných z různých druhů zvířecích kůží, které držely pospolu, protože byly sešity spletenými střívky. Jeho ošlehaná tvář byla zbrázděná hlubokými rýhami a v

slzících očích mu sídlil divoký pohled. Mluvil, široce přitom rozkládal rukama a vrhal časté obviňující pohledy na teď už bezbarvé nebe.

Althalus se uvolnil. Stařík nepředstavoval žádné nebezpečí a jeho stav nebyl nijak neobvyklý. Althalus věděl, že lidský život trvá jen krátce a že mysl těch, kteří se nějakou podivnou náhodou nedostaví na schůzku se smrtí včas, se změní ve dřevo prožrané červotoči. U velmi starých lidí to bylo celkem běžné, ale občas se to stávalo i mladým. Někdo prohlašoval, že blázniví lidé jsou posedlí démony, ale to Althalovi připadalo příliš složité. Měl na to svou vlastní teorii. Blázni byli zkrátka obyčejní lidé, kteří žili příliš dlouho. Potulovat se po světě, když už má dávno ležet mírumilovně v rakvi, dožene k šílenství každého. Proto blázni často hovořili k lidem - nebo k jiným věcem - které ve skutečnosti neexistovaly, a proto také blázni viděli věci, které nikdo jiný neviděl. Byli celkem neškodní, a tak je Althalus nechával být. Mnozí z těch, kteří se považovali za duševně zdravé, blázný nesnášeli, ale Althalus už dávno dospěl k závěru, že většina lidí na světě je tím či oním způsobem šílená, a proto s každým jednal víceméně stejně.

„Hej, ty tam!“ zavolal na bláznivého staříka. „Nechci ti ublížit, takže se nelekej!“

„Kdo je tam?“ vykřikl stařec, popadl hůl do obou rukou a výhrůžně s ní zamával.

„Jsem jen pocestný, který se ztratil.“

Stařec sklonil hůl. „Nepotkávám tu mnoho pocestných. Většině se zřejmě nelíbí pohled na naše nebe.“

„Viděl jsem to sám na vlastní oči minulou noc. Co je to za podivný úkaz?“

„Je to konec všech věcí,“ vysvětloval stařec. „Ohnivý závoj na nebi označuje místo, kde všechno končí. Takhle strana, na které se nacházíme, je hotová a dokončená - jsou tu hory, stromy, ptáci, brouci, lidé a zvířata. Závoj označuje místo, kde začíná nicota.“

„Nicota?“

„To je to, co se nachází za závojem, poutníku - nicota. Bůh se zatím nedostal k tomu, aby s tím něco udělal. Za tím ohnivým závěsem není nic.“

„Tak to jsem se nakonec neztratil. Právě to totiž hledám - kraj světa.“

„Proč?“

„Chci ho vidět. Slyšel jsem o něm a teď si ho chci prohlédnout na vlastní oči.“

„Tam není nic k vidění.“

„Jak to víš?“

„Mnohokrát jsem tam byl. Žiju tady a kraj světa je poslední milník, ke kterému dorazím vždy, když cestuji na sever.“

„Jak se tam dostanu?“

Starý muž ukázal holí na sever. „Běž tímhle směrem asi půl dne.“

„Je těžké ho poznat?“

„Stěží ho můžeš minout - přinejmenším by pro tebe bylo mnohem lepší, kdybys ho neminul.“ Bláznivý stařík se zachechtal. „Je to místo, kde bys měl být opravdu opatrný, protože pokud na kraji uděláš jediný špatný krok, bude tvá další cesta trvat mnohem déle než jen půl dne. Pokud tak dychtíš vidět kraj světa, běž na druhý konec tady té louky, projdi průsmykem mezi dvěma kopci, a pak běž pořád rovně. Kus za koncem průsmyku uvidíš veliký mrtvý strom. Ten strom stojí přesně na kraji světa, takže můžeš dojít jen k němu a dál už ne - pokud ovšem neumíš létat.“

„No, jestli je to takhle blízko, myslím, že se tam podívám.“

„Je to na tobě, poutníku. Já mám na práci lepší věci než tu stát a koukat se na nicotu.“

„S kým jsi to před chvílí mluvil?“

„S Bohem. Já a Bůh spolu rozmlouváme neustále.“

„Vážně? Tak až s ním příště budeš mluvit, vyříd' mu ode mne pozdrav. Pověz mu, že mu říkám ahoj.“

„To udělám - pokud se mi podaří na to nezapomenout.“ A s tím se roztřesený stařík znovu vydal na cestu a nad krajem znovu zazněla jeho podivná konverzace.

Althalus se vrátil zpátky k ohništi, sebral své věci a vydal se přes kamenitou louku ke dvěma nízkým kulatým kopcům, které mu stařík ukázal. Slunce vystoupalo výš na nebe a teď viselo nad zasněženými vrcholky hor a rozhánělo noční mráz.

Nízké kopce byly zalesněné a mezi nimi se táhl úzký průsmyk, který byl udupaný kopyty jelenů a bizonů. Althalus kráčel opatrně a každou chvíli se zastavil, aby prozkoumal nějaký neobvyklý otisk. Tohle bylo zvláštní místo, a bylo docela možné, že tu žijí zvláštní stvoření. A zvláštní stvoření mívají občas zvláštní jídelníček, takže bylo na čase začít být velmi opatrný.

Pokračoval dál, často se zastavoval a naslouchal, ale jediné zvuky, které slyšel, byl zpěv ptáků a líné bzučení much, které se právě probudily.

Když dosáhl konce průsmyku, znovu se zastavil a docela dlouho se díval na sever, ne proto, že by tam bylo něco zvláštního k vidění, ale proto, že tam nebylo vidět vůbec nic. Stezka vedla přes úzký, travnatý pás země až k mrtvému stromu, o kterém se zmiňoval bláznivý stařec, a tam končila. A za tím stromem už nebylo nic. Nebyly za ním vidět žádné vzdálené vrcholky hor a žádné mraky. Nebylo tam nic než obloha.

Mrtvý strom byl úplně vybělený a jeho pokroucené větve jako by se v něm prosbě vztahovaly k lhostejnému rannímu nebi. Celý výjev Althala z nějakého důvodu velmi znervózňoval, a to mu na náladě rozhodně nepřidalo. Velice pomalu kráčel travou a každou chvíli se zastavoval a pozorně se rozhlížel.

Až dosud si nevšiml ničeho nebezpečného, ale tohle bylo velmi neobvyklé místo, a on nechtěl udělat chybu.

Když došel ke stromu, jednou rukou pevně objal jeho kmen, a pak se opatrně naklonil přes okraj.

Tam dole nebylo nic než mraky.

Althalus se často pohyboval v horách a navštěvoval místa, která byla položená výš než mraky, takže dívat se na mračna seshora pro něj nebylo nic neobvyklého. Ale tyhle mraky se natahovaly dál na sever bez jediné průrvy, bez jediného vrcholku, který by vykukoval z jejich příkryvky. Právě tady končil svět a dál už nebylo nic než mraky.

Ustoupil od stromu a rozhlédl se. Tu i tam ležely na zemi kameny, a tak zdvihl jeden, který byl veliký asi jako lidská hlava, donesl jej zpátky ke stromu a hodil jej přes okraj tak daleko, jak jen dokázal. Pak naklonil hlavu a zaposlouchal se.

Naslouchal velice dlouho, ale neslyšel zvuk dopadu. „No,“ zamumlal, „takže jsem tu asi správně.“

Držel se na určitou vzdálenost od kraje světa a kráčel podél něj směrem na severovýchod.

Nacházel místa, kde se z blízkých úbočí hor sesunuly laviny kamení, které pak padalo přes okraj a Althala mimoděk napadlo, co na ty náhlé laviny asi říkají hvězdy. Ta myšlenka mu z nějakého důvodu připadala zábavná. Představa hvězd, rozlétávajících se všemi směry jako vyděšené husí hejno, ho pobavila. Chladný nezájem hvězd zářících na nočním nebi ho totiž často popouzel.

Pozdě odpoledne vytáhl prak a ze dna vyschlého potoka sesbíral několik oblázků. Tady v okolí žili králíci a vousatí svišťové a Althalus usoudil, že čerstvé maso by bylo vítaným zpestřením jídelníčku.

Něco ulovit mu netrvalo příliš dlouho. Svišťové jsou zvědavá zvířata a mají ve zvyku stát na zadních nohou vedle svých nor a sledovat procházející pocestné. Althalus měl dobré oko a přesnou mušku a v zacházení s prakem nebyl žádný nováček.

Dorazil k místu, kde v kruhu rostlo několik borovic, v jejich zákrytu si rozdělal oheň a upekl si uloveného sviště na rožni. Když se najedl, poseděl chvíli u ohně a díval se na pulzující duhově zbarvené světlo Božího ohně na severním nebi.

Pak, veden náhlým popudem, vstal a ve světle měsíce opustil tábor a došel až ke kraji světa.

Měsíční světlo něžně laskalo pokrývku mračen hluboko pod ním a zdálo se, že mračna sama vydávají podivný svit. Althalus už něco podobného viděl i dřív, ale tady to bylo přece jenom odlišné. Luna vysává během své noční vlády ze země, moře i oblohy všechny barvy, ale nedokázala vysát barvu z Božího ohně a pulzující vlny duhového světla na severním nebi zbarvovaly také vrcholky mračen hluboko dole. Skoro to vypadalo, že duhová záře a světlo měsíce spolu soupeří. Althala ten pohled úplně uchvátil, a tak si lehl na břicho, bradu si podepřel rukama a fascinovaně pozoroval světelné divadlo.

A pak, někde daleko mezi ježatými vrcholky Kagwherských kopců znovu zaslechl ono osamělé kvílení, které slýchal už dřív v Arumu, a pak znovu v lese kolem Nabjorova tábora. Zaklel, zvedl se

na nohy a vrátil se do svého tábořiště. Ať už tam venku bylo cokoliv, zjevně ho to sleduje.

Té noci spal velmi špatně. Boží oheň na severním nebi a kvílení v lese se mu nějak navzájem pomíchaly a zdálo se, že výsledná směs má nějaký význam, kterému však nedokázal porozumět bez ohledu na to, jak moc se snažil. Muselo být už hodně k ránu, když jeho sny o ohni a kvílení vytlačil jiný sen.

Její vlasy měly barvu podzimního listí a její údy jako by vytesal zručný sochař s takovou dokonalostí, až Althala zabořelo u srdce. Byla oděná v krátké, starobylé tunice a vlasy měla umně vyčesané. Její rysy byly ve své dokonalosti podivným způsobem cizí a nelidské. Během své nedávné návštěvy civilizovaných zemí na jihu spatřil mnoho pradávných soch a tvář jeho snové návštěvnice připomínala spíš tváře bohů než tváře lidí, obývajících smrtelný svět. Měla husté obočí a rovný nos. Rty měla smyslné a nádherně zakřivené a rudé jako jahody. Její oči byly veliké a zářivě zelené a zdálo se, že těma očima dokáže nahlédnout až na samé dno jeho duše.

Pak se na těch rtech objevil mírný úsměv a ona k němu natáhla ruku. „Pojď“, řekla měkkým hlasem. „Pojď se mnou. Postarám se o tebe.“

„Přál bych si, abych mohl,“ zjistil, že říká, a proklel svůj jazyk. „Šel bych moc rád, ale je moc těžké tady všechno opustit.“

„Půjdeš-li se mnou, už se nikdy nevrátíš,“ řekla mu tichým hlasem, „protože budeme kráčet mezi hvězdami a štěstěna tě už nikdy nezradí. Tvé dny budou plné slunce a noci plné lásky. Pojď, pojď se mnou, můj milovaný.“ A pak se otočila a vedla ho pryč.

Pln údivu ji následoval a společně kráčeli mezi mračny a měsíc a Boží oheň je přivítaly a požehnaly jejich lásce.

A když se probudil, zaplavila ho prázdnota a na jazyku měl hořkou příchuť.

Několik dalších dnů pokračoval v cestě na severovýchod a mimoděk se přistihl, že doufá, že v neporušené pokrývce mraků za krajem světa spatří alespoň jediný vrcholek nebo průrvu, které by dokazovaly, že tohle *není* místo, kde všechno končí. Nic se však neobjevilo a tak byl Althalus nakonec, byť s velkou váhavostí nucen

přiznat, že tohle je skutečný kraj světa, a že pod mraky není nic než prázdnota.

Dny se krátily, noci byly čím dál mrazivější a Althalus měl před sebou vyhlídku na cestování v zimě. Pokud nenarazí na dům, který mu popsal Ghend, co nejdříve, bude se muset obrátit zpátky a najít si nějaké přístřeší na přezimování. Rozhodl se, že jakmile začne poprvé sněžit, otočí se na jih a najde si nějaké teplé místo, na kterém zůstane až do jara. Proto už teď během cesty pozorně sledoval hory na jihu a hledal v nich nějaký průsmyk, kterým by se mohl vrátit.

A možná právě proto, že jeho pozornost byla takhle rozpolcená, nevšiml si domu, dokud nebyl až skoro u něj. Byl to kamenný dům, což bylo tady v pohraničí celkem neobvyklé, protože zde se většinou stavělo z nahrubo otesaných klád a střechy se dělaly z došků. A navíc většina kamenných domů, které viděl v civilizovaných zemích, bylo vyrobených z vápence. *Tenhle* dům však byl postavený z žulových bloků a bronzové pily, které používali otroci k otesávání vápence, by se na žule okamžitě ztupily.

Takovýhle dům Althalus nikdy předtím neviděl. Žulová stavba na kraji světa byla obrovská, dokonce ještě větší než hradiště Gostiho Břicháče v Arumu i než veliký chrám v Deice. Dům byl tak velký, že si nezadal s několika okolními kopci. Althalus dlouho nevěřil, že se jedná o výtvar lidských rukou, dokud nespátril okna. Přírodní skalnaté formace sice čas od času vypadají hodně nepřírozeně, ale přírodní útvar s okny? Velice nepravděpodobné.

Bylo poledne krátkého podzimního, pochmurného dne a Althalus se k domu přibližoval s určitou opatrností. Ghend mu sice řekl, že v tom domě nikdo nebydlí, ale Ghend tu nejspíš nikdy nebyl, a Althalus byl přesvědčen, že to je právě tento dům, čeho se Ghend tak bojí.

Tichá stavba se tyčila na útesu, který čněl za krajem světa, a jediný způsob, jak se k němu dostat, spočíval v překročení padacího mostu, který byl postaven přes hlubokou propast. Ta oddělovala dům od úzkého pásu úrodné země, jenž lemoval sráz, za kterým končil svět. Pokud by dům byl opravdu opuštěný, vlastník by před odchodem určitě zvedl padací most. Ten však byl spuštěný, téměř jako by vyzýval ke vstupu. To se Althalovi vůbec nelíbilo, a tak se ukryl za balvan porostlý mechem a zvažoval své možnosti.

Den se chýlil ke konci, takže šlo o to, buď vstoupit hned nebo počkat na noc. Noc byla nejoblíbenějším časem všech zlodějů, ale za daných okolností bude možná bezpečnější překročit most za denního světla. Dům byl neznámý a pokud v něm někdo žil, budou jeho obyvatelé v noci jistě ostražití a mohli by ho překvapit. Nebude tedy lepší překročit most otevřeně a vykřiknout na neviditelné obyvatele nějaký pozdrav? To by je mohlo přesvědčit, že nepřichází se zlým úmyslem a Althalus si byl celkem jistý, že je svým hbitým jazykem dokáže přesvědčit, aby ho nesvrhli do propasti za útesem.

„Dobrá,“ zamumlal. „Řekl bych, že za pokus to stojí.“ Jestli je dům přece jen prázdný, jediné, co vyplývá, je trocha dechu. Toho měl zatím nadbytek a pokus vplížit se do domu v noci, by mohl způsobit, že přestane dýchat úplně. Asi bude opravdu nejlepší tvářit se jako přátelský pocestný.

Proto vstal, zvedl oštěp a vydal se přes most. Nijak se nesnažil být nenápadný. Pokud ho někdo v domě pozoruje, vidí náhodného pocestného, který se courá přes most a Althalus doufal, že to bude stačit, aby obyvatele přesvědčil o svých přátelských úmyslech.

Most vedl k mohutnému oblouku a hned za obloukem bylo otevřené místo, kde byla země pokrytá pečlivě opracovanými kameny, mezi jejichž spárami rostl plevel. Althalus pevněji sevřel ratiště oštěpu. „Haló!“ vykřikl. „Haló, vy tam!“ Odmlčel se a pečlivě naslouchal.

Nezazněla žádná odpověď.

„Je tu někdo?“ zkusil to znovu.

Ticho bylo všepohlcující.

Hlavní dveře domu byly velice masivní. Althalus na ně několikrát zabušil oštěpem a mimo jiné zjistil, že jsou také velice pevné. V hlavě mu znovu zazněl varovný zvonek. Jestli je dům skutečně prázdný tak dlouho, jak Ghend tvrdí, měly by být ty dveře úplně prohnílé. Zdá se, že je tu všechno jinak. Uchopil mohutné držadlo a pomalu těžké dveře otevřel. „Je tu někdo?“ zavolal znovu.

Čekal, ale opět se neozvala žádná odpověď. Do domu vedla široká chodba, která se větvila a ze které v pravidelných intervalech vedly odbočky. V každé odbočce byly další dveře. Hledání knihy bude zjevně trvat déle než si myslel.

Uvnitř bylo málo světla a Althalus věděl, že vzhledem k blížícímu se večeru se za chvíli setmí ještě víc. Napadlo ho, že bude nejlepší, když si tu někde najde bezpečné místo, kde stráví noc. S průzkumem domu může začít ráno.

Nahlédl do jedné z postranních chodeb a na jejím konci spatřil vyboulenou zeď, která naznačovala, že v těch místech bude věž. Místnost ve věži, napadlo ho, bude nejspíš bezpečnější než komnata v hlavní části domu, a bezpečnost mu v téhle podivné stavbě připadala jako nejdůležitější.

Pospíšil si chodbou a narazil na dveře o něco větší než ty, kterými před chvílí prošel. Zabušil na ně jílcem meče. „Je tam někdo?“ zavolal.

Ale jako obvykle ani teď nezazněla žádná odpověď.

Na dveřích byla těžká bronzová závora, která přesně zapadala do díry vytesané do kamenného rámu dveří. Althalus ji opatrně odsunul, a pak zasunul čepel meče do mezery mezi rámem a dveřmi. Zapáčil, otevřel je a rychle odskočil zpátky.

Za dveřmi nikdo nebyl, ale uviděl schody vedoucí nahoru.

Pravděpodobnost, že se toto ukryté schodiště jen *náhodou* nachází za dveřmi, na které Althalus jen *náhodou* narazil, byla velmi, velmi malá. Chytrý zloděj nikdy nevěřil něčemu, co se stalo pouhou náhodou. Náhoda v sobě zpravidla skrývala past nějakého druhu, a pokud je tu v domě někde past, téměř jistě tu bude i ten, kdo ji položil.

Rychle se stmívalo a Althalus tu rozhodně nechtěl nikoho v noci potkat. Zhluboka se nadechl. Pak poklepal na první schod ratištěm oštěpu, aby se ujistil, že až na schod položí nohu, nepadne mu na hlavu něco těžkého. Stejným způsobem otukal i další schody, takže postupoval velmi pomalu. To, že bylo deset schodů dokonale v pořádku, ještě neznamenalo, že ho jedenáctý nezabije, a vzhledem ke svému nedostatku štěstí v poslední době raději postupoval s mimořádnou opatrností.

Nakonec dorazil ke dveřím na vrcholku krytého schodiště a usoudil, že tentokrát raději nebude klepat. Přehodil si meč do levé ruky a pomalu, co nejtíšeji, začal sundávat závoru. Pak uchopil meč zpátky do pravé a otevřel dveře kopnutím.

Za dveřmi byla jedna jediná místnost. Byla veliká, měla kruhový půdorys a její podlaha se leskla, jako by byla pokrytá ledem. Celý tenhle dům byl zvláštní, ale tato místnost byla ještě podivnější než zbytek. I zdi byly vyleštěné do hladka a nad hlavou se mu zakřivovaly, takže vytvářely mohutný dóm. Umění, které vytvořilo tuto místnost, bylo mnohem pokročilejší, než s čím se Althalus doposud setkal.

Další, čeho si povšiml, bylo to, že v místnosti je neobvyklé teplo. Rozhlédl se, ale nevšiml si žádného krbu. Jeho nový plášť tu byl vcelku zbytečný.

Rozum mu napověděl, že by tu nemělo být teplo, protože tu nebyl žádný krb, zato zde byla čtyři široká okna, vedoucí do všech světových směrů. Měl by tu být průvan, protože okna byla nezasklená. Tohle nebylo přirozené. Venku foukal vítr, takže vzduch byl nesmírně chladný; do místnosti však z nějakého důvodu neproudil ani ten nejmenší vánek.

Althalus stál ve dveřích a pečlivě se rozhlížel kolem sebe. U protější zdi bylo něco, co připomínalo mohutnou kamennou postel, přes kterou byly přehozené pláště z tmavé husté bizoní kožešiny. Byl tam stůl vytesaný ze stejného leštěného kamene jako podlaha a zdi, který stál na kamenném podstavci uprostřed podlahy. U stolu byla zdobně vytesaná kamenná lavice.

A tam, přesně uprostřed zářící desky stolu, byla Kniha, kterou mu popsal Ghend.

Althalus se ke stolu opatrně přiblížil. Pak o něj opatrně opřel oštěp a s mečem pevně sevřeným bojácně natáhl levou ruku. Něco na způsobu, jakým Ghend zacházel s černou knihou v Nabjorově táboře, mu napovídalo, že s knihami by se mělo zacházet s maximální opatrností. Prsty se jemně dotkl měkké bílé kůže na krabici Knihy, a pak okamžitě stáhl ruku zpátky a popadl oštěp, protože zaslechl tichý zvuk.

Zdálo se, že ten zvuk přichází z kožešinami pokryté postele. Nezněl pořád stejně, ale lehce kolísal, podobně jako dýchání.

Než mohl prozkoumat, o co jde, upoutalo jeho pozornost ještě něco jiného. Venku bylo šero, ale tady v místnosti se nesetmělo. Užasle se rozhlédl. Stěny mohutné kupole nad hlavou začaly zářit a

zářily stále jasněji v dokonalém souladu s houstnoucí temnotou venku. Jediný zdroj světla kromě slunce, měsíce a pulzujícího závoje Božího světla na kraji světa byl oheň, ale tady v místnosti žádný oheň nebyl.

Pak ten spokojený zvuk, přicházející z postele, zazněl ještě hlasitěji a teď, když mu světlo nad hlavou jasnělo, Althalus konečně uviděl zdroj toho zvuku. Překvapeně zamrkal, a pak se málem rozesmál. Ten zvuk totiž vydávala předoucí kočka.

Byla to velmi tmavá kočka, skoro černá a barva její srsti natolik připomínala barvu bizoních kožešin na posteli, že když vstoupil do místnosti, vůbec si jí nevšiml. Ležela stočená do klubíčka, hlavu měla zvednutou a zavřené oči. Jak ji Althalus pozoroval, natáhla přední tlapky a její rozkošnické předení ještě zesílilo.

Pak kočka otevřela oči. Většina koček, které Althalus až dosud viděl, měla žluté oči. Oči téhle kočky však zářily pronikavou zelení.

Kočka vstala, protáhla se, zívla a prohnula hřbet. Pak se chlupaté stvoření posadilo a pronikavýma zelenýma očima pohlédlo Althalovi do tváře, jako by ho znalo celý život.

„Trvalo ti dlouho, než jsi sem přišel,“ poznamenala kočka zřetelně ženským hlasem. „Ale proč za sebou necháváš otevřené dveře? Táhne sem a já prostě *nenávidím* zimu.“

KAPITOLA PĚT

Althalus na kočku zíral v naprosté nevěře. Pak si smutně povzdechl a s výrazem zmaru se posadil na lavici. Jeho štěstěna se nespokojila s tím, co mu až dosud provedla. Ted' navíc ještě kroutila nožem v otevřené ráně. *Tohle* je tedy důvod, proč si Ghend najal někoho jiného, aby ukradl Knihu, místo toho, aby to udělal sám. Dům na Konci Světa nepotřeboval stráže ani skryté pasti, aby ho chránily. Chránil sám sebe i Knihu před zloději tím, že každého, kdo do něj vstoupil, dohnal k šílenství. Znovu si povzdechl a vrhl na kočku obviňující pohled.

„Ano?“ řekla se vznešeným a nadřazeným výrazem, který zřejmě mají všechny kočky na světě. „Chceš mi něco?“

„Už to nemusíš dělat,“ řekl jí. „Ty a tenhle dům už jste udělaly všechno, co jste měly. Už jsem se úplně zbláznil.“

„O čem to, pro všechno na světě, mluvíš?“

„Kočky neumějí mluvit. To je nemožné. Ty na mě ve skutečnosti nemluvíš a ted', když nad tím tak přemýšlím, tu nejspíš ani nejsi. Vidím tě a slyším tě mluvit jen proto, že jsem se zbláznil.“

„Jsi směšný, abys věděl.“

„Blázni *bývají* směšní. Cestou sem jsem potkal bláznivého staříka a ten si celou dobu povídal s Bohem. Spousta lidí hovoří k Bohu, ale tenhle stařík věřil, že Bůh mu odpovídá.“ Althalus si smutně povzdechl. „Ted' už to nejspíš nebude trvat dlouho. Protože jsem blázen, nejspíš brzo vyskočím z okna a navždy budu padat mezi hvězdami. To je přesně taková věc, jaká se od bláznů čeká.“

„Co myslíš tím ‚padat navždy‘?“

„Tenhle dům je přece přímo na konci světa, ne? Pokud vyskočím z okna, budu navždy padat nicotou, která je tam venku.“

„Kdo ti nakukal tak směšnou myšlenku, že tohle je konec světa?“

„Každý to říká. Lidé zde v Kagwheru o tom ani nechťejí mluvit, protože se bojí. Díval jsem se přes okraj a dole jsem viděl jen mraky.

Mraky jsou součástí nebe, takže to znamená, že tenhle kraj je místo, kde končí svět a začíná nebe, ne?“

„Ne,“ odpověděla a nepřítomně si začala olizovat jednu tlapku. „Tak to není. Tam dole pod mraky něco je. Dolů je sice dlouhá cesta, ale ne nekonečná.“

„A co je tam dole?“

„Je tam voda, Althale. A to, co vidíš, když se podíváš přes okraj, nejsou mraky, ale mlha. Mlha a mraky jsou víceméně to samé - až na to, že mlha se drží blíž u země.“

„Ty znáš mé jméno?“ To ho překvapilo.

„No *samozřejmě*, že znám tvé jméno, ty hlupáku. Byla jsem sem vyslána, abych se tu s tebou setkala.“

„Aha. A kdo tě poslal?“

„Už teď máš co dělat, aby sis udržel přičetnost. Raději tě nebudu postrkovat přes okraj tím, že bych ti povídala o věcech, které stejně nejsi schopen pochopit. Myslím, že by sis mě měl oblíbit, Althale. Budeme teď spolu dlouhý, dlouhý čas.“

Seťrál svou momentální sklíčenost. „Ne,“ řekl, „myslím, že teď už toho mám právě dost. Bylo úžasné si s tebou popovídat, ale pokud mne omluvíš, myslím, že vezmu Knihu a půjdu. Moc rád bych tu zůstal a povídal si s tebou, ale blíží se zima a já se musím vrátit domů.“

„A jak přesně odsud hodláš odejít?“ zeptala se klidně a začala si tlapkami čistit uši.

Althalus se prudce obrátil. Ale dveře, kterými vstoupil do místnosti, už nebyly na svém místě. „Jak jsi to udělala?“

„Už je nebudeme potřebovat - alespoň zatím - a dovnitř kvůli nim proudil chladný vzduch, protože ty jsi příliš líný než abys za sebou zavřel.“

Zloděj cítil, jak mu do hrdla stoupá panika. Byl v pasti. Kniha ho sem přilákala a ta kočka ho tu uvěznila bez možnosti úniku. „Myslím, že se zabiju,“ řekl odevzdaně.“

„Ne, to neuděláš,“ řekla celkem klidně a začala si olizovat břicho. „Můžeš to zkusit, jestli chceš, ale nebude to fungovat. Nemůžeš odsud odejít, nemůžeš vyskočit z okna a nemůžeš se probodnout mečem,

nožem ani oštěpem. Bude lepší, když si začneš zvykat, Althale. Zůstaneš tu se mnou, dokud neuděláme, co je potřeba.“

„Pak budu moci odejít?“ zeptal se s nadějí.

„Pak budeš muset odejít. Jsou věci, které musíme udělat zde a pak jsou další, které je třeba udělat na jiných místech, a tam se vypravíme.“

„A co se čeká, že tady budeme dělat?“

„Já tě mám učit a ty se budeš učit.“

„Učit se co?“

„Knihu.“

„Myslíš jako učit se číst?“

„To je jen součástí tvého učení.“ Začala si umývat ocas. „Až se naučíš číst, začneš se učit, jak čtení využívat.“

„Využívat?“

„K tomu časem dojdeme. Zatím se soustřeď na nejbližší cíle.“

„Rovnou teď a tady ti ale něco řeknu,“ prohlásil zprudka. „*Nebudu přijímat rozkazy od žádné kočky.*“

„No vlastně budeš. Možná ti bude chvíli trvat, než se s tím smíříš, ale to nevadí, protože máme veškerý čas světa.“ Natáhla se a zívla. Pak se prohlédla. „Jsem moc hezká,“ řekla spokojeně. Znovu zazívala. „Máš ještě nějaká další hloupá prohlášení? Já už jsem řekla všechno, co jsem měla.“

Světlo nad hlavou začalo slábnout.

„Co se to děje?“ dožadoval se ostře.

„Ted', když jsem se pěkně umyla, myslím, že se také trochu prospím.“

„Vždyť ses právě probudila.“

„No a co? Ty ještě zjevně nejsi připravený k tomu, co máš udělat, takže se můžu klidně chvíli prospat. Až změníš názor, probud' mne a začneme.“ Pak se stočila do klubíčka na hustou bizoní kožešinu a zavřela oči.

Althalus sám pro sebe chvíli nadával, ale spící kočka nijak nezareagovala, ani se jí nezachvěly uši.

Nakonec to vzdal, lehl si na svůj plášť vedle zdi, tam, kde dřív byly dveře a také usnul.

Vydržel to několik dnů, ale jeho profese z něj učinila činorodého člověka a nucená nečinnost v téhle zapečetěné místnosti mu začala brnkat na nervy. Několikrát obešel celou místnost a vyhlížel z oken. Zjistil, že jimi může klidně prostrčit ruku - nebo hlavu - ale když se pokusí vyklonit, stojí mu v cestě neviditelná překážka. Ať už byla tvořená čímkoliv, udržovala chladný vzduch venku. Bylo tu tolik věcí, které se nedaly vysvětlit, a zloděje nakonec jeho zvědavost přemohla. „Dobrá,“ řekl kočce jednoho rána, když se venku zrovna začalo rozednívat. „Vzdávám se. Vyhrálas.“

„Samozřejmě, že jsem vyhrála,“ odpověděla a otevřela zářící zelené oči. „Já vždycky vyhrávám.“ Zazívala a důkladně se protáhla. „Tak proč nejdeš sem ke mně, abychom si mohli popovídat?“

„Mohu si s tebou povídat tady odsud.“ Nechtělo se mu být u ní příliš blízko. Bylo mu jasné, že kočka dokáže věci, kterým nerozumí a nechtěl, aby je začala činit jemu.

Zamžourala na něj a znovu si lehla. „Tak mi dej vědět, až změníš názor,“ sdělila mu. Pak znovu zavřela oči.

Zamumlal několik srdečných nadávek, pak se vzdal, vstal z lavice u tabule a přešel k posteli pokryté kožešinami. Posadil se, váhavě natáhl ruku a dotkl se kočky, spíš aby se ujistil, že tam opravdu je.

„To bylo rychlé,“ poznamenala, otevřela oči a začala příst.

„Nemá smysl se tomu vzpírat. Ty jsi zjevně ta, která tu vládne. Chceš si povídat?“

Otřela se mu o ruku. „Jsem ráda, že rozumíš,“ řekla a pořád předla. „Ale nenutila jsem tě, abys šel ke mně jen proto, abych ti dokázala svou převahu, Althale. Mám podobu kočky a kočky potřebují dotek. Potřebuji, abys byl blízko mě, až spolu budeme hovořit.“

„Takže ty jsi nebyla vždycky kočka?“

„Kolik koček, které uměly mluvit, už jsi potkal?“

„Víš,“ opáčil, „za žádnou cenu si nemůžu vzpomenout, kdy to bylo naposled.“

Skutečně se rozesmála a proto pocítil záblesk uspokojení. Pokud ji dokáže rozesmát, znamená to, že nad ním nemá tak úplnou kontrolu.

„Se mnou není těžké vyjít, Althale,“ řekla mu, „můžeš mě pohladit a sem tam poškrábat za uchem a budeme spolu dobře vycházet. Je tu něco, co potřebuješ?“

„Potřeboval bych se dostat ven, abych si mohl ulovit něco k jídlu,“ řekl a snažil se, aby jeho hlas zněl lhostejně. „Máš hlad?“

„No teď zrovna ne. Ale jsem si jistý, že dříve nebo později ho dostanu.“

„Až budeš mít hlad, postarám se, abys měl co jíst.“ Vrhla na něj postranní pohled. „Nemyslel sis, doufám, že se odsud dostaneš tak snadno, nebo ano?“

Zašklebil se. „Za pokus to stálo.“ Zvedl ji do náručí.

„Beze mě nikam nepůjdeš, Althale. Začni si zvykat na myšlenku, že s tebou budu po zbytek tvého života - a ty budeš žít velmi, velmi dlouho. Byl jsi vybrán, abys udělal určité věci, a já jsem byla vybrána, abych zajistila, že je uděláš správně. Jakmile se s tím smíříš, bude tvůj život mnohem příjemnější.“

„Jak jsme byli vybráni - a kdo nás vybral?“

Natáhla tlapku a přejela mu po tváři. „K tomu se dostaneme později,“ ujistila ho. „Teď bys měl možná trochu potíže to přijmout. Takže proč nezačneme?“ Seskočila z postele, doběhla ke stolu a bez viditelného úsilí vyskočila na jeho vyleštěnou desku, kde se posadila. „Je čas pustit se do práce, miláčku,“ řekla. „Pojď sem, posaď se a já tě naučím číst.“

Čtení vlastně spočívalo v překladu stylizovaných obrázků, podobných těm, jaké byly v Ghendově knize. Obrázky představovaly slova. Se slovy jako ‚strom‘ nebo ‚skála‘ nebo ‚vepř‘ to bylo celkem jednoduché. Ale s obrázky, které představovaly abstraktní pojmy jako ‚pravda‘, ‚krása‘ nebo ‚čest‘ to bylo mnohem těžší.

Althalus byl přízrůbivý - to musí být každý zloděj - ale zvyknout si na tento Dům mu nějaký čas trvalo. Jídlo se jednoduše objevovalo na stole, kdykoli dostal hlad. V prvních dnech ho to několikrát vyděsilo, ale po čase tomu úplně přestal věnovat pozornost. Dokonce i ze zázraků se stávají běžné jevy, pokud se dějí dostatečně často.

Na kraj světa dorazila zima, a když zde převzala vládu, slunce zmizelo za obzorem a nastala nekonečná noc. Kočka mu trpělivě

vysvětlovala, proč to tak je, ale Althalus ji pochopil jen matně. Byl ochoten přijmout, co mu tvrdila, ale přesto mu spíš připadalo přirozenější, že slunce obíhá kolem země a ne naopak. S příchodem nekonečné noci ztratil úplně pojem o střídání dnů. Když se nad tím člověk zamyslí, napadlo ho, vlastně teď ani žádné dny nejsou. Nakonec přestal vyhlížet z oken. Venku stejně bez ustání sněžilo a sníh mu kazil náladu.

Učinil jistý pokrok ve čtení. S řadou obrázků už byl důvěrně obeznámen a dokázal je automaticky rozeznávat. Do středu jeho pozornosti se dostala slova. „Ty jsi nebyla vždycky kočka, že ne?“ zeptal se své společnice, když se jednoho dne po jídle natáhli na kožešinami pokrytou postel.

„Myslím, že už jsme od tom mluvili,“ opáčila. „Co jsi byla předtím?“

Upřela na něj dlouhý, pevný pohled zářících zelených očí.

„Na tuhle informaci ještě nejsi úplně připravený, Althale. Teď jsi docela spokojený. Nechci, abys začal narážet hlavou do zdi při pokusech o útek.“

„Měla jsi nějaké jméno - myslím předtím, než jsi se stala kočkou?“

„Ano. Ale myslím, že ty bys ho nebyl schopen vyslovit. Proč se ptáš?“

„Protože se mi nezdá správné, abych ti pořád říkal ‚kočko‘. To je to samé, jako kdybych ti říkal ‚opice‘ nebo ‚slepice‘. Vadilo by ti, kdybych ti dal nějaké jméno?“

„Ne, pokud to bude pěkné jméno. Zaslechla jsem některá z těch slov, která používáš, když si myslíš, že spím. Takové by se mi nelíbilo.“

„Mohl bych ti říkat Smaragd, protože máš tak zelené oči.“

„S tím bych mohla žít. Kdysi jsem měla moc pěkný smaragd - ještě než jsem sem přišla. Ráda jsem ho zvedala ke slunci a dívala se, jak září.“

„Takže dřív, než ses stala kočkou, jsi měla paže a ruce,“ prohlásil s mazaným výrazem.

„No ano, to máš pravdu. A dokážeš také odhadnout kolik, a kde jsem je měla připojené k tělu?“ Vrhla na něj káravý pohled. „Přestaň

vyzvídat, Althale. Jednoho dne zjistíš, kdo doopravdy jsem a možná tě to překvapí, ale zrovna teď to vědět nepotřebuješ.“

„Možná že ne,“ prohlásil, „ale ty často děláš různé narážky a já z nich dokážu ledacos vyčíst. Nebude trvat dlouho než zjistím, čím jsi bývala.“

„Ne, dokud se tak nerozhodnu,“ opáčila. „Zrovna teď se musíš soustředit, Althale, ale kdybych v tomto Domě používala svou skutečnou podobu, určitě by ses soustředit nedokázal.“

„To je tak špatné?“

Otřela se o něj a začala příst. „To uvidíš, miláčku,“ řekla. „To uvidíš.“

Navzdory jejímu nadřazenému chování - o kterém měl Althalus silné podezření, že je i součástí její původní povahy - byla Smaragd láskyplné stvoření, které neustále toužilo po blízkém fyzickém kontaktu. Spával na posteli pokryté hustými bizoními kožešinami a ona se vždycky stočila na něm a spokojeně předla. Zpočátku se o to příliš nestaral a přikrýval se tak, že se přikryl vlněným pláštěm až ke krku. Smaragd se pak tiše posadila u postele a sledovala ho. Když se začal ve spánku převalovat, tiše se vplížila na postel a dostala se mu až za hlavu. Pak se ho zkušeně dotkla chladným vlhkým nosem vzadu na krku a Althalus před tím dotykem ve spánku automaticky uhýbal. Tím kočka získala dostatek místa, aby si mohla vlézt pod plášť, zezadu se k němu přitisknout a začít vrnět. Její předení bylo velmi tiché, takže Althalovi její přítomnost nevadila. Měl pocit, že se Smaragd touhle hrou docela baví, a proto se každou noc přikrýval až ke krku, aby ho ve spánku mohla překvapit. Jeho to nic nestálo a když ji to baví...

Měla však jeden zvyk, který se Althalovi moc nelíbil. Zdálo se, že Smaragd až příliš často podléhá neodolatelnému nutkám olízat mu obličej - zpravidla když Althalus hluboce spí. Častokrát ho ze spaní probudil vlhký dotyk, a když otevřel oči, uvědomil si, že mu kočka tlapkami napůl přidržuje hlavu a důkladně mu svým vlhkým hrubým jazykem olizuje obličej od brady až k čelu. Zezačátku se snažil uhýbat, ale vždycky, když se pokusil odvrátit hlavu, kočka lehce povytáhla drápy, takže okamžitě pochopil, že má zůstat v klidu. Nijak zvlášť se mu tyhle nedobrovolné koupele nelíbily, ale naučil se je

snášet. Když žijí dvě bytosti v jednom domě, vždycky je potřeba dojít k nějakému kompromisu a kromě několika špatných zvyků nebylo se Smaragd těžké vyjít.

Přestože nekonečná noc, která zde na severu vládla, odvála to, čemu se obvykle říká „den“, Althalus si byl celkem jistý, že denní režim, který dodržují, docela dobře odpovídá východům a západům slunce dál na jihu. Neměl žádný skutečný důvod tomu věřit a žádnou možnost, jak si ověřit pravdivost své představy, ale připadalo mu jednodušší nahlížet na věci tímto způsobem.

Své „dny“ tedy trávil u stolu nad Knihou, otevřenou před sebou, a Smaragd seděla vedle Knihy a pozorovala ho. Jejich konverzace se převážně omezovala na to, že Althalus ukázal v Knize na neznámý symbol a zeptal se. „Co znamená tohle?“ Ona mu to řekla a Althalus pak pokračoval ve čtení, dokud se nedostal k dalšímu nesrozumitelnému obrázku. Listy pergamentu byly v bílé kožené krabici naskládány volně na sebe a Smaragd se vždycky rozčilila, když je vracel zpátky ve špatném pořadí. „Když je budeš takhle míchat, nebudou pak dávat žádný smysl,“ kárala ho.

„Spousta z nich nedává smysl ani teď.“

„Vrat' je tam tak, jak jsi je vytáhl.“ „Dobrá, dobrá. Pozor, aby sis vzteky neudělala uzel na ocase.“ Tahle poznámka vždycky vyvolala drobný zápas. Smaragd přitiskla uši k hlavě, nahrbila se, a pak mu skočila po ruce. Nikdy však do něj nezaryla drápy, a přesto, že vztekle syčela, nikdy ho doopravdy nekousla.

Nejlepší odvěta, na jakou přišel, bylo, že ji druhou rukou pořádně pohladil proti srsti. Měl pocit, že tohle Smaragd opravdu *nenávidí*, protože jí vždycky trvá dlouhou chvíli, než si srst pečlivě ulíše zpátky na místo.

Protože Smaragd byla kočka - alespoň prozatím - měla výborný čich, a proto se starala o to, aby se Althalus často myl - měl pocit, že se myje pokaždé, když přejde od stolu k posteli a zpátky. U postele se vždycky náhle objevila kachlová nádrž plná kouřící vody a zpočátku Althalus po dlouhé rozepři s povzdechem vstal a začal si sundávat šaty. Později zjistil, že je lepší se vykoupat rovnou a nehádat se. A jak ubíhal čas, postupně si horkou koupel před večerí velice oblíbil.

Jednoho zimního dne ho napadla zvláštní věc, možná díky nekonečné temnotě. Pořád ještě nebyl tak docela přesvědčen, že se nezbláznil, protože zapomněl zemřít, když přišel jeho čas - podobně jako ten stařík, který mluvil s Bohem. Ale možná, že nezapomněl zemřít. Co když se k němu v Hule nebo v kagwherských horách někdo zezadu přiblížil, zasekl mu sekeru do hlavy a on je teď mrtvý? Kdyby se to stalo dostatečně rychle, že by si to nestihl uvědomit, jeho duch by možná pokračoval v pobytu na tomto světě. Jeho tělo teď možná někde leží, mozek mu vytéká ušima, ale jeho duch pokračoval dál k tomuto Domu, protože si vůbec neuvědomil, že zemřel. Nebyl to Althalus, kdo se setkal s bláznivým starcem, hovořícím s Bohem, a ve skutečnosti nedošel na kraj světa a neviděl Boží oheň. To vše bylo něco, co si vymyslel jeho duch. A teď se dostal až do místa posledního určení a zůstane zde v této místnosti s kočkou a Knihou zavřený navždy. Jestli je jeho teorie pravdivá, dostal se do posmrtného života. Každý ví, že posmrtný život je plný mnoha zvláštních věcí, takže není důvod přemýšlet nad tím, proč je v místnosti pořád teplo a světlo, aniž by tu byl oheň a není nutné vykřikovat ‚nemožné‘ pokaždé, když se otočí a uvidí něco podivného. Celá tahle záležitost je jen jeho osobní posmrtný život.

A když se nad tím důkladně zamyslel, dospěl k závěru, že vlastně tenhle posmrtný život není tak špatný. Bylo mu teplo, měl co jíst a měl Smaragd, se kterou si mohl povídat. Možná by si ještě přál, aby tu měl trochu Nabjorovy medoviny a aby ho sem tam přišla navštívit jedna ze sester té dámy s vyzývavýma očima z Nabjorova tábora, ale jak ubíhal čas, připadaly mu tyto věci čím dál tím méně důležité. O posmrtném životě slýchal pěkně hrůzostrašné příběhy, ale pokud bude v jeho případě vše pokračovat tak jako dosud, Althalus se naučí být s tím mrtvý - uvědomil si, že „naučit se s tím žít“ tak úplně neodpovídá jeho současné situaci. Jedna věc ho ovšem rozčilovala, a to byl naprostý nedostatek možností pomstít se člověku, který ho zabil. Protože teď je jen nehmotným duchem, nedokáže ho rozsekat na malé kousky. Pak si ale uvědomil, že by ho mohl chodit strašit a to mu připadalo mnohem zábavnější než ho jen zabít.

Napadlo ho, jestli by Smaragd nedokázal přesvědčit, aby s tím souhlasila. Mohl by jí slíbit, že až svého vraha vystraší k smrti, vrátí

se sem, ale byl si téměř jistý, že Smaragd nebude přikládat příliš velkou váhu slibům ducha člověka, který byl za života vyhlášeným lhářem. Když si to důkladně promyslel, usoudil, že se o tom své chlupaté společnosti raději nebude zmiňovat.

Pak se na daleký sever znovu vrátilo slunce a myšlenka na to, že je mrtvý, ho začala pomalu opouštět. Věčná tma byla v dobrém souladu s jeho představou posmrtného života, ale návrat slunce mu připadal jako znovuzrození.

Ted' už dokázal číst Knihu docela dobře a připadala mu stále víc zajímavá. Jednu věc však pořád nechápal. Jednoho jarního odpoledne ukázal na Knihu a pohlédl na Smaragd, která vypadala jako že spí, s hlavou mezi tlapkami, na stole vedle Knihy. „Jaké je jeho skutečné jméno?“ zeptal se.

Otevřela zelené oči a ospale na něj pohlédla. „Čí jméno?“ odpověděla otázkou.

„Toho, kdo napsal tuhle Knihu. Nikde o něm není ani zmínka.“

„Je to Bůh, Althale.“

„To jsem pochopil, ale který? Každá země, kterou jsem kdy navštívil, má svého vlastního boha - nebo dokonce celý pantheon - a všichni mají různá jména. Je to Kherdhos - bůh Wektů nebo Apwos, kterého uctívají v Equeru. Jak se jmenuje?“

„Deiwos, pochopitelně.“

„Deiwos? Bůh Medyů?“

„Samozřejmě.“

„Medyové jsou ti nejhloupější lidé na světě, Smaragd.“

„A co to s tím má co společného?“

„Myslel bych si, že lidé, kteří uctívají jediného pravého Boha, budou mít víc zdravého rozumu.“

Povzdechla si. „Všechno je to jeden a ten samý Bůh, Althale, to sis ještě neuvědomil? Jedni mu říkají Kherdhos, jiní Apwos, ale na tom nezáleží. Medyové jsou nejstarší národ v této části světa a jméno Deiwos si přivezli s sebou, když sem poprvé dorazili.“

„Odkud přišli?“

„Z jihu - poté, co se naučili, jak chovat stáda a pěstovat obilí. Nejprve žili jen v Medyu, ale pak osídlili i další místa a lidé na těchto

nových místech změnili jméno svého Boha.“ Vstala, protáhla se a zívla. „Co kdybychom si dnes dali k obědu rybu?“ navrhla.

„Rybu jsme měli včera - a také předevečím.“

„Vážně? Já mám ryby ráda, ty ne?“

„Řekl bych, že na rybě není nic špatného, ale jíst ji třikrát za den tři týdny je docela jednotvárné.“

„Tak si udělej vlastní večeři,“ odsekla.

„Moc dobře víš, že zatím nevím, jak na to.“

„Takže se budeš muset spokojit s tím, co přinesu na stůl, že?“

Povzdechl si. „Co takhle rybu?“ zeptal se s určitou rezignací.

„Jaký báječný nápad, Althale! Jsem *tak* ráda, že tě napadla zrovna ryba.“

V Knize bylo mnoho myšlenek, které Althalus nechápal a on a Smaragd strávili mnoho příjemných večerů hovorem o nich. Hodně času také trávili hraním. Smaragd byla koneckonců kočka a kočky si rády hrají. Když si hrála, činila tak s určitou důstojností, díky čemuž byla naprosto rozkošná. A zaplnila téměř všechna prázdná místa v Althalově životě. Při hraní často udělala něco, co bylo tak veselé, až to bylo téměř lidské. Althalus nad tím přemýšlel a dospěl k závěru, že jen lidé mohou být veselí. Zvířata se vesměs berou příliš vážně, než aby se o nich mohlo říct, že jsou legrační.

Jednou, když se pečlivě soustředil na Knihu, zachytil koutkem oka lehký pohyb a uvědomil si, že se k němu potají plíží. Občas jí při studiu přestal věnovat pozornost a v takových případech netrvalo dlouho, než se mu připomněla. Plížila se k němu po nablýskané podlaze krůček za krůčkem, ale Althalus věděl, že se blíží, a tak byl připraven. Když skočila, napůl se otočil a oběma rukama ji chytil uprostřed skoku. Pak následovala obvyklá pranice a Althalus si ji po chvilí přitiskl k tváři. „Ach, já tě miluju, kotě!“ řekl.

Odtáhla svou hlavu od jeho. „Kotě?“ zasyčela. „KOTĚ!?!“

„Všiml jsem si, že to lidé dělají,“ snažil se jí vysvětlit. „Když jsou s někým nějakou dobu, dávají si mazlivá jména.“

„Postav mě na zem!“

„Jsi celá naježená.“

„Já ti dám kotě! Postav mě na zem, nebo ti ukousnu ucho!“

Byl si celkem jistý, že by to neudělala, ale postavil ji na zem a lehce ji popleskal po hlavě.

Vrhla po něm vzteklý pohled, srst se jí zježila a uši sklopila k hlavě. Pak na něj zaprskala.

„Ale kotě,“ řekl v hraném překvapení, „takové ošklivé věci neříkej. Jsem sebou šokován. Šokován.“

Pak mu začala nadávat a to ho doopravdy překvapilo. „Ty jsi doopravdy rozčilená, co?“

Znovu na něj zaprskala a Althalus se rozesmál. „Kotě, kotě, kotě,“ řekl s chutí.

„Ano Althie, Althie, Althie?“ odpověděla vzteklým tónem.

„Althie?“

„Přesně tak!“ odsekla. Pak se od něj odvrátila a vydala se k posteli.

Toho dne se musel obejít bez večeře, ale uspokojivý pocit, který zakusil, mu za to stál. Měl teď způsob, jak odpovědět, když s ním začala jednat nadřazeně. Jediné „kotě“ způsobilo, že se jí v očích objevil vzteklý výraz a že se změnila v zuřivou chlupatou kouli. Althalus si pečlivě vycpal jeden rukáv pro budoucí použití.

Dalšího dne si navzájem vyhlásili mír a život se vrátil do obvyklých kolejí. Toho večera mu připravila takřka hostinu.

Pak, poté co si šli lehnout, mu olízala tvář. „Myslel jsi vážně to, co jsi řekl včera,“ zapředla.

„Včera jsem toho řekl víc, takže nevím, co máš konkrétně na mysli,“ odvětil.

Okamžitě přitiskla uši k hlavě. „Řekl jsi, že mě miluješ. Myslel jsi to vážně?“

„Aha, tohle,“ řekl. „Samozřejmě, že jsem to myslel vážně. Na to se ani nemusíš ptát.“

„Nelži mi.“

„Myslíš, že bych udělal něco takového?“

„Samozřejmě, že ano. Jsi ten největší lhář na světě.“

„No, to ti moc děkuju, drahá.“

„Nerozčiluj mě, Althale,“ varovala ho. „Mám tvou hlavu na dosah svých drápů, tak na mě buď hodný - pokud ovšem nechceš, abych ti obličej přetáhla na druhou stranu hlavy.“

„Budu hodný,“ slíbil.
„Tak to řekni znovu.“
„Co mám říct, drahá?“
„Ty víš, co!“

„Dobrá, kotě, miluji tě. Cítíš se kvůli tomu trochu líp?“
Opřela mu hlavu o tvář a začala příst.

Roční období se střídala, tak jak už to roční období dělávají, přestože léta zde byla krátká a zimy dlouhé a poté, co se jich vystřídalo několik, minulost se stala jen mlhavou vzpomínkou. Po čase míjely dny, aniž by si jich Althalus povšiml, protože byl naprosto zabraný do zápolení s Knihou. Začal trávit víc a víc času tím, že zamyšleně hleděl vzhůru a usilovně přemýšlel o zvláštních věcech, které mu Kniha odhalila.

„Co je s tebou?“ zeptala se ho Smaragd káravě, když jednou Althalus seděl u stolu a Kniha ležela před ním na vyleštěné desce, aniž by si jí povšiml. „Dokonce ani nepředstíráš, že čteš.“

Althalus na Knihu položil ruku. „Dozvěděl jsem se tu něco, čemu nerozumím,“ odpověděl. „Tak se to snažím pochopit.“

Povzdechla si. „Pověz mi, o co jde,“ řekla rezignovaným tónem. „Já ti to vysvětlím. Ty to sice stejně nepochopíš, ale já ti to přece jen vysvětlím.“

„Když chceš, dokážeš být hodně kousavá, uvědomuješ si to?“

„Samozřejmě. Dělán to záměrně, ale i tak mě pořád miluješ, že ano?“

„Hm - myslím, že ano.“

„Ty *myslíš*?“

Rozesmál se. „Probudil jsem tě, co?“

Přitiskla uši k hlavě a zaprskala.

„Buď hodná,“ řekl a podrbal ji za ušima. Pak vytáhl inkriminovanou stránku. „Jestli jsem to pochopil správně, tak se tu říká, že všechny věci, které Deiws vytvořil, mají v jeho očích stejnou hodnotu. Znamená to snad, že člověk není o nic důležitější než brouk, semínko nebo zrnko písku?“

„Ne tak docela,“ odpověděla. „Co to doopravdy znamená, je, že Deiws neuvažuje o jednotlivých částech toho, co stvořil. Pro něj je důležité vše jako celek. Člověk je jen malou částí celého stvoření a

žádný z lidí nepobude na světě příliš dlouho. Lidé se rodí, prožívají své životy a umírají tak rychle, že hory a hvězdy si jich ani nevšimnou.“

„To není moc radostná představa. Ve skutečnosti asi nic neznamenáme, že? Až poslední z nás zemře, Deiwosovi asi nebudeme chybět.“

„Ach, to nejspíš budete. V dávných časech existovalo mnoho živých tvorů, kteří už nejsou a Deiwos si je stále všechny pamatuje.“

„Tak proč je tedy nechal vymřít?“

„Protože už udělali, co měli, protože už naplnili svůj účel. Dokončili to, proč byli vytvořeni a tak je Deiwos nechal jít. A navíc, kdyby vše, co bylo vytvořeno, bylo pořád naživu, nenašlo by se místo pro noé výtvary.“

„Dříve nebo později se to samé stane i lidem, je to tak?“

„To není tak docela jisté, Althale. Ostatní tvorové přijímají svět tak, jak je, ale člověk má ve zvyku věci měnit.“

„A Deiwos nás skrze tyto změny provází?“

„Proč by to dělal? Deiwos není žádný šťoura, miláčku. Uvede věci do pohybu a pak je nechá být. Všechny chyby, které uděláš, padají jen na tvou hlavu. Nemůžeš z nich vinit Deiwose.“

Althalus natáhl ruku a pohladil ji proti srsti.

„*Přála bych si*, abys to nedělal,“ řekla. „Trvá mi celou věčnost, než se znovu učešu.“

„Aspoň ti lépe uteče čas, kotě,“ řekl jí a vrátil se zpátky ke studiu Knihy.

KAPITOLA ŠEST

Kniha Althala pohlcovala stále víc a víc a jeho minulý život se pro něj stával stále mlhavější vzpomínkou. V současnosti dokázal číst Knihu od začátku do konce a dělal to tak často, že dokázal z paměti recitovat její dlouhé pasáže. Čím větší část Knihy mu ulpívala v paměti, tím více se měnil jeho pohled na svět. Věci, které se mu předtím, než vstoupil do Domu, zdály důležité, už pro něj teď nebyly podstatné.

„Byl jsem opravdu tak malý?“ zeptal se své společnice jednoho večera na podzim během jednoho z těch nespočetných let.

„A na co přesně teď narážíš, miláčku?“ zeptala se ho a nepřítomně si čistila uši.

„Byl jsem přesvědčený, že jsem největší zloděj na světě, ale když se na to teď dívám zpětně, nebyl jsem víc než obyčejný lapka, který přepadává lidi a krade jim šaty.“

„Ano, to jsi vystihl docela přesně. A o co ti jde?“ „Mohl jsem v životě dokázat mnohem víc, nebo ne?“

„Proto jsi přece tady, miláčku,“ řekla mu. „Ať už se ti to líbí nebo ne, ty *dokážeš* mnohem víc. Proto jsem tady, abych na to dohlédla.“ Zpříma na něj pohlédla a její zelené oči byly plné tajemství. „Myslím, že je čas, aby ses naučil používat moc Knihy.“

„Co myslíš tím ‚používat‘?“

„Díky Knize můžeš poručit věcem, aby se staly. Odkud myslíš, že pochází všechno to jídlo?“

„To je tvoje práce. Bylo by ode mne vlezlé, kdybych strkal nos do tvého pole působnosti, ne?“

„Vlezlé nebo ne, musíš se to naučit, Althale. Určitá slova v Knize mají význam činnosti - slova jako „krájet“ nebo „kopat“ nebo „řezat“. S jejich pomocí lze dokázat, že se věci stanou, aniž bys k tomu musel používat ruce, musíš jen vědět, jak na to. Zpočátku, když se o to budeš pokoušet, se musíš Knihy dotýkat. Až získáš trochu cviku, už to nebude nutné. Představa Knihy v tvé mysli bude sloužit stejně dobře jako Kniha sama.“

„Kniha musí navždy zůstat tady.“

„O to právě jde, drahý. Kniha tu musí zůstat. Nebylo by bezpečné brát ji s sebou na cesty a na tebe čeká v širém světě mnoho úkolů, které musíš vykonat.“

„Ano? A o jaké úkoly se jedná?“

„Jen takové drobnosti - záchrana světa, udržení hvězd na nebi, kam patří, zajištění, aby čas stále plynul kupředu - a tak podobně.“

„Pokoušíš se být vtipná, Smaragd?“

„No vlastně ani moc ne. Ale k tomu se dostaneme až později. Teď se soustředíme na to nejjednodušší. Zuj si botu a hoď ji za postel. Pak jí řekni, aby se k tobě vrátila.“

„Nemyslím, že mě bude poslouchat.“ „Ale bude, musíš jen použít správné slovo. Jediné, co musíš udělat je položit ruku na Knihu, podívat se na botu a říct ‚přijdiž‘. Je to jako když voláš na štěně.“

„Ale to je příšerně staromódní slovo, Smaragd.“

„Samozřejmě, že je. Je to jedno z prvních slov. Jazyk Knihy je otcem všech jazyků. Tvůj jazyk se z něj vyvinul. Prostě to zkus, miláčku. O jazykovém vývoji se můžeme pobavit někdy jindy.“

Pochybovačně si zul botu a hodil ji za postel. Pak položil ruku na Knihu a ostýchavě zamumlal ‚přijdiž‘.

Nic se nestalo.

„Tolik tedy k tvému nápadu,“ zamumlal.

„Musíš přikazovat, Althie,“ řekla Smaragd unaveným tónem. „Myslíš, že štěně by tě poslechlo, kdybys mu takhle ledabyly přikázal, aby k tobě přišlo?“

„Přijdiž!“ ostře přikázal své botě.

Neočekával, že by se doopravdy něco stalo, a proto ho letící bota, která ho silně zasáhla do obličeje, zastihla nepřipraveného.

„Ještě dobře, že jsme nezačali s tvým oštěpem,“ poznamenala Smaragd. „Obvykle je nejlepší ukázat rukou, kam chceš, aby se daný předmět položil, Althale. Bota musí vědět, kde ji chceš mít.“

„Ono to opravdu funguje!“ prohlásil užasle.

„Samozřejmě, že ano. Copak jsi mi nevěřil?“

„Tak napůl, myslím. Ale ani ve snu mě nenapadlo, že se to stane tak rychle. Myslel jsem, že se ke mně bota přisune po podlaze. Vůbec mě nenapadlo, že poletí.“

„Mluvil jsi na ni hodně pevným hlasem, miláčku. Když poroučíš, je tón hlasu velmi důležitý. Čím hlasitější a ostřejší bude příkaz, tím rychleji se daná věc stane.“

„Budu si to pamatovat. To, že mě do tváře nakopla vlastní bota, si získalo mou naprostou pozornost. Ale proč jsi mě před tím nevarovala?“

„Protože jsi neposlouchal. Tebe před něčím varovat je jen plýtváním dechem. Teď to zkus znovu.“

Během dalších týdnů Althalova bota urazila celé míle a bývalý zloděj postupně získával větší cvik v modulování tónu hlasu. Také objevil, že různá slova dokáží botu přimět, aby dělala různé věci. „Vznes se“ způsobilo, že bota vystoupila nad podlahu a zastavila se ve vzduchu před ním. „Klesni“ způsobilo, že znovu dopadla na podlahu.

Takhle cvičil jednoho dne v pozdním létě, když dostal zábavný nápad. Pohlédl na Smaragd, která seděla na posteli a pečlivě si myla uši. Soustředil pozornost, položil ruku na Knihu a řekl „vznes se“.

Smaragd se okamžitě vznesla do výše a zastavila se zhruba v úrovni jeho hlavy. Pokračovala v čištění uší, jako by se nic nestalo. Pak na něj pohlédla a její zelené oči byly velmi chladné a tvrdé. „Bum!“ řekla velice ostře.

Úder zasáhl Althala přímo do brady a ten pod nárazem odletěl několik kroků dozadu a dopadl na záda. Zdálo se, že ten úder přišel odnikud a Althalus měl pocit, že má zlámané všechny kosti v těle.

„Nemusíme se přece jeden k druhému takhle chovat,“ řekla Smaragd mile. „Teď mě spust' dolů.“

Měl potíže zaostřit. Proto si zakryl jedno oko rukou a omluvně řekl „klesni“.

Smaragd pomalu dosedla zpátky na postel. „Takhle je to mnohem lepší,“ řekla. „Vstaneš už, nebo tam hodláš ležet ještě dlouho?“ Znovu se vrátila k mytí uší.

Tímto způsobem se víceméně dobral k tomu, že existují pravidla, která není moudré porušovat. Také si uvědomil, že mu Smaragd názorně předvedla další krok v ovládnutí moci slov. Když ho úderem poslala přes celou místnost, vůbec se Knihy nedotýkala a ani nebyla v její blízkosti.

Pokračoval ve cvičení se svou botou. Začal ji mít docela rád a navíc na rozdíl od mnoha jiných věcí neměla žádné ostré hrany ani hroty. Jednou, jen aby se ujistil, že to dokáže, na ní vytvořil pár křídel a nechal ji poletovat po místnosti jako včelku. Napadlo ho, že létající bota by způsobila v Nabjorově táboře nebo v hodovní síni Gostiho Břicháče hotovou senzaci. Všechny vzpomínky však byly matné a zamlžené. Probíral se svou pamětí a snažil se přijít na to, kolik let strávil zde v Domě, ale z nějakého důvodu se mu to nedařilo.

„Jak dlouho už tady jsem, Smaragd?“ zeptal se své společnosti.

„Už docela dlouho. Proč se ptáš?“

„Jen ze zvědavosti. Stěží si vzpomínám na dobu před tím, než jsem přišel sem.“

„Tady v Domě čas nemá žádný význam, miláčku. Jsi tu, aby ses učil, a některé věci v Knize jsou velmi těžké na pochopení. Tvá mysl potřebovala velmi dlouhý čas, než jim dokázala úplně porozumět. Když jsme na některou z těch věcí narazili, obvykle jsem nechala tvé oči spát, zatímco tvá mysl usilovně pracovala. Bylo to tak mnohem klidnější. Přel jsi se s Knihou a ne se mnou.“

„Nech mě, ať si to přeberu. Ty mi tu říkáš, že jsem čas od času usnul a neprobudil se třeba týden nebo víc?“

Věnovala mu jeden ze svých nadřazených poledů, které ho doháněly k šílenství.

„Měsíc?“ zeptal se nevěřicně.

„Pokračuj,“ navrhla.

„Tys mě nechala spát celé roky?“ téměř vykřikl.

„Spánek je zdraví prospěšný, drahý. A navíc jsem si všimla, že když se během spánku učíš, nechrápeš přitom.“

„Jak dlouho? Jak dlouho už tu s tebou jsem?“

„Dost dlouho na to, abychom poznali jeden druhého.“ Pak si trpitelsky povzdechla. „Musíš se naučit poslouchat, když ti něco říkám, Althale. Jsi v tomto domě dost dlouho na to, aby ses naučil, jak číst Knihu. To však nezabralo až tolik času. Mnohem delší a složitější pro tebe bylo naučit se Knize porozumět. Tvé vzdělání ještě neskončilo, ale jsi na dobré cestě.“

„To znamená, že jsem velmi, velmi starý, nebo ne?“ Natáhl ruku, vytrhl si několik vlasů a zblízka se na ně podíval. „Nemohu být tak starý,“ namítl. „Vždyť mi nezběhly vlasy.“

„Proč by to dělaly?“

„Já nevím. Ale je to běžné. Když člověk zestárne, zbělejí mu vlasy.“

„Teď jsi narazil na něco velmi důležitého, Althale. Ty jsi nezestárnul. Tady v domě se nic nemění. Jsi pořád stejně starý, jako jsi byl, když jsi poprvé vstoupil dovnitř.“

„A co ty? Jsi také pořád stejně stará?“

„Cožpak jsem to právě neřekla?“

„Jestli si to pamatuji správně, jednou jsi řekla, že jsi tu nebyvala vždycky.“

„Ne, vždycky ne. Před dávnými časy jsem byla někde jinde, ale pak jsem přišla sem, abych tu na tebe čekala.“ Ohlédla se přes rameno na vrcholky hor, které se tyčily v dáli za zasněženým oknem. „Když jsem poprvé přišla do Domu, ty hory tady ještě nebyly,“ dodala.

„Myslel jsem, že hory jsou věčné.“

„Nic není věčné, Althale - kromě mne, samozřejmě.“

„V dobách, než vznikly ty hory, musel být svět úplně odlišný,“ přemýšlel nahlas. „Kde tehdy žili lidé?“

„Nikde. Tehdy ještě žádní lidé nebyli. Místo nich tu byly jiné živé věci, ale ty už zemřely. Splnily svůj účel a tak je Deiwos nechal jít. Přesto je však stále postrádá.“

„Vždycky, když mluvíš o Deiwosovi, mám pocit, že ho osobně znáš.“

„Ano, vlastně máš pravdu, známe se docela dobře.“

„A říkáš mu ‚Deiwosi‘, když spolu mluvíte?“

„Občas. Ale když chci opravdu získat jeho pozornost, říkám mu ‚bratře‘.“

„Ty jsi sestra Boha?“ To Althala upřímně překvapilo.

„Něco na ten způsob.“

„Myslím, že tohle téma raději nebudeme rozvádět. Vraťme se k tomu, o čem jsme hovořili předtím, Smaragd. Jak dlouho už tu jsem? Řekni mi číslo.“

„Dva tisíce čtyři sta šedesát sedm - když nepočítám poslední týden.“

„To sis právě vymyslela, co?“

„Ne. Chceš vědět ještě něco jiného?“

Velmi ztěžka polkl. „Některé z těch problémů, které jsem musel pochopit, musely být opravdu *složitě*. Takže to jsem asi nejstarší člověk na světě.“

„Ne tak docela. Existuje muž jménem Ghend, který je ještě o něco starší než ty.“

„Ghend? Nepřipadal mi tak starý.“

Její zelené oči se rozšířily. „Ty znáš Ghenda?“

„Pochopitelně, že znám. On je ten, kdo mě najal, abych sem přišel a ukradl Knihu.“

„Proč jsi mi to *neřekl*?“ téměř na něj vykřikla.

„Mám pocit, že jsem ti to říkal.“

„Ne, jsem si naprosto jistá, že ne. *Ty idiote!* Celých dvacet pět století sis to nechával pro sebe!“

„Uklidni se, Smaragd. Jestli dostaneš hysterický záchvat, nikam se nedostaneme.“ Vrhla na ni dlouhý, pevný pohled. „Myslím, že dozrál čas, abys mi řekla, o co přesně tu jde - a nesnaž se mi tvrdit, že bych to nepochopil, nebo že ještě nejsem připraven se o tom dozvědět. Chci vědět, o co tu jde a proč je to tak důležité.“

„Na to nemáme čas.“

Pohodlně se usadil na lavici. „No, tak v tom případě si na to čas *uděláme*, kotě. Už dost dlouho se mnou jednáš jako s domácím mazlíčkem. Nevím, jestli sis toho všimla, nemám oháňku, a i kdybych ji měl, určitě bych s ní nemával pokaždé, když luskněš prsty. Nemáš

mě omotaného kolem prstu, Smaragd, a rovnou ti říkám, že nebudeme pokračovat dál dokud mi neřekneš, o co přesně tu jde.“

Vrhla na něj chladný pohled. „A co bys chtěl vědět?“ Její tón byl téměř nepřátelský.

Položil ruku na Knihu. „No, to nevím,“ řekl. „Proč nezačneš se vším? Pak alespoň bude čeho se chytit.“

Tvrdě na něj pohlédla.

„Už žádná hluboká, temná tajemství, Smaragd. Začni vyprávět. Pokud jsou věci tak vážné, jak se zdá, že ty si myslíš, že jsou, tak *bud'* vážná.“

„Možná už skutečně jsi připraven poznat, o co tu jde,“ souhlasila. „Kolik ti říká jméno Daeva?“

„Jen to, co se o něm píše v Knize. Předtím, než jsem se tu ocitl, jsem o něm neslyšel. Došlo mi, že je ve sporu s Deiwosem. Zřejmě se na něj hněvá. Deiwosovi je nejspíš líto, že se na to Daeva dívá takhle, ale přesto pokračuje v tom, co dělá, ať už se to Daevovi líbí nebo ne - nejspíš proto, že musí.“

„To je neotřelá interpretace,“ řekla. Chvilku se nad tím zamyslela. „Ted', když nad tím tak přemýšlím, se mi však zdá, že v tvých slovech je hodně pravdy. Nějak se ti podařilo znovu definovat koncept zla. Z tvého pohledu není zlo nic jiného než nesouhlas se způsobem uspořádání věcí. Deiws si myslí, že mají být uspořádány jedním způsobem, a Daeva si myslí, že mají být uspořádány jinak.“

„Ano, tak jsem to pochopil. Takže je to ta záležitost se stvořením, která začala tenhle boj, že ano?“

„To je možná přehnané zjednodušení, ale docela to vystihuje podstatu věci. Deiws tvoří věci, protože je tvořit *musí*. Svět a nebe kdysi nebyly dokončené. Deiws to spatřil, ale Daeva nesouhlasil. Když Deiws vytvořil věci, díky kterým došlo k dokončení světa i nebes, změnilo je to. Daeva věří, že to, co Deiws udělal, je porušením přirozeného řádu věcí. Nechce, aby se nic měnilo.“

„To je škoda. Ale řekl bych, že s tím mnoho nenadělá, že? Jakmile se jednou něco změní, zůstane to změněné. Daeva nemůže dost dobře nějakou změnu odvolat, mám pravdu?“

„On si myslí, že může.“

„Čas se přece pohybuje jen jedním směrem. Nemůžeme se vrátit zpátky a odčinit něco, co se stalo v minulosti jen proto, že se nám to nelíbí.“

„Daeva si myslí, že to dokáže.“

„Tak to se musel zbláznit. Čas přece neobráť svůj směr jen proto, že to chce Daeva. Oceány mohou vyschnout, a hory se změnit v prach, ale čas ubíhá od minulosti k budoucnosti. To je nejspíš jediná věc, která se nikdy nezmění.“

„Můžeme jen doufat, že máš pravdu, Althale, protože jestli ji nemáš, Daeva zvítězí. Odčiní vše, co Deiws vytvořil a navrátí nebesa i zemi do stavu, v jakém se nacházely v samotném počátku. Pokud dokáže přimět čas, aby obrátil svůj tok, pak věci, které teď učiní, změnit vše, co se odehrálo v minulosti, a pokud dokáže minulost změnit v dostatečné míře, ani ty ani já tady už nebudeme.“

„Co s tím má co společného Ghend?“ zeptal se Althalus náhle.

„Ghend byl jeden z prvních lidí, kteří přišli do této části světa asi před deseti tisíci lety. To bylo ještě předtím, než se lidé naučili, jak tavit kámen, aby z něj dostali měď, nebo jak s mědí míchat cín, aby vznikl bronz. Všechny jejich nástroje a zbraně byly v té době kamenné a Ghendův náčelník mu nařídil, aby se dal do kácení stromů, aby tak vzniklo pole, kde jejich kmen bude moci pěstovat obilí. Ghend to nenáviděl a tehdy se mu zjevil Daeva a přesvědčil ho, aby opustil Deiwose a místo něj začal uctívat *jeho*. Daeva dokáže být velmi přesvědčivý, když chce. Ghend je velekněz démona Daevy a naprostý vládce Nekwerosu.“ Smaragd náhle vzhlédla. Pak se protáhla, seskočila z postele, přeběhla podlahu a vyskočila na parapet okna vedoucího na sever. „Měla jsem to tušit,“ řekla vzteklým hlasem. „Už to dělá zas.“

„Dělá co?“

„Pojď sem a přesvědč se sám.“

Althalus vstal a došel k oknu. Pak se zarazil a nevěřícně zíral ven. Tam venku bylo něco, co tam být nemělo. Zdálo se, že svět už tady nekončí. „Co to je?“ zeptal se a zíral na něco, co mu připadalo jako bílá hora.

„Led,“ odpověděla. „Tohle není poprvé, kdy se to stalo. Daeva a Ghend se velmi často snaží tímto způsobem vše zpomalit - obvykle, když si myslí, že před nimi má Deiwsos až příliš veliký náskok.“

„To je ale spousta ledu. Když jsem se tu objevil poprvé, byly mraky v obrovité hloubce pode mnou. Začala snad voda pod nimi stoupat?“

„Ne. Už před dávnými časy zmrzla. Každou zimu na ni sněží a sníh v létě neroztaje. Když se navrší dostatečně velká hromada sněhu, tlaky uvnitř způsobí, že se změní v led.“

„Jak tlusté to je?“

„Asi dvě míle - možná tři.“

„Myslel jsem, jak je to tlusté, Smaragd, ne jak je to daleko.“

„No vždyť ano. Jakmile je led dostatečně tlustý, začne přechínat nad hranu, které ty říkáš kraj světa. Pak se začne pohybovat. Začne se plazit dolů z hor na planiny a do nížin. Nic ho nedokáže zastavit a když pokryje celou zemi, vyžene odsud veškerý život.“

„Stalo se to už někdy předtím?“

„Několikrát. Je to skoro jediný způsob, jak Ghend a Daeva dokáží narušit to, co dělá Deiwsos. Budeme muset změnit plány, Althale.“

„Netušil jsem, že vůbec nějaký plán máme.“ „Samozřejmě, že ano, miláčku. Jen jsem ti o něm zatím neřekla. Myslela jsem, že máme víc času.“

„Měla jsi na to dvacet pět století, Smaragd. O kolik víc sis myslela, že ho budeš potřebovat?“

„Možná ještě jednou tolik. Kdybys mi o Ghendovi řekl dřív, mohla bych se podle toho zařídit. Teď budeme muset podvádět. Jen doufám, že se na mě kvůli tomu Deiwsos nerozzlobí.“

„Tvůj bratr je příšerně zaměstnaný,“ prohlásil Althalus pobožně. „Neměli bychom ho zatěžovat drobnými detaily.“

Rozesmála se. „Mám úplně stejný názor, miláčku. Byli jsme *stvořeni* jeden pro druhého.“

„A to si uvědomuješ až teď? Nejjednodušší způsob, jak vše vyřešit je ten, že se proplížím do Nekwerosu a zabiju Ghenda, co ty na to?“

„To je příliš přímočaré a těžkopádné, Althale.“

„Já jsem jednoduchý člověk. Všechno to poskakování kolem je jen ztráta času a důležité jsou výsledky, ne metody, jak jich

dosáhneme. Ghend po mně chtěl, abych se sem vydal a ukradl Knihu, aby ji mohl zničit. Jestli ho zabiju, můžeme my zničit jeho Knihu a Daeva pak bude muset začít úplně znovu.“

„Jak jsi se dozvěděl o Daevově Knize?“ zeptala se ostře.

„Ghend mi ji ukázal v Nabjorově táboře.“

„On ji skutečně nosí s všude sebou? Co si vůbec myslí?“

„Neptej se mne na to, co si myslí někdo jiný. Podle mého názoru věděl, že jsem žádnou Knihu nikdy neviděl, a tak s sebou jednu vzal, aby mi ukázal, jak taková Kniha vypadá. Ale obrázky v jeho Knize se vůbec nepodobaly těm, které jsou v té naší.“

„Nedotkl ses jí, že ne?“

„Ne Knihy samotné. Měl jsem však v ruce jednu z jejích stránek.“

„Stránky jsou Kniha, Althale. Takže ty ses dotýkal holýma rukama obou Knih?“ dožadovala se odpovědi a otrásla se.

„Ano. Má to nějaký význam?“

„Knihy jsou nesmírně mocné, Althale. Jsou zdrojem obrovské síly. Naše Kniha je mocí čistého světla a Ghendova Kniha je mocí naprosté tmy. Když ses dotkl stránky z jeho Knihy, mohlo tě to úplně zkazit.“

„Byl jsem docela zkažený už předtím, ale o tom se můžeme pobavit někdy jindy. Co říkáš mému původnímu návrhu? Dokázal bych překročit hranice Nekwerosu, aniž by mě kdokoli spatřil. Jakmile uložím Ghenda k věčnému odpočinku, spálím jeho Knihu, a to by mohl být opravdu konec všech našich problémů.“

„Ach, drahý,“ povzdechla si.

„Podle mě je to nejjednodušší řešení. Proč si všechno komplikovat, když to není nutné?“

„Nejspíš by ses nedostal ani míli za hranice, miláčku. Nezapomínej, že Ghend před tebou má zhruba sedmdesát pět století náskoku. Ví, jak využívat Knihu způsoby, o kterých se ti ani nezdálo. Využívání Knihy je velmi složitý proces. Musíš s ní být tak důvěrně obeznámen, že ti slova moci automaticky vytanou na mysli.“ Zvědavě na něj pohlédla. „Opravdu mě miluješ, Althale?“ zeptala se.

„Samozřejmě, že ano. Na to by ses vůbec neměla ptát. Ale co to má co dělat s naším tématem?“

„Je to velmi důležité, Althale. Musíš mě milovat zcela bez výhrad. Jinak to nebude fungovat.“

„Co nebude fungovat?“

„Myslím, že znám způsob, jak můžeme podvádět. Věříš mi, miláčku?“

„Jestli ti věřím? Poté, co ses ke mně tolikrát připlížila a zezadu se na mě vrhla? Nebud' směšná.“

„Co má tohle znamenat?“

„Jsi lstivá, kotě. Miluji tě, ale nejsem tak hloupý, abych ti věřil.“

„To byla jen hra, takže se to nepočítá.“

„Co má láska a důvěra společného s Ghendem a jeho Knihou?“

„Já vím, jak používat naši Knihu a ty ne; ale ty dokážeš ve svém světě dělat věci, které já dělat nemohu.“

„V tom by mohla být skutečně potíž,“ připustil Althalus. „Jak se s tím vypořádáme?“

„Prolomíme všechny hráze, které stojí mezi námi, ale to znamená, že musíme naprosto důvěřovat jeden druhému. Musím být schopna dostat se do tvé mysli, abych ti mohla říct, co musíš udělat a jaké slovo z Knihy k tomu musíš použít.“

„Takže pak si tě jen strčím do kapsy a vyrazíme zabít Ghenda?“

„Bude to o něco složitější, Althale. Myslím, že to lépe pochopíš, jakmile se naše mysli propojí. První věc, kterou musíš udělat, je, že musíš vyprázdnit svou mysl. Otevři ji, abych do ní mohla vstoupit.“

„O čem to mluvíš?“

„Mysli na světlo - nebo na tmu - nebo na prázdnotu. Úplně vypni své myšlení.“

Althalus se pokusil úplně zbavit všech myšlenek, ale vůbec se mu to nedařilo. Mysl dokáže být horší než nezvedené dítě. Řeknete jí, aby se zastavila a ona začne pracovat o to rychleji.

„Budeme to muset zkusit jinak,“ prohlásila Smaragd zklamaně. „Možná - ?“ řekla trochu nejistě. „Jdi k jižnímu oknu. Chci, abys z něj vyhlédl ven.“

Vyber si nejbližší horu a začni počítat stromy, které rostou na jejích úbočích.“

„Proč mám počítat stromy?“

„Protože to říkáš. Přestaň klást hloupé otázky, prostě to udělej.“

„Dobrá, nemusíš se hned vztekat.“ Althalus vstal a došel k jižnímu oknu. Nejbližší vrchol byl necelou míli daleko, a tak Althalus začal počítat sněhem pokryté stromy. Díky sněhu byly jejich obrysy nejasné, takže počítání bylo celkem obtížné.

„Trochu víc se do toho zaber.“ Její hlas mu zazněl přímo do pravého ucha a Althalus překvapeně trhl hlavou. Necítil ji nikde poblíž, ale přesto měl pocit, že mu dýchá přímo za krk.

Smaragd při tom pořád seděla na posteli, tučt stop daleko. „Prosila jsem tě, aby ses do toho víc zabral, miláčku,“ zazněl mu její hlas uvnitř hlavy. „Potřebuji víc místa.“

„Cože děláš?“ zeptal se.

„Tiše. Mám práci.“

Zažíval zvláštní pocit, jako by mu někdo něco v hlavě přesouval z místa na místo. „Přestaň se ošívát,“ nařídil mu její hlas. „Nic zlého ti přece nedělám.“

Pak pocit, že má v hlavě nezvaného hosta, začal uvadat, a nakonec v mysli ucítil jen tichý zvuk jejího předení. „Teď jsi můj,“ zapředla jásavě.

„O co jde?“ dožadoval se poplašeně odpovědi.

„Už se mnou nemusíš mluvit nahlas, miláčku,“ vydechla v nitru jeho mysli. „Teď jsem uvnitř a mohu slyšet tvé myšlenky; a ty můžeš slyšet mé, pokud si ovšem dáš tu práci, že budeš naslouchat.“

„Jak jsi to udělala?“

„Vše, co chceš říct, si jen *mysli*, Althale. Když na něco myslíš a hned to také řekneš nahlas, je tu příšerná ozvěna.“

„Ty jsi opravdu v *mojí* hlavě?“ pomyslel si.

„Jenom mé vědomí. Je ovšem také na posteli, ale pro mne není těžké být na dvou místech najednou.“ Za levým uchem ucítil zvláštní lechtavý pocit. „Je to tu větší než jsem si myslela. Jsi mnohem chytřejší, než jsem předpokládala a navíc máš poetickou duši.“

„Přestaň mi laskavě čenichat v hlavě.“

„Ani mě nenapadne, miláčku. Kočky jsou zvědavé, to jsi nevěděl?“

„Jak jsi se do mě dokázala dostat tak rychle? Myslel jsem, že to bude trvat mnohem déle.“

„Abych byla upřímná, já také. Začala jsem se tlačit dovnitř ještě před tím, než jsi začal počítat. Ale nedokázala jsem prolomit hráz tvojí mysli. Ale jakmile jsi začal počítat stromy, ta hráz padla.“

„Znamená to snad, že bude muset počítat pokaždé, když s tebou budu chtít mluvit tímto způsobem?“

„To už nebude nutné, miláčku. Teď jsem uvnitř a už se mne nikdy nezbavíš.“

„Bude mi trvat nějaký čas, než si na to zvyknu. Ještě nikdy jsem v hlavě neměl návštěvníka.“

„Opravdu je to tak nepříjemné?“

„Vlastně ani ne.“

„Teď s tebou budu, kamkoli půjdeš.“

„Nechystám se odejít bez tebe, Smaragd. To si laskavě uvědom. Bez tebe nikam nepůjdu, kotě - i kdyby to mělo znamenat, že se celý svět zbortí. Na světě mi nezáleží; na tobě ano.“

„Prosím, takové věci neříkej, Althale.“ Její hlas mu uvnitř hlavy zněl podivně rozechvěle. „Je pro mě velice těžké se soustředit.“

„Ano, toho jsem si všiml.“ Zamyslel se. „Ale když nad tím tak přemýšlím, tohle je přece přesně to, k čemu jsme se snažili dojít od samého počátku. Začala jsi na mě mluvit a mluvící kočka není zrovna nejpřirozenější věc na světě. Jediné, co jsme udělali je, že jsme se posunuli o krok dál, takže teď nemusíš plýtvat další tisíce let na to, abys mě naučila, jak používat Knihu. Mohli bychom odejít hned teď, kdyby ovšem zrovna nebyla zima.“ Pohlédl na ni a zvedl obočí. „Teď, když jsi mi vstoupila do hlavy, i tvá mysl se mi otevřela, takže se na tebe dozvídám opravdu zvláštní věci,“ řekl nahlas. „Nechci vypadat, že tě kritizuju, Smaragd, ale takovéhle myšlenky by tě opravdu neměly napadat.“

Otřeseně na něj pohlédla. Pak seskočila z postele a s ocasem staženým mezi nohama se začala plížit pryč.

„Snad se nečervenáš?“ zeptal se mile.

Otočila se a zaprskala na něj.

SETKÁNÍ

KAPITOLA SEDM

„Nech toho, Althale! Jsi ještě horší než já!“

„Ty jsi ta, která otevřela dveře, Smaragd,“ odpověděl mírně.
„Funguje to obousměrně, abys věděla.“

„Starej se o sebe a přestaň se probírat mými myšlenkami. Musíš teď dávat dobrý pozor. Když ti řeknu, které slovo použít, vyšlu ti do mysli obraz toho, co to slovo dokáže. *Musíš* si uvědomovat obojí, slovo i obraz. Slovo je jen zvuk, miláčku. Pokud budeš jen vydávat zvuky, nic se nestane. Teď to zkus znovu.“

„Jak dlouho ještě bude trvat než vyrazíme?“

„Tak měsíc - přinejhorším šest týdnů. Jakmile se přiblíží jaro, půjdeme, ať už budeš připraven nebo ne.“

„Musíme něco v Arumu najít?“

„Ano, Nůž.“

„Je to ten nůž, který použiju k zabití Ghenda?“

„Přestaneš už s tím konečně?“

„Vždyť o tom to právě je. Ghend se plete do toho, co dělá Deiws, takže se ho musíme zbavit. Na tom přece není nic divného. Už jsem zabíjel i dřív. Jsem hlavně zloděj, ale pokud je dobrá odměna, klidně spáchám i vraždu. Myslel jsem, že právě o to ti jde.“

„To tedy určitě *ne*!“

„Bylo by to velmi jednoduché, Smaragd, a ani by sis přitom nezašpinila své malé tlapky. Vyrazíme do Arumu a najdeme ten nůž. Já se pak vydám do Nekwerosu a podříznu s ním Ghendovi krk.“

„Na to ten Nůž není, Althale. Má na ostří vyrytý nápis. Budeme potřebovat ještě další lidi, a ty poznáme podle toho, že ten nápis budou schopni přečíst.“

„To mi zní dost složitě. Lepší by bylo, kdyby sis promluvila se svým bratrem a on by ti mohl říct, co jsou ti lidé zač. Pak je najdeme a bude to.“

„Takhle to nefunguje, Althale. Rozhoduje každá drobnost a vše se neustále mění a je v pohybu. Pokud se věci vyvinou jedním

způsobem, budeme potřebovat určité lidi. Pokud se vyvinou jiným způsobem, budeme potřebovat jiné lidi. Záleží jen na okolnostech, koho přesně budeme potřebovat.“

„Znamená to snad, že když se změní okolnosti, změní se i písmo na tom noži?“

„Ne. Není to písmo, které se mění, miláčku. Je to nápis.“

„Počkej chvíli. Písmo, které tvoří nápis, musí přece každému dávat stejný smysl.“

„To tedy nemusí. Každý, kdo si něco přečte, si z toho odnese něco jiného, pro každého má napsaný text trochu jiný význam. Když se na to písmo na čepeli podíváš ty, uvidíš určité slovo. Jiní lidé uvidí jiné slovo. Většina lidí tam však žádné slovo neuvidí - obrázky na čepeli budou považovat jen za dekoraci. Lidé, které potřebujeme, uvidí slovo a řeknou ho nahlas.“

„Jak poznáme, že to přečetli správně?“

„To poznáme, miláčku. Věř mi, to poznáme.“

Zima trvala ještě další měsíc, a pak jedné noci zavál z jihozápadu teplý vítr, který způsobil, že všechen sníh roztál téměř ze dne na den. Althalus stál u jižního okna a díval se na hnědé kalné potůčky, stékající z úbočí kagwherských hor. „To jsi udělala ty, Smaragd?“ zeptal se.

„Co jsem měla udělat?“

„Přivolala teplý vítr, aby roztál všechen sníh?“

„Nezahrávám si s počasím, Althale, Deiws nemá rád, když to děláme.“

„Kdybychom mu to neřekli, možná by si toho ani nevšiml. Stejně už přece podvádíme. Co znamená jeden malý podvůdek navíc? Možná bychom si mohli vzájemně vypomoci. Ty mně učíš, jak využívat knihu a já tě učím, jak lhát, podvádět a krást.“ Zašklebil se na ni.

„To mi nepřipadá zábavné, Althale!“ odsekla.

„Mně ano. Co takhle malá sázka, kdo z nás dřív zkazí toho druhého?“

„Ani nápad.“

„Zkaženost skýtá spoustu zábavy, Smaragd. Jsi si jistá, že to nechceš alespoň zkusit?“

„Okamžitě s tím přestaň!“

„Rozmysli si to, Smaragd, a dej mi vědět, kdybys změnila názor.“

Celý další týden napjatě čekali, jestli jaro opravdu převzalo vládu. Pak, když záplava vody z tajícího sněhu pominula, připravil si Althalus zbraně a oba se začali chystat k odchodu.

Althalus si natáhl přes ramena plášť a rozhlédl se. „Myslím, že to je všechno,“ řekl. „Tohle místo mi bude chybět. Je to poprvé, kdy jsem měl stálý domov. Myslíš, že se sem budeme moci jednoho dne vrátit?“

„Myslím, že ano. Můžeme jít?“

Zvedl ji, volnou rukou sáhl dozadu a rozložil kápi svého pláště. „Proč si nevlezeš sem dozadu?“ navrhl. „Jakmile budeme venku, možná budu potřebovat mít obě ruce volné.“

„Dobrá,“ zamumlal mu její hlas v hlavě. Vylezla mu na rameno a seskočila do pytlovité kapuce. „Tohle mi bude docela dobře vyhovovat.“

„Až budeme venku, uvidí tě i ostatní lidé?“

„Jen pokud si to budeme přát. Pokud ne, tak mne neuvidí.“

Pohlédl na zaoblenou zeď a uviděl, že dveře se vrátily zpátky na místo.

„Žádné otázky ani poznámky?“ Její tichý hlas zněl zklamaně.

„Ach, promiň, já zapomněl. Co třeba tohle?“ O krok ustoupil a zaujal pózu ztělesněného překvapení. „Úžasné!“ prohlásil. „Zdá se, že v té zdi je díra! A někdo ji dokonce zakryl dveřmi! Je to takhle lepší?“

Zasyčela mu do ucha.

Zasmál se, otevřel dveře a vyrazil dolů ze schodů. „Nezapomeň zhasnout světla,“ řekl, když sestupovali dolů.

Když kráčet přes padací most, na něco si vzpomněl. „Možná to není důležité, Smaragd,“ řekl jí, „ale já ti o tom povím tak jako tak, protože tobě se zaváže ocas do uzlu vždycky, když se ti zapomenou zmínit o něčem, co mi nepřipadá podstatné. Když jsem sem přicházel poprvé, sledovalo mne nějaké zvíře. Nikdy jsem je neviděl, ale slyšel jsem jeho kvílení.“

„Jak to znělo?“

„Byl to takový kvílivý zvuk, trochu se podobal vytí, ale vlk to rozhodně nebyl. Slýchal jsem je po celou cestu sem.“

„Nepodobalo se to náhodou zoufalému křiku? Takovému, jaký by ze sebe vydal člověk, který se právě zřítíl z útesu?“

„To by docela odpovídalo. Ale člověk to určitě nebyl.“

„Ne, to nejspíš opravdu ne.“

„Možná jsem se měl někde schovat a prohlédnout si to.“

„Myslím, že bys to stvoření ve skutečnosti vidět nechtěl. Je to něco, co za tebou poslal Ghend, aby se ujistil, že děláš to, co po tobě chce.“

„Ghend a já si spolu budeme muset trochu promluvit. A bude na nás ta věc pořád ještě čekat venku na druhé straně mostu?“

„Možná ano. Ale s tím toho teď mnoho nenaděláme.“

„Mohl bych to chytit a zabít.“

„Nemůžeš to zabít. Je to duch. Copak je zabíjení vždycky tvá první odpověď na každý problém?“

„Na každý rozhodně ne, ale když si to situace žádá, jsem ochoten zabíjet různé tvory i lidi a svědomí mě kvůli tomu rozhodně netíží. Je to součást mé profese. Když svou práci dělám dobře, nemusím nikoho zabíjet, ale když se něco pokazí - no znáš to.“

„Ty jsi hrozný člověk, Althale.“

„Ano, já vím. Vždyť právě proto sis mě najala.“

„Najala?“

„Chceš přece, abych pro tebe něco udělal? Co nejdřív si budeme muset promluvit o mé odměně.“

„Odměně?“

„Zadarmo nepracuju, Smaragd. To je neprofesionální.“ Pokračoval v cestě přes most, oštěp připravený v ruce.

„Předpokládám, že budeš chtít zlato?“ zeptala se ho tónem plným obvinění.

„Na zlatě není myslím nic špatného, ale raději bych si vybral odměnu v lásce. Tu nelze vyčíslit, takže je myslím mnohem cennější než zlato.“

„Ohromuješ mě, Althale.“

„Však se také snažím ze všech sil.“

„Snažíš se mi mazat med kolem huby, je to tak?“

„Proč bych něco takového dělal?“

Došli na druhou stranu mostu a Althalus se zastavil a pečlivě naslouchal, zda neuslyší kvílení Ghendovy stvůry. Les i hory však byly tiché. „Nejspíš se musel začít nudit,“ řekl.

„Možná,“ zamumlal její hlas pochybovačně.

Obrátil se, aby naposledy pohlédl na Dům, ale ten už tam nebyl. „To jsi udělala ty?“ dožadoval se.

„Ne, Dům se stará sám o sebe. Mohl jsi ho vidět, když jsi poprvé přišel, protože to bylo nutné. Nikdo další ho vidět nemusí. Pojďme do Arumu, miláčku,“ řekla. Pak se pohodlně stočila v pytlovité kápi jeho pláště a usnula.

Toho dne urazili asi patnáct mil. Cestovali podél hrany srázu, o kterém Althalus stále ještě přemýšlel jako o kraji světa, navzdory třpytící se ledové hoře, která se teď tyčila nad mraky. Když se přiblížil večer, utábořili se ve shluku zakrslých stromů a Althalus rozdělal oheň. Pak mu Smaragd poradila slova, která dala vzniknout chlebu a pečenému kuřeti.

„Není to špatné,“ poznamenala a uždibovala kousky kuřete. „Ale nepřipadá ti, že je trochu připečené?“

„Já také nekritizuji tvoje kuchařské umění.“

„To byla jen připomínka, miláčku. Žádná kritika.“

Althalus se opřel o strom a natáhl nohy k ohni. „Myslím, že je ještě něco, co bys měla vědět, Smaragd,“ řekl po chvíli. „Než mě Ghend najal, abych ukradl knihu, úplně mě opustilo štěstí. Třeba už se mezitím vrátilo, ale jisté to není.“

„Ano, já vím. Ty papírové peníze v Druigorově trezoru tě musely hodně překvapit, co?“

Zíral na ni. „To jsi byla ty! Ty jsi byla za vším tím nedostatkem štěstí?“

„Pochopitelně. Kdyby tě neopustilo štěstí, nikdy bys Ghendovu nabídku nepřijal.“

„Takže ty jsi stála i za vším štěstím, kterého jsem si užíval předtím, a pro které jsem byl tak známý?“

„No samozřejmě, že jsem to byla já, miláčku. Kdybys předtím neměl štěstí, vůbec by sis nevšiml, že tě opustilo.“

„Takže ty jsi bohyně štěstěny, Smaragd?“

„Mám to jen jako bokovku, miláčku. My všichni si čas od času hrajeme se štěstím určitých lidí. Je to způsob, jak je přimět ke spolupráci.“

„Uctíval jsem tě celé roky, abys věděla.“

„Já vím a moc se mi to líbilo.“

„Počkej chvílku,“ namítl. „Myslel jsem, že jsi říkala, že nevíš, kdo mě najal, abych ukradl Knihu. Pokud jsi mi neustále nahlížela přes rameno a hrála si se mnou, jak ti mohlo uniknout, že to byl Ghend?“

„Nebyla jsem až *tak* blízko, Althale. Věděla jsem, že to *někdo* bude, ale netušila jsem, že to bude samotný Ghend. Myslela jsem, že se o to postará některý z jeho podřízených - možná Argan nebo Khnom. Byla jsem si jistá, že to nebude Pekhal.“

„Co jsou zač?“

„Ghendovi podřízení. Jsem si jistá, že než bude po všem, se všemi se setkáš.“

„V Equeru jsem kvůli tobě málem umřel, abys věděla. Když jsem utíkal z Kwesovy zahrady, letěly některé z těch šípů, které po mně stříleli, ztraceně blízko.“

„Ale nezasáhly tě, nebo ano? Nedovolila bych, aby se ti něco stalo, miláčku.“

„Ty papírové peníze byl určitě tvůj nápad. To by nikoho jiného napadnout nemohlo.“

„Ta myšlenka nepochází ode mne. Lidé, kteří obchodují, si už dávno před jejich vznikem psali něco jako přísliby. V těch příslibech stálo, kolik má kdo komu zaplatit a kolik kdo komu dluží. A takový papír je mnohem lepší než zlato. Lidé z Maghu tu myšlenku jen dotáhli do konce.“

„A byla jsi to ty, kdo způsobil, že mi Gosti Břicháč lhal o obsahu své pokladnice?“

„Ne. To byl nejspíš Ghend. Měl v té době stejně důvodů, aby tě opustilo štěstí, jako já.“

„A já jsem se divil, proč se mi nic nedaří. Na obou stranách byli lidé, kteří se starali o to, aby mi nic nevycházelo.“

„No není pěkné, že se o tebe všichni tak staráme?“

„Takže teď se mi štěstí vrátilo?“

„Samozřejmě, že ano, Althale. Já jsem tvé štěstí a úplně tě zbožňuju - alespoň tak dlouho, dokud ty budeš milovat mě.“ Měkkou tlapkou ho popleskala po tváři.

O pár dnů později došli k místu, kde stál mrtvý strom. „On je tu pořád?“ Althalus byl poněkud udiven.

„Je to milník, miláčku. Je potřeba, aby tu byl, aby lidé věděli, že dál by neměli pokračovat.“

Stočili se k jihu a zhruba týden cestovali přes Kagwher. Pak jednoho pozdního odpoledne vystoupili na hřeben kopce a v nedalekém údolí pod sebou spatřili nevzhlednou vesnici. „Co myslíš, Smaragd?“ zeptal se Althalus své kapuce. „Neměli bychom se tam vydat a promluvit si s pár lidmi? Byl jsem teď nějakou dobu mimo dění, takže by možná nebylo špatné zjistit, co se mezitím ve světě událo.“

„Hlavně, aby si vesničané nezapamatovali, že jsme tam tudy procházeli. Ghend má oči a uši všude.“

„Pravda,“ souhlasil. „Mohli bychom se tu vyspat. Do vesnice se vypravíme zítra před úsvitem.“

„Já ani nejsem moc ospalá, Althale.“

„To ti docela věřím. Spíš celý den. Já jsem ten, kdo má na práci chození a jsem unavený.“

„Dobrá, necháme tedy tvé ubohé nožky odpočinout.“

Ani Althalus nebyl ale zas až tak unavený. Na té vesnici pod nimi bylo něco, co okamžitě upoutalo jeho pozornost. Všiml si, že na jižním konci vesnice stojí ohrada, v ní koně a přes zábradlí byla přehozená sedla. Do Arumu zbývala ještě dlouhá cesta a jízda na koni by byla určitě rychlejší - a snazší než chůze.

Usoudil, že Smaragd nebude se svým plánem zatěžovat. Byl to on, kdo je tu koneckonců mistr zloděj, a dokáže ukradnout koně i sedlo bez pomoci - nebo komentáře.

Připravil večeři, a když se najedli, stočil se pod plášť a usnul.

„Co to děláš?“ zeptala se ho Smaragd ospalou myšlenkou, když se krátce po půlnoci připravoval k odchodu.

„Napadlo mě, že by bylo přece jen lepší vyrazit časně a prosmýknout se tou vesnicí dřív, než se její obyvatelé probudí. Když se chceš vyhnout zvědavým pohledům, je nejlepší cestovat v noci.“

„Nebude ti vadit, když se ještě trochu prospím, že ne?“

„Vůbec ne,“ řekl jí. „Jsem přesvědčen, že tě dosavadní cesta úplně zmohla.“

Stočila se mu do kapuce a Althalus vyrazil. Za chvíli bylo slyšet tiché předení, neklamná známka toho, že usnula.

Když však Althalus popohnal svého nově získaného koně do klusu, prudce se probudila. „To jsem si mohla myslet,“ zamumlala.

„Máme přece posvátný úkol,“ odpověděl nábožným tónem. Chystáme se zachránit svět. Je jen správné, že umožníme i ostatním lidem, aby nám cestou pomohli.“

„Změníš ty se někdy, Althale?“

„Myslím, že ne. Klidně ještě spi, Smaragd. Mám všechno pod kontrolou.“

Jakmile měli koně, cestovali mnohem rychleji a přejeli hranici mezi Kagwherem a obrovským lesem Hule jen pár dní poté, co Althalus zvíře získal.

Tu i tam teď v lesích vyrostly vesnice a to se Althalovi nelíbilo. Hule *mělo* zůstat divočinou, ale tu teď znesvětili lidé. Vesnice vypadaly vesměs ošklivě, vlastně to byly jen ubohé změti prostých chýší, stojících na rozblácené zemi a obklopené políčky. Nebyly hezké na pohled, ale Althala nejvíc urážel pohled na vykácené výseky. Ti odporní nájezdníci káceli stromy. „Civilizace,“ zamumlal tónem nejhlubšího nesouhlasu.

„Cože?“ zeptala se Smaragd.

„Kácejí tu stromy.“

„To už lidé dělávají, miláčku.“

„Je to změkčilost. Civilizovaní lidé se bojí tmy a vymýšlejí způsoby, jak mluvit o vlčích, aniž by ve skutečnosti vyslovili slovo ‚vlk‘. Pojďme odsud. Z toho pohledu se mi dělá zle.“

Cestou na jih minuli pár dalších vesnic a Althalův názor, který si o místních obyvatelích vytvořil, se nijak nezlepšil.

Nálada se mu však začala zlepšovat, když dorazili k úpatí Arumských hor. Althalus si byl celkem jistý, že bez ohledu na to, jak

moc člověka ovládne civilizace, je vysoce nepravděpodobné, že lidé objeví způsob, jak pokácet hory. Urazili kus cesty do nitra hor, a druhého dne, kdy se nad horami ujal vlády večer, sjel Althalus z úzké horské stezky a utábořil se na noc v malém údolíčku.

„Co kdybychom si dnes k večeři dali rybu, miláčku?“ zeptala se Smaragd, když se oheň rozhořel.

„Myslel jsem spíš na biftek.“

„Ten jsme měli včera.“

Chystal se něco říct, ale místo toho se náhle rozesmál.

„Je tu něco zábavného?“

„Podobný rozhovor už jsme jednou vedli. Vzpomínám si na dlouhé hovory o tom, jaké to je, jíst to samé šest nebo osm dní po sobě.“

„To bylo něco jiného.“

„Jsem si jistý, že ano.“ Vzdal se. „Dobrá, drahá, jestli chceš rybu, budeme mít rybu.“

Začala šťastně příst.

Althalus spal té noci dobře, ale těsně před úsvitem se náhle probudil, protože ho téměř zapomenutý instinkt varoval před blížícím se nebezpečím. Někdo se blíží, Smaragd. Probudil ji naléhavou myšlenkou.

Její zelené oči se okamžitě otevřely a Althalus ucítil, jak do okolí vyslala pátravou myšlenku. Pak zaprskala.

„Co se děje?“ chtěl vědět Althalus.

„Pekhal! Buď opatrný, Althale. Je velmi nebezpečný.“

„Neříkala jsi mi, že je to jeden z Ghendových lidí?“

„Lepší by bylo říct, že je to Ghendovo zvíře. V Pekhalovi už nezůstalo mnoho lidského. Jsem si jistá, že se tě pokusí zabít.“

„O to už se pokoušelo hodně lidí.“ Převalil se zpod pláště a natáhl se po svém oštěpu s bronzovým hrotem.

„Nepokoušej se s ním bojovat, Althale. Je krutý a velmi úskočný. Pokusí se tě uchlácholit mluvením, aby se k tobě mohl dostat natolik blízko, aby tě mohl setnout mečem. Předpokládám, že si nejspíš hledá něco k snídani.“

„On jí *lidi*?“ zeptal se Althalus.

„To je jeden z jeho lepších zvyků.“

„Myslím, že si vzpomínám na způsob, jak ho udržet dost daleko,“ řekl Althalus s pochmurným úsměškem.

V křoví nedaleko se brzy ozval praskot a Althalus se tiše přesunul za kmen stromu, odkud mohl nenápadně pozorovat, co se to blíží.

Spatřil obrovitého muže, jehož tvář měla zvířecí rysy. Prodíral se křovím a přitom švihal velikým mečem, který zjevně nebyl vyroben z bronzu. „Kde jsi?“ zařval hlasem, který připomínal burácení hromu.

„Jsem víceméně tady,“ odpověděl Althalus. „A myslím, že je zbytečné, abys chodil ještě blíž.“

„Ukaž se!“

„Proč bych to dělal?“

„Chci tě vidět!“

„Nejsem moc atraktivní.“

„Ukaž se!“ zařval obr znovu.

„Když myslíš, sousede,“ odvětil Althalus mile. Vystoupil zpoza stromu a upřeně se zadíval na těžce ozbrojeného protivníka. Pak řekl „vznes se“.

Obr se s vyděšeným vyjeknutím zvedl nad zem.

„Jen tak pro jistotu, příteli,“ vysvětloval Althalus přátelsky. „Zdá se mi, že máš dnes ráno špatnou náladu - nepochybně za to může někdo, koho jsi snědl.“

„Pusť mě dolů!“

„Ne, myslím, že to necháme takhle. Líbíš se mi tam, kde jsi.“

Groteskní obr začal švihat mečem do vzduchu, jako by se pokoušel přeseknout neviditelná vlákna jež ho držela nad zemí.

„Nebude ti vadit, když se podívám na tvůj meč?“ zeptal se Althalus. Pak zdvihl ruku a řekl „ke mně!“

Mohutný meč se vytrhl z obrovy pazoury a poslušně přiletěl k Althalovi. „Moc hezké,“ řekl Althalus, který si zbraň zkusmo potěžkal.

„Vrať mi ho!“

„Ne. Je mi líto, ale ty ho vlastně nepotřebuješ.“ Althalus zarazil těžký meč do země, a pak svou vůlí vytáhl obrovi zpoza opasku ještě dýku a měšec.

Pekhal začal rvát a tvář se mu zkřivila nenávistí.

Althalus zdvihl ruku a znovu řekl „vznes se“.

Pekhal se vznesl o dalších dvacet stop výš do vzduchu. Tvář mu pobledla, oči se mu rozšířily a úplně sebou přestal škubat.

„Jaký máš tam odsud výhled?“ Althalovi se to celé začalo líbit. „Nechtěl bys zjistit, jak vypadá země z výšky několika mil? Jestli chceš, mohu to zařídit.“

Pekhal zalapal po dechu a oči se mu naplnily hrůzou.

„Doufám, že si teď navzájem rozumíme, příteli,“ poznamenal Althalus. „Takže až příště uvidíš Ghenda, vyříd' mu mé pozdravy a řekni mu, ať si přestane hrát. Už pro něj nepracuji, takže vůči němu nemám žádné závazky.“ Althalus zvedl svůj nový měsíc a dýku. Měsíc si strčil do kapsy, vytáhl ze země těžký meč a jílcem dýky poklepal na jeho čepel. Ozval se zvonivý zvuk. Palcem vyzkoušel kvalitu ostří. Čepel byla mnohem ostřejší než u jeho bronzového meče. „Moc pěkné,“ zamumlal. Pak pohlédl na Pekhala. „Chtěl bych ti poděkovat za tyto dary,“ řekl potěšeně. „Jediné, co ti mohu dát na oplátku, jsou mé staré zbraně, ale protože ty jsi mnohem ušlechtlejší než já, určitě ti to nebude vadit.“ Zbavil se svých bronzových zbraní. „Jednoho dne si to musíme zopakovat!“ zavolal. „Přeju ti moc pěkný den.“

„Ty ho tam necháš?“ zeptala se Smaragd kriticky.

„Myslím, že se snese na zem ve stejnou dobu, kdy zapadne slunce. A pokud to nebude zrovna dnes, pak možná zítra - nebo pozítří. Proč se nenasnídáme a nepokračujeme dál?“

Bez velkého úspěchu se snažila potlačit smích. „Jsi hrozný,“ zachechtala se.

„Ale je se mnou zábava. Tenhle zaostalý hlupák je to nejlepší, co má Ghend po ruce?“

„Pekhal je ten, koho Ghend posílá, když má pocit, že je zapotřebí hrubé síly a krutosti. Ostatní jsou mnohem nebezpečnější.“

„Výborně. Jinak by to bylo trochu nudné.“ Podrobně si prohlédl svou novou dýku. „Co je to za kov?“ zeptal se.

„Lidé tomu říkají ocel,“ odvětila. „Jejímu tajemství se naučili asi před tisícem let.“

„To jsem měl zrovna jinou práci. Možná právě proto mi to uniklo. Odkud tenhle kov vlastně pochází?“

„Viděl jsi ty rudé skály v Plakandu?“

„Ach ano. Plakand je červený z jednoho konce na druhý.“

„Je červený, protože je tam v kameni obsažen kov zvaný železo. Lidé však železo nemohli dostat z kamene ven, dokud se nenaučili, jak dělat výhřevnější pece. Železo je tvrdší než bronz, ale je křehké. Aby se z něj daly vyrábět zbraně nebo nástroje, musí se míchat s dalšími kovy.“

„Takže ocel úplně nahradila bronz?“

„Převážně ano.“

„Možná je lepší než bronz, ale není tak hezká. Má takovou šedou, ošklivou barvu.“

„Co to má pro všechno na světě co dělat s její užitečností?“

„Je to otázka vkusu, Smaragd. Měli bychom se snažit naplnit své životy krásou.“

„Nevidím nic krásného na něčem, co bylo vytvořeno k zabíjení lidí.“

„Ve všem je krása, Smaragd. Musíš se jen naučit ji najít.“

„Jestli mě hodláš poučovat, myslím, že se raději trochu prospím.“

„Cokoli i přeješ, Smaragd. Ale předtím, než začneš chnět, nevíš náhodou, který zdejší klan má ten Nůž? Kdybych měl prohledat každého člověka, který tu žije, zabralo by nám to docela dlouho.“

„Vím, kde to je, miláčku, a ty to tam také znáš. V klanu, který má Nůž, jsi velmi známý.“

„Já? Já se přece slávě vyhýbám.“

„Nechápu proč. Ale pamatuješ si na pevnost Gostiho Břicháče?“

„Tam to je?“

„Ano. Nůž má současný náčelník klanu. Neví, jak k němu přišel ani jak je důležitý, a proto ho má ve zbrojnici s ostatními zbraněmi.“

„Není to dost zvláštní shoda okolností? Chci říct, že ten Nůž je zrovna v Gostiho sídle?“

„Ani nevím.“

„Nechceš mi to trochu vysvětlit?“

„Raději ne. ‚Shoda okolností‘ nebo ‚náhoda‘ bývá z nějakého důvodu častou příčinou náboženských sporů.“

Několik dalších dnů cestovali po hřebenech stejnou cestou, kterou Althalus prchal před Gostim. Nakonec dospěli na vrcholek, ze kterého

byl vidět kaňon, v němž stála Gostiho pevnost. Místo původní stavby z hrubě opracovaných klád se tam však teď tyčil mohutný hrad. Neumělý most, který měl být zdrojem Gostiho nezměrného bohatství byl pryč, a most, který se teď klenul přes pěnící potok, byla nádherná stavba s kamennými oblouky. Althalus obrátil koně a vydal se zpátky mezi stromy.

„Nepojedeme dolů?“ zeptala se Smaragd.

„Už je skoro večer. Bude lepší počkat do rána.“

„Proč?“

„Mé instinkty mě nabádají, že je lepší počkat.“

„Aha,“ odpověděla s přehrávaným sarkasmem. „Rozhodně musíme poslouchat naše instinkty.“

„Bud' hodná,“ zamumlal. Pak sesedl a došel ke kraji lesa, aby se pořádně podíval na městečko kolem pevnosti. Jedna věc mu připadala zvláštní. „Proč všichni muži nosí sukně?“ zeptal se.

„Říkají jim kilty, Althale.“

„Sukně je sukně, Smaragd. Co je špatného na kalhotách?“

„Oni dávají přednost kiltům. Až tam budeme, zdrž se laskavě neuctivých poznámek ohledně jejich odění. Nech si své názory pro sebe a vyhneš se zbytečným rozmíškám.“

„Ano, madam,“ odpověděl poslušně. „Předpokládám, že dnes budete chtít k večeři zase rybu?“

„Jestli by to nevadilo.“

„A kdyby ano?“

„To by bylo opravdu hrozné, nemyslíš?“

KAPITOLA OSM

Althalus a Smaragd se probudili časně dalšího rána, ale čekali ještě nějakou dobu, než se k životu probudí i celá vesnice. Teprve když se tak stalo, osedlal Althalus koně a oba vyrazili lesem po stezce, která vedla dolů k opevnění. Althalus si povšiml, že zdejší domy jsou mnohem výstavnější, než když tu byl naposled.

Dojeli k sídlu zrovna ve chvíli, kdy z jednoho domu u hradní zdi vyšel robustní chlapík ve špinavém kiltu. Protahoval se a zíval, ale když uviděl Althala, který jel přímo k němu, oči mu náhle zostržitěly. „Ty tam - cizince!“ zavolal.

„Mluvíš se mnou?“ zeptal se Althalus nevinně.

„Nežiješ tu, takže jsi cizinec, ne?“

Althalus se tvářil, jako že se rozhlíží kolem sebe. „No to ať mě hrom bací, myslím, že máš pravdu. Divím se, že jsem si toho zatím nevšiml sám.“

Mužův podezřívavý pohled poněkud změkkl a chlapík se začal smát.

„Řekl jsem snad něco veselého?“ zeptal se Althalus, předstírající nevinnost a seskočil z koně.

„Jak vidím, jsi veselý kumpán.“

„To víš, snažím se. Zjistil jsem, že trocha humoru často zažene napjaté chvíle, když se s někým setkávám poprvé. Vlastně tím ostatním říkám, že nejsem opravdový cizinec, ale přítel, se kterým se zatím nesetkali.“

„To si musím zapamatovat,“ řekl chlapík a jeho úsměv se roztáhl od ucha k uchu. „A jaké je tvé ctěné jméno, příteli, se kterým jsem se zatím ještě nesetkal?“

„Říkají mi Althalus.“

„To má být nějaký další vtip?“

„No to zrovna ne. Je s mým jménem něco v nepořádku?“

„V našem klanu se traduje jedna velmi stará historka o muži jménem Althalus. A mimochodem, já se jmenuji Degrur.“ Napráhl ruku.

Althalus mu s ní potřásl. „Rád se s tebou setkávám. Co je to za historku o tom druhém Althalovi?“

„No nakonec se ukázalo, že je to zloděj.“

„Vážně? A co ukradl?“

„Říká se, že peníze. Tehdejší klanový náčelník se jmenoval Gosti Břicháč a byl to ten nejbohatší člověk na světě.“

„Nepovídej!“

„Je to tak. Gostiho pokladnice byla až po střechu nacpaná zlatem - tedy až do chvíle, než ji navštívil ten Althalus. Strávil tu celou zimu jako Gostiho host a dokázal vyprávět takové vtipy, až se smíchem otřásaly i zdi. Pak jednou pozdě v noci, když se všichni zpili do bezvědomí, se zloděj Althalus vloupal do Gostiho pokladnice a ukradl všechny zlatáky až do posledního. Říká se, že aby odsud všechn ten poklad mohl odvézt, musel ukrást také dvacet koní.“

„To vypadá na spoustu zlata.“

„To tedy ano. Myslím, že ta historka se s časem poněkud zveličila, takže možná až tolik zlata v té pokladnici tehdy nebylo.“

„Jsem si jistý, že máš pravdu, Degrure. Jednou jsem slyšel příběh o muži, který měl být velký jako hora.“

„Zrovna jdu do hlavní síně,“ prohlásil Degrur. „Pojď se mnou a já tě představím našemu náčelníkovi. Myslím, že se opravdu rád setká s člověkem, co se jmenuje Althalus.“

„Nejspíš proto, aby mě mohl mít na očích. Jak tě poslouchám, může tu mé jméno způsobit nemístné pozdvižení.“

„Neboj se, příteli. Staré pohádky už dnes nikdo nebere vážně.“

„To rozhodně doufám.“

„Překvapilo by tě hodně, kdybych ti řekl, že máš v kapuci stočenou kočku, která tam chrápe?“

„Ne, ani ne. Já vím, že tam je. Tábořil jsem v horách a ona se připlížila do mého tábora - nejspíš aby ukradla trochu jídla. Padli jsme

si navzájem do oka, a tak od té chvíle cestujeme spolu. Jak se jmenuje váš náčelník?“

„Albron. Je ještě mladý, ale všichni si myslíme, že se rychle vypracuje. Jeho otec Baskon strávil většinu času s obličejem ponořeným do nejbližšího korbele medoviny a opilý kmenový náčelník má sklon k chybám.“

„Co se s ním stalo?“

„Jednou v noci, poté co si pořídil pořádnou opici, vystoupal až na vrchol nejvyšší věže a vyzval k boji samotného Boha. Někteří říkají, že Bůh jeho výzvu přijal, ale já si myslím, že prostě uklouzl a zřítíl se dolů. Rozpleskl se po celém nádvoří.“

„Příčiny smrti bývají různé.“

Vstoupili na nádvoří kamenného hradu. Althalus si všiml, že je dlážděné, podobně jako nádvoří Domu na Konci Světa. Degrur je vedl ke schodům, na jejichž vrcholku byly mohutné dveře, a pak pokračovali dlouhou chodbou ozářenou pochodněmi, až do hodovní síně.

U dlouhé tabule tam seděli vousatí muži pojídající snídani z dřevěných táců. Když se s Degrurem přiblížili ke stolu, Althalus se rozhlédl. Pochmurné kamenné zdi byly zdobené bojovými zástavami a starými zbraněmi a v krbu radostně praskal oheň. Kamennou podlahu zjevně dnes ráno někdo vyčistil a v rozích nebyly ani známky po psech žvýkajících kosti.

„Mají to tu hezky čisté,“ zamumlala Smaragd souhlasně.

„Řekl bych, že až moc,“ odvětil Althalus.

„Můj pane,“ řekl Degrur muži s bystrými očima, oděnému v kilt a s hladce oholenou tváří, který seděl v čele tabule, „tento poutník nás navštívil, a tak mě napadlo, že by ses s ním chtěl setkat, protože je velmi známý.“

„Hm?“ řekl klanový náčelník.

„Každý o něm slyšel. Jmenuje se Althalus.“

„To nemyslíš vážně!“

Degrur se široce usmál. „Tak se mi představil, Albrone. Ale možná se jmenuje jinak, ale představil se mi takhle, jen aby mě zmátl.“

„Degrure, to nedává žádný smysl.“

„Zrovna jsem se probudil. Nemůžeš ode mě čekat, že ze sebe hned po ránu začnu chrlit jazykové skvosty.“

Althalus postoupil kupředu a elegantně se uklonil. „Je mi ctí, že se s vámi setkávám, náčelníku Albrone,“ řekl. Pak se rozhlédl po síni. „Vidím, že jste tu od mé poslední návštěvy udělali značný pokrok.“

„Tys už tu někdy byl?“ zeptal se Albron a zvědavě zvedl jedno obočí.

„Ano - už je to docela dlouho. Tehdejší náčelník tu míval i prasata. Řekl bych, že prasata jsou skvělá zvířata - hodná k rodičům a tak - ale nejsou z nich zrovna nejlepší domácí mazlíčci. A hodovní síň určitě není vhodné místo k jejich chovu - pokud ovšem netoužíte po opravdu čerstvém vepřovém.“

Albron se rozesmál. „Opravdu se jmenuješ Althalus?“

Althalus si povzdechl s předstíranou lítostí. „Obávám se, že ano, pane Albrone,“ odpověděl teatrálně. „Byl jsem si jistý, že tvůj klan na mě po tak dlouhé době musel zapomenout. Ale sláva je občas velmi nepříjemná a ta má mě pronásleduje i přes propast věků. Ale teď, když je mé hrozné tajemství odhaleno, a pokud nemáte moc práce, mohli bychom rovnou přejít k věci. Shromáždil už tvůj klan od mé poslední návštěvy dost zlata na to, abyste stáli za nové okradení?“

Náčelník Albron zamrkal a pak vyprskl smíchy. Althalus pokračoval. „Protože už stejně víte kdo jsem, nemá smysl chodit kolem horké kaše. Kdy by se vám nejvíc hodilo, abych vás okradl? Po loupeži je vždycky velký shon, pobíhání, organizuje se pronásledování a tak dále. To člověka odvádí od důležité práce, takže si řekněte, kdy vám to bude nejpříjemnější.“

„Snášíš svůj věk velmi dobře, mistře Althale,“ poznamenal Albron s úsměvem. „Podle historky, kterou jsem slýchal už jako dítě, jsi okradl Gostiho Břicháče už před několika tisíci lety.“

„To už je tak dávno? Ten čas tak letí!“

„Proč se k nám nepřipojíš na snídani, mistře Althale?“ pozval ho Albron. „Protože mě hodláš oloupit o všechno zlato, budeš potřebovat pár tuctů koní, aby odnesli tvůj lup. Můžeme to probrat při jídle. Pár koní tu mám a někteří z nich mají dokonce všechny čtyři nohy. Jsem si jistý, že se dohodneme na ceně. To, že mě hodláš oloupit, ještě neznamená, že bychom to nemohli pojmout jako obchod.“

Althalus se zasmál a připojil se ke skupině mužů u stolu. Během jídla nezávazně klábosili, a když dojedli, nabídl mladý náčelník Albron Althalovi konvici čehosi, čemu říkal pivo.

„Raději to nepij,“ zamumlala Smaragd.

„Nebylo by zdvořilé odmítnout,“ poslal jí zpátky tichou odpověď. Pak pozdvihl konvici a zhluboka se napil.

Potřeboval veškeré sebeovládání, aby tu příšernou tekutinu okamžitě nevyplivl na podlahu. Dobrá, sladká medovina byla jedna věc, ale Albronovo pivo bylo tak hořké, že se jím Althalus málem udávil.

„Říkala jsem ti to.“ Smaragdin hlas byl plný zadostiučinění.

Althalus opatrně postavil konvici zpět na stůl. „Skvěle jsem se pobavil, můj pane Albrone, ale rád bych ti položil jednu otázku,“ řekl.

„Zajímá tě, kudy odsud vede nejlepší úniková cesta?“

Althalus se rozesmál. „Ne, můj pane. Kdybych skutečně byl onen legendární Althalus, naplánoval bych si útěk dřív, než bych se sem vydal. Jak sis možná všiml podle mých šatů, nejsem z Arumu.“

„To mi vsutku neuniklo, mistře Althale.“

„Ve skutečnosti pocházím z východní části Ansu a už několik let se snažím najít určitou věc.“

„Něco cenného?“

„To zdaleka ne pro každého, ale je to něco, co potřebuji, abych prokázal své dědičné právo. Starší bratr mého otce je arkheimem v naší oblasti.“ „Co je to arkheim?“

„Je to šlechtický titul, můj pane - významem se dost podobá tvému vlastnímu titulu. V každém případě měl jediný syn mého strýce - můj bratranec - před několika lety spor s jedním medvědem, a jak si jistě sám domyslíš, lidé většinou ze sporů s medvědy nevycházejí jako vítězové, protože medvědi u nás v Ansu jsou opravdu velcí a mají neustále špatnou náladu. V každém případě můj bratranec tu hádku prohrál a protože jeho otec, můj strýc, jiného syna nemá, zemře bez následníka.“

„Takže po něm nastoupíš ty? Blahopřeji, mistře Althale,“ řekl Albron.

„Tak jednoduché to zas není,“ řekl Althalus a zatvářil se smutně. „Mám ještě dalšího bratrance, syna mladšího bratra mého otce a oba

jsme se narodili stejného léta. My v Ansu nemáme zrovna přesný kalendář, takže si nikdo není opravdu jistý, který z nás je starší.“

„Z takových věcí často vznikají války.“

„To si uvědomil i můj strýc, současný arkhein, můj pane. Proto si mě a mého bratrance povolal k sobě do hradu a velmi přísně nám zakázal rekrutovat si vojáky a vytvářet různá spojenectví. Pak nám povyprávěl příběh. Zdá se, že před mnoha lety vlastnil jeden z našich předků moc pěknou dýku. Pak vypukla jedna z těch drobných válek, které v Ansu čas od času vznikají a náš předek v ní byl zabit. Pak, když slunce zapadlo, se na bitevní pole přiblížili darebáci, kteří číhají jako hyeny na okrajích každého bojiště, a začali olupovat mrtvé.“

„Ach ano,“ řekl Albron a zachmuřeně pokýval hlavou.

„Zřejmě už jsi něco podobného sám zažil. V každém případě jeden z těch ničemů sebral dýku našeho předka. Neměla zdobený jílec, nebyla vykládaná drahokamy, ale měla čepel zdobenou ornamenty, takže si ten lupič zřejmě myslel, že ji dobře prodá. No a strýc řekl bratranci i mně, že vyhlašuje něco jako soutěž. Ten z nás, kdo dokáže dýku najít a přinese ji zpátky, dostane jeho titul.“ Althalus si dramaticky povzdechl. „Od té chvíle jsem pořád na cestách. Nevěřil bys, jak zajímavý může být život, když se člověk jedním okem dívá po starožitnostech, a druhým dává pozor, jestli se mu za zády neobjeví vrazi.“

„Vrazi?“

„Můj bratranec je trochu líný, pane, takže ho myšlenka vandrování po světě a hledání nějakého starého nože zrovna nenadchla. Zřejmě má pocit, že bude jednodušší, když mě nechá zabít, protože pak už nebude mít s kým soupeřit o titul. Ale abych se dostal k tomu, co mě sem přivádí. Jednoho dne jsem narazil na chlapíka, který tvrdil, že jednou navštívil tvou zbrojnicí, a že si je téměř jistý, že tam zahlédl právě ten nůž, který jsem ti popsal.“ Althalus vrhl na náčelníka Albrona skrytý pohled. Zdálo se, že příběh, který si právě vycucal z prstu, u něj slaví docela úspěch. Althala potěšilo zjištění, že ani po všech těch letech nevyšel ze cviku.

Náčelník Albron vstal. „Pojďme se rovnou podívat, arkheine Althale.“

„Já ještě nejsem arkhein, můj pane,“ řekl Althalus odmítavě.

„Budeš, jestli tu dýku skutečně najdeme v mé zbrojnici. Jsi muž dobrých mravů a máš smysl pro humor, Althale. To jsou nepochybné znaky šlechtice a tvůj bratranec je naprostý lump. Udělám vše, co je v mé moci, abych ti pomohl k získání titulu tvého strýce.“

Althalus se hluboce poklonil. „Prokazuješ mi velkou čest, můj pane,“ řekl.

„Nepřehnal jsi to trochu?“ zeptala se Smaragd tiše.

„Znám tyhle Arumy, takže přesně vím, jaké historky mají rádi. Tahle se mi navíc docela povedla. Mám v ní hrozbu občanské války, darebáka, hlavního hrdinu a úkol spojený s nebezpečím. Co víc dobrý příběh potřebuje?“

„Možná by mu pomohla trocha pravdy.“

„Nerad kazím dobrý příběh pravdou, Smaragd. To by bylo znásilnění mého uměleckého způsobu vyjádření, chápeš?“

„Ach, drahý,“ povzddechla si.

„Věř mi, kotě. Ten Nůž bude brzy můj a dokonce ho ani nebudu muset kupovat. Albron mi ho doslova vnutí a ještě mě vyprovodí s požehnáním.“

Albronova zbrojnice se nacházela v kamenné místnosti v zadní části hradu a bylo v ní plno všech možných mečů, seker, oštěpů, přilbic, dýk a košil, vyrobených z kroužků.

„Tohle je můj zbrojír Rheud,“ představil Albron Althalovi podsaditého chlapíka s rezavým plnovousem, oděného v kiltu. „Popiš mu tu dýku, kterou hledáš.“

„Je asi stopu a půl dlouhá, mistře zbrojíři,“ sdělil mu Althalus, „a má zvláštní tvar čepele - podobá se vavřínovému listu. Na čepeli je vyrytý nápis. Jestli tomu dobře rozumím, je ten nápis v nějakém starobylém jazyce, kterému už dnes vůbec nikdo nerozumí.“

Rheud se zamyšleně prohrábl plnovousem. „Aha,“ řekl po chvíli, „tahle dýka. Je moc pěkná, ale na můj vkus trochu přezdobená. Já dávám přednost funkčním zbraním.“

„Takže je tady?“

„No vlastně spíš *byla*. Než mladý Eliar odešel do války dole v Treborey, přišel si sem vybrat zbraně. Ten nůž se mu hrozně zalíbil a tak jsem mu dovolil, aby si ho vzal.“

Althalus vrhl na náčelníka Albrona udivený pohled. „Vy máte spor s někým v Treborey?“

„Ne, jde o obchodní ujednání. V dávných dnech se nížiňané neustále snažili přesvědčit klanové náčelníky Arumu, aby s nimi uzavřeli spojenectví - spojenectví, jehož hlavním smyslem bylo, že my budeme krvácet a oni budou mít zisk. Asi před padesáti lety se konalo velké shromáždění všech klanových náčelníků Arumu, na kterém došlo ke všeobecné dohodě, že s nížiňany už nebudeme uzavírat žádné spojenectví. Takže pokud chtějí v současné době nížiňané vojáky, musí si je najmout.“

„Najmout?“

„Funguje to docela dobře, mistře Althale. Nestáváme se vlastně spojenci žádné ze znepřátelených stran, takže se nám nemůže stát, že bychom se octli na straně poražených. Všechno je teď přísně obchodní záležitost. Pokud chtějí nížiňané vojáky, zaplatí za ně - samozřejmě v předstihu - a my nepřijímáme dluhopisy ani papírové peníze. Platí nám zlatem a platí předtím, než se naši muži vydají na pochod.“

„Jak se na to dívají nížiňané?“

„Z toho, co jsem slyšel, je jejich vzteklý řev slyšet až na měsíci. Ale klanoví náčelníci jsou neochvějní, takže nížiňané buď zaplatí, nebo si jdou do války bojovat sami.“ Albron se poškrábal na bradě. „My horalé jsme válkychtiví lidé a byla doba, kdy klanové války vypukaly kvůli každé maličkosti. Teď je všechno jinak. Klanová válka nebyla v Arumu už čtyřicet let.“

Althalus se na něj usmál. „Proč bojovat s vlastními sousedy jen pro zábavu, když je možné vypálit Perquaine a Treboreu pro zisk?“ řekl. „Které treboreanské město si koupilo služby toho mladého Eliara?“

„Myslím, že to byl Kanton, že Rheude?“ zeptal se Albron. „Občas se mi to plete. Mí muži bojují v půl tuctu drobných válek najednou.“

„Ano, můj pane,“ odvětil Rheud. „Tohle je Eliarova první válka, tak jsem ho poslal do jedné z těch lehčích, aby si nejprve, jak se říká, ve vodě jen omočil nohy. Válka mezi Kantonem a Osthosem trvá už deset století a nikdo ji nebere moc vážně.“

„Co se dá dělat,“ řekl Althalus. „Budu se tedy muset vypravit do Kantonu. Vlastně jsem docela rád, že mohu změnit podnebí.“

„Jak to myslíš?“ zeptal se Albron.

„Treborea je otevřená země. Nechci tě urazit, můj pane, ale tady v Arumu je na můj vkus příliš mnoho stromů.“

„Ty nemáš rád stromy?“

„Ne, když se za kterýmkoli z nich mohou skrývat vrazi mého bratrance. Rovná otevřená země je sice trochu nudná, ale nuda mým podrážděným nervům jen prospěje. Zrovna teď je mám napnuté jako tětiny na luku. Jak ten Eliar vypadá?“

„Je celkem štíhlý,“ řekl rudovousý zbrojír. „Je mu teprve patnáct let, takže pořád ještě roste. Jestli se dožije dospělosti, stane se z něj nejspíš obávaný válečník. Není zrovna chytrý, ale snad z toho vyroste. Je plný nadšení a je přesvědčen, že se z něj stane největší žijící válečník.“

„Tak to abych si pospíšil,“ řekl Althalus. „Podle toho, co říkáš, si mladý Eliar neuvědomuje svou vlastní smrtelnost.“

„Moc pěkně řečeno, mistře Althale,“ prohlásil Albron obdivně. „Takový popis by se hodil na každého dospívajícího mladíka v celém Arumu.“

„Ale je to dobré pro obchod, nebo ne, náčelníku Albrone?“

„Ach, to ano,“ Albron se usmál. „Za mladé obvykle dostanu dvojnásobnou cenu.“

Dalšího rána opustili Althalus a Smaragd Albronův hrad a vydali se na jih.

„Znáš cestu do Kantonu?“ zeptala se ho Smaragd, když sjížděli kaňonem.

„Samozřejmě. Znam několik cest do každého města na světě.“

„A několik dalších cest, jak z nich rychle utéct, co?“

„Přirozeně. Pro lidi mé profese je občas nezbytné opustit město ve spěchu.“

„To tedy nechápu proč.“

„Buď hodná, Smaragd. Kam se vydáme, až získáme od Eliara ten Nůž?“

„Nemám nejmenší tušení.“

„Cože?“

„Neboj se, Althale. Nápis na Noži nám řekne, kam máme jít.“

„To je pravda, ale ne celá. Nápis na čepeli je velmi složitý, miláčku, a mění se podle okolností. Řekne nám, kam máme jít, koho musíme najít a co musíme udělat dál.“

„To mi připadá, že ten Nůž je něco podobného jako Kniha.“

„Určitým způsobem ano. Nůž se však mění, zato Kniha ne. Pojdme, Althale, máme před sebou dlouhou cestu.“

Přijeli na pláně Perquainu a zhruba po týdnů dosáhli města Maghu. V Maghu se událo mnoho změn od chvíle, kdy tu byl Althalus naposledy, ale starobylý chrám byl stále ještě nejvýznačnější budovou ve městě. Když projížděli kolem něj, byl Althalus poněkud udiven reakcí Smaragd. Jako vždy se vezla v kápi jeho pláště a náhle přitiskla uši k hlavě a na chrám zaprskala. „Co se děje?“ zeptal se.

„Nenávidím tohle místo!“ odpověděla vehementně.

„Co je na něm špatného?“

„Je groteskní!“

„Trochu přeplácané, to je pravda, ale ne víc než jiné chrámy, které jsem viděl.“

„Nemluvím o chrámu, Althale. Mluvím o té soše uvnitř.“

„Myslíš tu s mnoha řadry? To je jen místní bohyně. Nemusíš si to brát osobně.“

„To je osobní, Althale!“

Cítil její kypící hněv a ostře na ni pohlédl. Pak ho udeřilo náhlé poznání, protože mu mimoděk odhalila tu část své mysli, kterou neustále považovala za soukromou. Ohromilo ho, co tam našel. „Takže to jsi ve skutečnosti ty?“ zalapal po dechu.

„Říkala jsem ti, abys nechal mé myšlenky na pokoji!“

„Ty jsi Dweia, že ano?“

„Úžasné. Dokonce jsi to vyslovil správně.“ Její tón byl kousavý. Rozhodně neměla dobrou náladu.

Althalus byl ohromen. „Proč jsi mi to neřekla?“ dožadoval se.

„Protože do toho, co jsem zač, ti nic není.“

„Opravdu vypadáš jako ta socha?“

„Myslíš jako chovná kráva - nebo spíš jako stádo chovných krav?“

„Mluvil jsem o tváři, ne o všech těch -“ marně hledal nějaké příhodné slovo.

„Ani ten obličej není zrovna přesný.“

„Nevěděl jsem že u bohyně plodnosti záleží i na obličejí. Tvář přece nemá s plodností co dělat.“

„Nechceš si raději svou poslední poznámku pořádně rozmyslet - dokud máš všechny kosti v těle pořád na svém místě?“

„Možná bychom měli změnit téma.“

„Moudré rozhodnutí.“

Vyjeli z Maghu a Althalus zápasil s tím, co právě zjistil. Podivným způsobem mu to začalo dávat smysl. „Nechci se tě nijak dotknout,“ řekl Smaragd. „Jen mi řekni, jestli jsem to pochopil správně. Deiwos tvoří věci, je to tak?“

„No a?“

„No a když jednu věc vytvoří, začne dělat něco jiného, takže to, co už je vytvořené, přejde pod tvou vládu. Ty jsi ta, která zajišťuje, aby všichni živí tvorové měli potomky a množili se - nebo tak něco.“ Pak ho napadla další myšlenka. „Proto Daevu tak nenávidíš, Smaragd? On chce zničit vše, co Deiwos vytvořil, ale ty to chceš chránit - udržet to naživu. Proto jsou vaše jména navzájem tak podobná? - Deiwos, Dweia a Daeva? A znamená to, že stejně jako jsi sestrou Deiwose, jsi také sestrou Daevy?“

„Je to trochu složitější, Althale, ale celkem jsi to vystihl. Před námi na cestě jsou nějací muži, kteří se k nám blíží.“

Althalus vzhlédl. „Raději schovej hlavu, dokud nezjistím, co jsou zač.“

Když se muži přiblížili, Althalus viděl, že jsou oděni v kilty. Většina z nich měla na sobě zkrvavené obvazy a několik z nich kulhalo o holi. „Arumové,“ řekl Smaragd. „Označení na jejich kiltech napovídá, že jsou členy Albranova klanu.“

„Co dělají tady v Perquainu?“

„To nevím, Smaragd, ale zeptám se jich.“ Althalus přitáhl svému koni otěže a čekal, až se zranění Aramové přiblíží.

Muž kráčející v čele byl vysoký, štíhlý a tmavovlasý. Kolem hlavy měl omotaný zakrvácený obvaz a ve tváři pochmurný výraz.

„Jste dost daleko od domova, pánové,“ řekl jim Althalus na uvítanou.

„Zrovna teď se s tím snažíme něco udělat,“ prohlásil chlapík v čele.

„Vidím, že jste z Albronova klanu.“

„Jak to víš?“

„Poznám znaky na vašich kiltech, sousede.“

„Ale ty mi nepřipadáš jako Arum.“

„To také nejsem, ale jsem obeznámen s vašimi zvyky. Mám pocit, že jste se dostali do nějakých obtíží.“

„Ano, i tak by se to dalo říct. Náčelník Albron nás najal do války v Treborey. Měla to být tichá, malá válka, ale trochu se vymkla z rukou.“

„Nemluvíte snad náhodou o té drobné rozmršce mezi Kantonem a Osthošem, že ne?“ Althalovi se usadil v okolí žaludku chladný, svíravý pocit.

„Ty už jsi o té válce slyšel?“

„Zrovna přicházíme z hradu náčelníka Albrona.“

„My?“

„Má kočka a já,“ vysvětlil Althalus.

„Kočka je zvláštní společník pro dospělého muže,“ poznamenal vysoký muž. Pohlédl na své zubožené vojáky. „Odpočinek!“ vyštěkl rozkazovačným hlasem. Pak se vyčerpaně sesunul do trávy vedle cesty. „Jestli máš trochu času, rád bych se dozvěděl, co je před námi,“ řekl Althalovi.

„Samozřejmě.“ Althalus seskočil z koně. „Mimochodem, jmenuji se Althalus.“

Zraněný válečník na něj překvapeně pohlédl.

„Je to jen náhoda,“ vysvětloval Althalus. „Ve skutečnosti nejsem ten Althalus.“

„To mě ani nenapadlo. Mně říkají Khalor a jsem Starším toho, co zbylo z naší skupiny Albronových vojáků.“

„Nepřipadáš mi až tak starý.“

„To je treboreanský titul, příteli Althale. Očekává se od nás, že když přijdeme do nížiny, budeme splňovat představy jejích obyvatel a budeme si dávat honosné tituly. Doma jsem obyčejný seržant. Narazil jsi cestou z hor na nějaké ozbrojené oddíly?“

„Nic takového, seržante Khalore - jen na pár lovců, to je všechno. Myslím, že domů se dostanete bez potíží. Z toho, co mi říkal náčelník, vládne mezi klany jižního Arumu víceméně mír. Ale co se stalo vám?“

„Albron nás vyslal do Kantonu zhruba před šesti měsíci. Jak už jsem říkal, měla to být malá, klidná válka. Vlastně jediné, co jsme měli dělat, bylo napochodovat na místa, kde nás Osthosané mohli vidět - tak to obvykle probíhá, abys rozuměl - napínat svaly, mávat meči a sekerami, vydávat válečný pokřik a provádět všechny ty hlouposti, které na nížiňany dělají takový dojem. Pak se ovšem ten slabomyslný hlupák, který sedí na trůnu Kantonu, zbláznil úplně a přikázal nám, abychom napadli území Arya z Osthosu.“ Seržant znechuceně potřásl hlavou.

„Pokusil ses mu to rozmluvit?“

„Snažil jsem se, Althale. Bůh ví, že jsem se snažil. Říkal jsem mu, že na to nemám dost mužů, a že pokud bych měl provést úspěšnou invazi, muselo by nás být desetkrát tolik, ale ten zatracený hlupák vůbec neposlouchal. Schválně někdy zkus vysvětlit vojenskou realitu nížiňanovi.“

„Jestli to správně chápu, úplně vás rozdrtili.“

„Rozdrtili, to je slabé slovo. Ještě teď cítím na zadku otisk nepřátelských bot, jak nás odtamtud vykopali. Naneštěstí, když jsme přecházeli hranici s Osthosem, se nám podařilo nepříteli překvapit.“

„Naneštěstí?“

„Nečekali, že se na ně vrhneme a tak na nás nebyli připraveni. To ovšem poskytlo tomu idiotovi v Kantonu záminku k dalšímu blouznění, a proto mi přikázal, abych oblehl samotné město Osthos. Neměl jsem dost mužů ani na to, abychom to místo celé obstoupili, natož abychom ho oblehli, ale ten pitomec v Kantonu mě vůbec neposlouchal.“

Althalus začal klít.

„Až ti dojdou nadávky, naučím tě nějaké nové, týkající se mého předchozího zaměstnavatele. Za posledního dva a půl týdne jsem dokonce vymyslel nové kletby. Ale trochu mě udivuje, že si to bereš tak osobně.“

„To tedy ano. Hledám totiž mladého chlapíka pod tvým velením. Jmenuje se Eliar. Náhodou asi není mezi zraněnými, že?“

„Obávám se, že ne, Althale. Mám pocit, že Eliar je touhle dobou už dlouho mrtvý - pokud z něj ovšem ta krutá ženská z Osthosu neodsekává velmi tenké plátky.“

„Co se stalo?“

„Eliar doslova překypoval nadšením; víš, jak to chodí s nováčky v jejich první válce. V každém případě Aryo z Osthosu přikázal svým vojákům, aby ustoupili pokaždé, když nás uvidí. Eliar a někteří další zelenáči v mé skupině si mysleli, že to znamená, že nepřátelé jsou zbabělci a nepochopili, že mají chytrého velitele. Když jsme se dostali až k hradbám města, Osthos zkrátka zavřel brány a vyzval nás, ať se zkusíme dostat dovnitř, jestli si myslíme, že na to máme. No a moji mladí nadšenci se ke mně vrhli a div jim ústa neupadla, jak mě prosili, abych přikázal zaútočit na hradby. Eliar mezi nimi křičel nejhlasitěji, a tak jsem mu svěřil velení a přikázal zaútočit na bránu. Zajímalo mě, kolik mužů z jeho jednotky přitom padne.“

„To je dost krutý způsob válčení, seržante.“ „Je to jediný způsob, jak zjistit, jestli má mladý velitel v hlavě mozek nebo piliny. Eliar byl příjemný mládenec a ostatní mladíci se mu ochotně podřizovali. Součástí mé práce je všimnout si přirozených vůdců, kteří se vyskytnou v každé skupině, a vystavovat je do situací, ve kterých mohou ukázat, zda dokáží vést vojáky. To, že přitom zemře pár našich, je součástí břemene velení. No ale abych to zkrátil, Eliar a jeho štěňata se rozběhli přes louku k městské bráně, křičeli a mávali přitom zbraněmi, jako by si mysleli, že se hradby města vyděsí a samy se zřítí. Když byli asi padesát kroků od brány, ta se otevřela a Aryo z Osthosu osobně vedl své vojáky, aby mé vyjící mladé barbary naučil slušnému chování.“

„Předpokládám, že vlastní rukou,“ dodal Althalus pochmurným hlasem.

„A také nohou. Úplně mé zelenáče zadupal do země. Eliar byl pochopitelně přímo ve středu největší mely, a vlastně si vedl docela dobře, dokud nenarazil na samotného Arya - který byl shodou okolností ozbrojený válečnou sekyrou. Eliar vši silou švihl mečem po Aryově hlavě a Aryo úder zablokoval svou sekyrou. Eliarův meč se

zlomil těsně nad jílcem a já jsem si pomyslel, ‚tak sbohem Eliare‘. Ale ten chlapec mě překvapil - a Arya nejspíš překvapil ještě víc. To, co zbylo z jeho meče, totiž Aryovi vrhl přímo do tváře a vytáhl dýku. Než Aryo znovu získal rovnováhu, byl už Eliar u něj a dvakrát ho bodnul. Než stihli zasáhnout Aryovi vojáci, bodnul Eliar toho chudáka aspoň tucetkrát a každá rána byla široká jako ruka. Až do té chvíle mi nepřišlo, že by Eliarova ornamentální dýka byla nějak zvlášť dobrá, ale pokud s ní člověk správně zachází, nechává v lidech obrovské díry. Pak se na Eliara vrhli Aryovi muži a s několika dalšími ho odvedli zpátky do města jako zajatce.“

„Kdo je ta žena, o které jsi se zmiňoval předtím?“

„Aryova dcera. Je to dívka, která svým hlasem nejspíš dokáže tříštit sklo na míli daleko. Když vojáci přinesli tělo jejího otce, slyšeli jsme ji velmi jasně. Slyšeli jsme i to, jak přikázala svým vojákům, aby znovu vyrazili z města a rozsekali nás na drobno. Nenapadlo by mě, že vojáci budou přijímat rozkazy od ženy, ale Andine oplývá tím druhem hlasu, který nelze ignorovat.“ Khalor bolestivě zamrkal. „Mám pocit, že ji stále slyším. Ještě teď mi zvoní v uších. Takový hlas, jako má ona, jsem nikdy neslyšel. Od té události už uplynulo dva a půl týdne, ale vsadím se, že ještě teď řve touhou po naší krvi.“

„Andine?“ zeptal se Althalus.

„To je její jméno. Hezké jméno pro hezkou dívku, ale její mysl je velmi ošklivá.“

„Viděl jsi ji?“

„To se vsaď. Stála na hradbách a chechtala se, zatímco nás její vojáci rozsekávali na drobno. Křičela touhou po krvi a mávala Eliarovou dýkou nad hlavou. Je to zuřící fúrie a teď je vládkyní Osthosu.“

„Žena?“ Althalus byl udiven.

„Není to jen tak obyčejná žena, Althale. Tahle je stvořená z oceli. Je Aryovým jediným dítětem, takže teď se před ní všichni nejspíš klaní a říkají jí Arya Andine. Jestli měl Eliar štěstí, tak ho zabila rovnou na místě. Ale pochybuji o tom. Nejspíš z něj odřezávala malé kousky jeho vlastní dýkou a jedla je přímo před jeho očima. Moc by mě nepřekvapilo, kdybych se doslechl, že vymyslela způsob, jak mu vyříznout srdce z těla tak rychle, že zůstal naživu tak dlouho, aby

viděl, jak si ho cpe do pusy. Drž se od ní dál, Althale. Radím ti, dej jí tak čtyřicet nebo padesát let na to, aby vychladla, než se vydáš někam do její blízkosti.“

KAPITOLA DEVĚT

„Proč bychom se měli starat o to, jestli ho zabije, Smaragd?“ zeptal se Althalus. „Nám přece záleží jen na tom Noži a ne na nějakém nedorostlém štěněti z Arumu.“

„Kdy se konečně naučíš dívat se dál než na špičku nosu, Althale?“ Její tón byl trochu kousavý, ale byla v něm slyšet i blahosklonnost.

„Přestaň mi takhle odsekávat, Smaragd,“ řekl jí rázně.

„Promiň, miláčku,“ omluvila se. „Nebylo to ode mě hezké. Chtěla jsem jen říct, že všechno má vzájemnou spojitost. Nic se neděje bez vlivu na další události. Eliar je nejspíš hrubý, nevzdělaný barbar z Arumu, ale byl to on, kdo odnesl Nůž z Albronovy zbrojnice. Mohla to být jen náhoda, ale tím si nemůžeme být jisti, dokud ho nevyzkoušíme. Pokud nedokáže přečíst nápis na čepeli, pohladíme ho po hlavě a řekneme mu, aby utíkal domů. Ale pokud ho přečíst dokáže, tak bude muset jít s námi.“

„A co když je jako já předtím, než jsem vstoupil do Domu? Tehdy jsem neuměl přečíst ani vlastní jméno.“

„Všimla jsem si. Ale nezáleží na tom, jestli umí číst nebo ne. Pokud je jedním z vyvolených, bude vědět, co ten nápis znamená.“

„Jak vlastně poznáme, že ten nápis tlumočí správně?“

„To poznáme, miláčku. Věř mi, to poznáme.“

„Nemohla bys mě trochu víc osvítit svou moudrostí? Pověz mi, jaké slovo je na té čepeli?“

„To je různé. Každému člověku, který ho přečte, bude dávat jiný význam.“

„Smaragd, to přece nedává vůbec žádný smysl. Slovo je přece slovo. Mělo by mít jeden konkrétní význam.“

„Má třeba slovo ‚domov‘ nějaký konkrétní význam?“

„Samozřejmě, že má,“ prohlásil Althalus. „Znamená to místo, kde člověk žije - nebo možná místo, odkud pochází.“

„Takže jeho význam je pro každého člověka úplně jiný, ne?“

Althalus se zamračil.

„Nech to plavat, miláčku. To slovo, které je vyryté do čepele Nože je příkaz, a tento příkaz bude každému z lidí, které musíme najít, říkat něco jiného.“

„Takže to nemůže být jen jedno slovo.“

„Neřekla jsem, že je. Každý čtenář to uvidí jinak.“

„Takže se mění?“

„Ne. Ten nápis je pořád stejný. Písmo je pořád stejné. Ale mění se způsob jeho čtení.“

„Začíná mě z tebe bolet hlava, Smaragd.“

„Tak se tím nezatežuj, Althie. Pochopíš to, až Nůž získáme. To je náš první úkol - získat Nůž a Eliara od Andine.“

„Myslím, že na tohle už znám odpověď, Smaragd. Prostě je oba od Andine vykoupím.“

„Vykoupíš?“

„Zaplatím jí, aby mi je dala.“

„Althale, Eliar je člověk. Nemůžeš si přece kupovat lidi.“

„V tom se mýlíš, Smaragd. Eliar je zajatý voják a to znamená, že teď je z něj otrok.“

„To je nechutné!“

„Samozřejmě, ale tak už to na světě chodí. Abych získal dost zlata na jejich vykoupení, budu muset oloupit pár boháčů. A jestli má Arya Andine skutečně takovou chuť Eliara pomalu umlčet k smrti, jak si myslí seržant Khalor, budu potřebovat spoustu zlata, abych ji přesvědčil, aby mi ho dala.“

„Možná,“ zamumlala Smaragd a do očí se jí vloudil nepřítomný pohled. Ale možná ne. Pokud správně využijeme Knihu, bude více než šťastná, že nám ho může prodat.“

„Už jsem se s pomsty chtivými dámami setkal i předtím, Smaragd. Věř mi, budeme potřebovat hromadu zlata. Jestli se vyprávění seržanta Khalora alespoň trochu blížilo pravdě, chce se Andine vykoupat v Eliarově krvi. Pojdme se podívat po domě nějakého boháče. Oloupím ho a pak půjdeme za Andine a učiníme jí nabídku.“

„Jsou i jiné způsoby, jak získat zlato, Althale.“

„Já vím - vykopat ho ze země. Ale tenhle způsob se mi nelíbí. Viděl jsem hodně hlubokých děr v Kagwherských horách a z toho, co jsem slyšel, maximálně jedna jáma ze sta se ukáže jako zlatonosná.“

Myslím, že to bych dokázala zařídit, miláčku.“ „Nechce se mi kopat do země, Smaragd. Z kopání mě bolí záda.“

„Protože máš nedostatek cviku. Pokračujme v cestě. Než se pustíš do práce, máme před sebou několik dní.“

„Tady v nížině žádné zlato není, Smaragd.“

„Je, stačí jen vědět, kde ho hledat. Pojdme, můj statečný ochránce, pojdme.“

„Tohle mělo být zábavné?“

Několik dalších dnů mířili na jih přes zvlněná pšeničná pole Perquainu. V poledne třetího dne od setkání se seržantem Khalorem Althalus zastavil a sesedl.

„Proč zastavujeme?“ zeptala se Smaragd.

„Kůň si musí odpočinout. Dáme si chvíli pauzu.“ Rozhlédl se po poli, které se peklo ve výhni slunečních paprsků. „Příliš malé,“ poznamenal.

„Cože?“

„Letošní obilí. Mám pocit, že ani nebude stát za námahu spojenou se sklizní.“

„Je sucho, miláčku. Poslední dobou prší jen velmi málo.“

„Měli bychom být blízko pobřeží, Smaragd. A na pobřeží jsou časté deště.“

„Tak tomu bylo v minulosti. Teď jsme hodně daleko od místa, kde je současné pobřeží. Mluvili jsme o tom v Domě, vzpomínáš? Led každoročně pohltí víc a víc vody. To způsobuje sucho a snižuje to hladinu vody v moři.“

„Budeme to schopni napravit?“

„Jak to myslíš?“

„Roztavit led, aby se všechno vrátilo do původního stavu.“

„Proč si lidé pořád chtějí pohrávat s přirozeným řádem všech věcí?“

„Když se něco pokazí, opravíme to, to je vše.“

„Kdo ti nakukal tu absurdní představu, že je něco pokažené?“

„Nic není tak, jak bývalo, Smaragd. Z našeho hlediska to znamená, že je to pokažené.“

„Začínáš myslet podobným způsobem jako Daeva.“

„Když vysušíš oceány a změníš svět ve velkou poušť rozhodně neuděláš změnu k lepšímu, Smaragd.“

„Změna nemusí nutně znamenat zlepšení, Althale. Změna je zkrátka změna. A navíc, lepší nebo horší jsou jen lidské pojmy. Svět se mění neustále a sebevětší hromada stížností mu nezabrání v dalších změnách.“

„Pobřeží by se nemělo měnit,“ prohlásil zatvrzele.“

„Můžeš jít k oceánu a říct mu, ať toho nechá, jestli chceš. Třeba tě poslechne, ale být sebou, moc bych na to nesázela.“ Rozhlédla se.

„Myslím, že jsme na místě, které hledáme.“

„Nevěděl jsem, že hledáme nějaké místo.“

„Ale ano. Tohle je místo, kde začneš pracovat, aby sis vydělal na živobytí.“

„To je hrozně nepřirozené.“

„Moc ti to prospěje, láska - čerstvý vzduch, cvičení, zdravá strava –“

„Myslím, že si raději vezmu jed.“

* * *

V hustém křoví daleko od cesty si toho večera postavili hrubé tábořiště a krátce po úsvitu druhého dne znovu vyrazili.

„Tamhle to je,“ řekla Smaragd po několikahodinové jízdě.

„Tamhle je co?“

„Místo, kde začneš poctivě pracovat, miláčku.“

„Přál bych si, abys to přestala pořád opakovat.“ Pohlédl na něco, co mu připadalo jako dávno opuštěné pole na kopci, převážně pokryté vyschlou povadlou trávou. „Opravdu je to tady?“ zeptal se.

„Ano, tady to je.“

„Jak si tím můžeš být tak jistá? Vždyť je to jen kopec. Cestou jsme minuli tucty podobných.“

„To je pravda. Ale tohle není obyčejný kopec. Jsou to ruiny starého domu, pokryté nánosem hlíny.“

„A kdo ten dům zasypal?“

„Vítr. Země je teď velmi suchá, takže vítr víří prach a nese ho s sebou tak daleko, dokud nenarazí na něco, o co se roztrhne. A na takovém místě pak všechen prach spadne na zem.“

„Tímhle způsobem pak vznikají kopce?“

„Všechny zdaleka ne.“

Althalus si kulatý kopec s nechutí prohlédl. „Myslím, že budu potřebovat nějaké nástroje. Pustím se do práce, ale nehodlám to dělat holýma rukama.“

„O to se postaráme. Řeknu ti slovo, které máš použít.“

„Stejně si pořád myslím, že by bylo jednodušší někoho okrást.“

„V tom kopci je pravděpodobně víc zlata, než bys získal tuctem krádeží. Řekl jsi, že na vykoupení Eliara a Nože od Andine budeš potřebovat zlato. Dobrá, takže tady je. Pust' se do kopání.“

„Jak víš, že je tu zlato?“

„Prostě to vím. V těch ruinách je víc zlata, než jsi viděl za celý život. Takže do práce, hochu.“

„Už mě s tím unavuješ.“

„Kdybys už začal, nemusela bych ti to pořád opakovat. Stejně nakonec uděláš, co ti řeknu, tak proč nezačneš rovnou, místo aby ses se mnou předtím hádal?“

„Ano, drahá,“ vzdal se.

„Hodný chlapec,“ řekla pochvalně. „Hodný chlapec.“

Dala mu instrukce, jak jediným slovem vytvořit lopatu, a pak ho nasměrovala k místu vzdálenému asi padesát kroků od jižního úpatí kopce. Když vedl koně pomalu vzhůru, všiml si, že v půdě jsou pohřbené starodávné vápencové bloky. Původně musely být otesány

do hranolů, ale vítr a počasí je ohladily natolik, že už byly téměř nerozlišitelné od přírodního kamene. „Jak je to dávno, co byl tento dům opuštěn?“ zeptal se Smaragd.

„Asi tři tisíce let. Člověk, který ho postavil, byl původně oráčem. Pak se vydal do Arumu a dorazil tam jako jeden z prvních. Vlastně ani nehledal zlato, a přesto nějaké našel.“

„Možná právě proto, že tam byl první. Ale jaký jiný důvod měl jít do Arumu, když ne kvůli zlatu?“

„Došlo k drobnému nedorozumění ohledně vlastnictví jistého prasete. Jeho sousedi na něj měli docela vztek, a tak se rozhodl jít do hor a dát jim tak čas, aby se uklidnili. Člověk jako ty to musí pochopit. Jsme na místě, miláčku. Slez z koně a začni kopat.“

Sesedl a vyndal Smaragd z kapuce svého pláště a posadil ji do sedla. Pak si sundal plášť a vyhrnul si rukávy. „Jak hluboko budu muset kopat?“ zeptal se.

„Asi čtyři stopy. Pak narazíš na nějaké dlažební kostky a ty budeš muset vytahat. Pod nimi je malý sklep a právě tam je zlato.“

„Jsi si opravdu jistá?“

„Přestaň plýtvat časem a začni kopat, Althale.“

„Ano, drahá,“ povzdechl si a nesmírně pomalu zarazil lopatu do hlíny.

Dlouhé sucho způsobilo, že půda byla sypká, takže kopání nebylo tak těžké, jak se původně obával.

„Neházela bych tu hlínu tak daleko z kopce, miláčku,“ navrhla mu Smaragd po chvíli. „Až skončíš, budeš tu díru muset znovu zasypat.“

„Proč bych to dělal?“

„Aby někdo náhodou nenašel zlato, které tu budeme muset nechat.“

„Nehodlám tu nechávat žádné zlato, Smaragd.“

„A máš nějaký plán, jak ho odsud odvézt?“

„Sedíš na něm, láska. Je to silný kůň.“

„Zas tak silný určitě není.“

„Kolik tu toho zlata je?“

„Víc než náš kůň uveze.“

„Opravdu?“ Althalus začal kopat rychleji.

Asi po půl hodině narazil na kostky, na které ho Smaragd upozornila. Pak rozšířil díru, kterou vykopal, aby měl víc prostoru. Opřel lopatu o stěnu díry, seskočil na kostky a pokusil se do jedné ze spár zarazit svou ocelovou dýku. „Co přesně hledám, Smaragd?“ zeptal se. „Ty kameny k sobě přiléhají tak těsně, že mezi ně nezastrčím ani čepel nože.“

„Pokračuj,“ nařídila mu. „Jeden z těch kamenů by měl být uvolněný.“

Po nějaké chvíli ho skutečně našel. Prach, který sem trpělivá staletí zanesla, dokonale zasypal i všechny spáry, takže musel očistit i značnou část všech kostek, než našel tu uvolněnou. Pak zastrčil dýku zpátky do pochvy, popadl lopatu a pokusil se uvolněný kámen vypáčit.

Šlo to celkem snadno a z díry se vyvalil zatuchlý vzduch. Pod kostkami byl otevřený prostor, ale byla v něm příliš tma, než aby tam bylo cokoli vidět. Vypáčil ještě jeden kámen, aby dovnitř proniklo ještě více světla.

Ve sklepe byly pečlivě srovnané hraničky prachem pokrytých cihel a Althala zalila horká vlna zklamání. Po chvíli ho však napadlo, proč by si někdo dával tolik práce ukrývat obyčejné cihly. Natáhl ruku do díry a z jedné cihly otřel prach.

Pak na ni upřel nevěříčný pohled. Pod nánosem prachu bylo jasně vidět, že cihla má jasně žlutou barvu.

„Dobrý Bože!“ vykřikl Althalus a začal horečnatě oprašovat další cihly.

„Bůh je teď zrovna zaměstnán, Althale. Mám mu od tebe něco vyřídit?“

„Musí toho být tuny!“

„Říkala jsem ti to,“ připomněla mu samolibě.

Zlato bylo odlito do formy obdélníkových cihel, z nichž každá byla velká jako lidská dlaň a o něco tlustší. Každá cihla vážila zhruba pět liber. Když Althalus vytahoval cihly z díry a pokládal je na povrch, zjistil, že se mu třesou ruce.

„Všechny je vytahovat nemusíš, Althale,“ poznamenala Smaragd.

„Dvacet?“ řekl s velkou váhavostí.

„Nenechávej se tak unést. Na koně se jich tolik nevejde.“

Althalus přesto vynesl dvacet cihel, a i tak se musel vší silou nutit, aby nevytáhl ještě další. Pak vrátil vysazené kostky zpátky na místo a vykopanou díru znovu zasypal. Poodešel k nedalekému křoví, které přesadil přímo nad úkryt, aby zamaskoval všechny stopy.

Pak vzal dvě brašny, do každé vložil deset cihel, svázal je dohromady provazem a přehodil koni přes hřbet těsně za sedlem. Potom nasedl a vesele si pohvizdoval.

„Jsi pěkně zpocený,“ poznamenala Smaragd.

„Páchnu bohatstvím,“ prohlásil zvesela.

„Toho, že páchneš, už si všímám delší dobu. Prospěla by ti koupel.“

„Tak jsem to nemyslel, kotě.“

„Ale měl bys. Zaváníš tak, že by z tebe zkyslo mlíko.“

„Říkal jsem ti, že těžká práce a já se spolu nesnášíme, Smaragd,“ připomněl jí.

Pozdě odpoledne překročili řeku Osthos a utábořili se na treboreánské straně. V zájmu smíru se Althalus vykoupal, vypral si šaty a dokonce si oholil měsíční plnovous. Smaragd ho za to pochválila. Časně dalšího rána vstali a o tři dny později dojeli na dohled ke hradbám města Osthos. „Moc pěkné,“ poznamenal Althalus.

„Jsem si jistá, že budou rádi, až uslyší, jak se ti jejich město líbí,“ zazněl mu v hlavě Smaragdin šepot. „Jak si hodláš získat pozvánku do paláce?“

„Na něco přijdu. Jaké je slovo pro ‚držte se zpátky‘?“

„Bheudh. Vlastně to znamená, že si má někdo před něčím dávat pozor, ale tvá myšlenka při jeho vyslovení jen význam upřesní. Proč se ptáš?“

„Budu se muset ve městě pěšky porozhlédnout po místních představitelích a byl bych hrozně nerad, kdyby mi nějaký darebák mezitím ukradl koně. Zrovna teď je mi velmi drahý.“

„Divím se proč.“

Althalus poodjel stranou od cesty a podle Smaragdiných instrukcí přeměnil pět zlatých bloků v mince, na kterých byl stylizovaný obrázek pšeničného snopu, který označoval mince z Perquainu. Pak

šel do města, kde se nejprve zastavil u krejčího a koupil si přiměřeně elegantní oděv, aby zamaskoval svůj prostý původ. Když se vynořil z obchodu, Smaragd se raději zdržela komentářů.

Znovu nasedl a vydal se k veřejným budovám poblíž paláce, aby naslouchal a kladl otázky.

„Já bych se k ní raději moc nepřibližoval, cizinče,“ poradil mu jeden starý stříbrovlasý radní, když se ho Althalus zeptal, jaká procedura předchází získání audience u Aryi Andine.

„Ale, ale?“ opáčil Althalus, „pročpak to?“

„Bylo s ní těžké pořízení už před smrtí jejího otce, ale teď se to ještě zhoršilo, takže je s ní téměř nemožné vyjít.“

„Naneštěstí s ní musím projednat jistou obchodní záležitost. Původně jsem chtěl hovořit právě s jejím otcem. Nevěděl jsem že je mrtev. Co se mu stalo?“

„Myslel jsem, že to každý ví. Asi před měsícem nás napadli Kantoňané, kteří vyslali své žoldáky, aby naše město oblehli. Náš hrdinný Aryo osobně vedl armádu do protiútoků, aby ty vyjící barbary zahnal, a jeden z nich ho zavraždil.“

„Proboha!“

„Ten vrah byl přirozeně zajat.“

„Výborně. Nechala ho Arya Andine popravit?“

„Ne, je ještě stále naživu. Arya Andine zatím zvažuje různé způsoby, jak ho zbavit života. Jsem si jistý, že nakonec něco vymyslí – a že to bude hodně nepříjemné. V jakém obchodě se pohybuješ, příteli?“

„Jsem zprostředkovatel práce,“ odpověděl Althalus.

Radní na něj vrhl udivený pohled.

Althalus na něj poťouchle zamrkal. „Zprostředkovatel práce zní mnohem lépe než obchodník s otroky, nemyslíš? Slyšel jsem o útoku na vaše město a vyrozuměl jsem, že vaši vojáci zajali řadu útočníků. Napadlo mě, že se tu zastavím a zbavím vás toho břemene. Majitelé solných dolů v Ansu jsou ochotni zaplatit spoustu peněz za silného zdravého otroka. Zajatí vojáci jsou výnosné zboží a já jsem ochoten za ně zaplatit zlatem. Myslíš, že by to Aryu Andine mohlo zajímat?“

„Slovo zlato si pravděpodobně získá její pozornost,“ souhlasil dvořan. „Bude si chtít ponechat Eliara, mladíka, který zabil jejího

otce, ale nejspíš bude ochotná prodat ostatní. A jak se jmenuješ, příteli?“

„Říkají mi Althalus.“

„To je velmi starobylé jméno.“

„Má rodina je hodně staromódní.“

„Pojďme tedy do paláce, mistře Althale,“ navrhl dvořan. „Představím tě naší nesnesitelné Aryi.“

Starý pán ho provedl palácovou branou a on i Althalus byli okamžitě vpuštěni dovnitř. „Vojáci ti pohlídají koně, mistře Althale,“ řekl mu pak stříbrovlasý muž. „A mimochodem, já se jmenuji Dhakan. Často zapomínám, že mě cizinci neznají.“

„Je mi ctí, že jsem vás poznal, lorde Dhakane,“ opáčil Althalus a hluboce se uklonil.

Smaragd, která až dosud seděla v sedle, teď seskočila na dlažební kostky nádvoří.

„Tvůj mazlíček, mistře Althale?“ zeptal se Dhakan.

„Z jejího pohledu je to spíš naopak, můj pane,“ odvětil Althalus uhlazeně. „Však víte, kočky už jsou takové.“

„Já sám chovám želvu,“ poznamenal Dhakan. „Nepohybuje se sice příliš rychle, ale to koneckonců ani já.“

Osthos bylo starobylé město, trůnní sál byl opravdu ohromující. Měl mramorovou podlahu a vznosné pilíře. Na vzdáleném konci se zdvihalo pódium a za ním na stěně visely šarlatové drapérie a na pódiu stál ozdobný trůn. Na trůně seděla vznešená Andine Arya z Osthosu. Zjevně nevěnovala příliš velkou pozornost hučivému projevu, který plynul z úst podsaditého muže v bílém kabátci. Obsahem projevu, jak Althalus vyrozuměl, byl diplomaticky míněný návrh, aby se mladá Arya nepletla do řízení státu.

Andine byla skutečně mladá - vlastně velmi mladá. Althalus usoudil, že jí nemůže být víc než patnáct let. Každý v trůnním sále měl bílé vlasy a jedinou výjimkou byl kromě Andine ještě mladý Arum v kiltu, který byl řetězy připoután k mramorovému pilíři po straně pódia. Andine věnovala téměř veškerou svou pozornost právě tomuto mladíkovi. Svýma velkýma černýma očima se dívala přímo na něj a bezmyšlenkovitě si při tom pohrávala s velikou dýkou s čepelí ve tvaru vavřínového listu.

„To je Nůž, miláčku,“ prohlásila tiše Smaragd.

„Ona si nechala toho vraha připoutat ke sloupu v trůnním sále?“ zašeptal Althalus k Dhakanovi trochu nevěřícně.

„Hrozně, že?“ odvětil Dhakan. „Naše vznešená, ale poněkud úchylná vůdkyně ho nespustila z očí ode dne, kdy byl zajat.“

„Copak nemáte žalář?“

„Ale samozřejmě, že máme. Tam jsou všichni ostatní zajatci. Z nějakého zvláštního důvodu však naše malé děvčátko nechce toho mladého barbara spustit z očí. Dosud na něj vůbec nepromluvila, ale nespouští z něj zrak. Celé dny sedí na trůně, hraje si s tím nožem a dívá se na něj.“

„Ten chudák je z ní docela nervózní.“

„A ty bys nebyl?“

Pak se Smaragd, jejíž ocas se pomalu vlnil tam a zpátky, pomalu vydala přes mramorovou podlahu, došla až k pódiu a vyskočila na něj.

„Co to děláš?“ vyslal k ní Althalus udivenou myšlenku.

„To brzy uvidíš, miláčku,“ odpověděla. Pak se zvedla na zadní, předními tlapkami se opřela o mramorový trůn a tázavě na mladou Aryu zamňoukala.

Andine spustila oči ze svého zajatce a pohlédla na zelenookou kočku. „Jaká krásná kočička!“ prohlásila. „Kde ses tu vzala, malička?“

„Omlouvám se, Vaše Výsosti,“ řekl Althalus a postoupil pomalu kupředu. „Smaragd, okamžitě pojd' zpátky.“

Arya Andine mu věnovala zamyšlený pohled. „Myslím, že tě neznám,“ řekla. Hlas měla bohatý a energický, přesně ten druh hlasu, který nelze neuposlechnout.

„Odpusťte, Výsosti,“ řekl Dhakan, postoupil dopředu a lehce se uklonil. „Toto je mistr Althalus, který s vámi přišel prodiskutovat jistou obchodní záležitost.“

Smaragd znovu tázavě zamňoukala.

„Nechceš ke mně do klína, zlato?“ zeptala se Andine. Sklonila se a zvedla Smaragd k sobě. Podržela si ji před očima a pohlédla jí do tváře. „Zlato,“ řekla svým sytým hlasem, „nejsi nádherná?“ Pak si kočku posadila do klína. „Takže,“ řekla, „co vlastně po mně chcete?“

Smaragd začala příst.

„Tady mistr Althalus je obchodník, Aryo Andine,“ řekl Dhakan. „Obchoduje se zajatci a protože slyšel o nedávném útoku na naše město, zastavil se tu, aby se optal na možnost nákupu těch barbarů, které jste zajala. Dovoluji si doporučit, abyste mu poskytla slyšení, Vaše Výsosti.“

„Co s nimi pro všechno na světě budeš dělat, mistře Althale?“ zeptala se Andine zvědavě.

„Mám množství kontaktů v Ansu, Vaše Výsosti,“ odvětil Althalus. „Majitelé tamních solných dolů mají neutuchající zájem o silné mladé muže. Takový solný důl spotřebovává dělníky neuvěřitelnou rychlostí.“

„Takže ty jsi otrokář?“

Althalus lhostejně pokrčil rameny. „Je to živobytí, Vaše Výsosti. Otroci jsou cennou komoditou. Kupuji je na místech, kde nevědí, co s nimi, a převážím je tam, kde je potřebují. Svou práci pak platí za to, že se nechali zajmout. Každý z toho má prospěch. Ten, kdo mi je prodá, dostane zlato, ten, kdo je koupí, získá pracovníky.“

„A jak se s takovými otroky zachází?“

„Dostávají pravidelně najíst, Vaše Výsosti. Otroci se nemusí starat, kde vezme další jídlo. Dostává najíst dokonce i když je neúroda nebo když se nedaří rybolov.“

„Naši filosofové říkají, že otroctví je špatné.“

„Já nejsem filosof, Vaše Výsosti. Beru svět takový, jaký je. Jsem připraven nabídnout vám deset perquainských zlatých za každého zdravého mladého zajatce, kterého mi budete ochotná prodat.“

Užasle na něj pohlédla. „To je velkorysá cena, mistře Althale,“ řekla sytým hlasem.

„Kupuji jen to nejlepší, Vaše Výsosti, a jsem ochoten za kvalitu dobře zaplatit. Neobchoduji s dětmi, starci ani mladými ženami. Kupuji jen mladé, silné, zdravé muže, kteří dokáží celý den tvrdě pracovat.“ Pohlédl na mladého Aruma, přivázaného k mramorovému sloupu. „S vaším dovolením Výsosti,“ řekl a lehce se uklonil. Přesl k pilíři, u kterého byl řetězy připoután Eliar, který v tuto chvíli seděl vyčerpaně na mramorové podlaze. „Vstaň!“ vyštěkl Althalus.

Říká kdo?“ odpověděl Eliar s odporem.

Althalus natáhl ruku, popadl Eliara za vlasy a škubl s ním nahoru, takže ho přinutil vstát. „Když ti řeknu, abys něco udělal, tak to udělej,“ řekl. „Teď otevři hubu. Chci si prohlédnout tvé zuby.“

Eliar pevně stiskl čelisti.

„Je poněkud zatvrzelý, mistře Althale,“ poznamenala Andine. „Ale věř mi, že se ze všech sil snažím, abych ho z té zatvrzelosti vyléčila.“

„Chce to trochu praxe, aby se člověk naučil zlomit otrokovi ducha,“ prohlásil Althalus. Pak z opasku vytáhl dýku a s její pomocí Eliarovi rozevřel pevně sevřené čelisti. „Pěkné, zdravé zuby,“ poznamenal. „To je dobré znamení. Špatné zuby obvykle naznačují, že s otrokem není něco v pořádku.“

Eliar se pokusil na Althala vrhnout, ale řetězy ho strhly nazpět.

„Je trochu natvrdlý,“ prohlásil Althalus, „ale z toho ho snadno vyléčíme. Chlapče,“ řekl zajatci, „cožpak ti tvůj seržant nevysvětloval, že je hloupé útočit na ozbrojeného muže holýma rukama? Zvláště když jsi spoután řetězy?“

Eliar se vši silou napjal a pokusil se řetězy přervat.

„Pěkné svaly, jak vidím,“ řekl Althalus pochvalně. „Za tohohle zaplatím dvojnásobnou cenu, Vaše Výsosti.“

„Ten není na prodej,“ odpověděla Andine prudce. V jejím hlase zazněl kovový podtón a černé oči jí zaplály.

„Všechno je na prodej, Vaše Výsosti,“ odvětil Althalus s cynickým úsměškem.

„Netlač na ni tolik, Althale,“ zazněl mu v mysli Smaragdin hlas. „Nech ji chvílku, než ji důkladně zpracuju.“

„Myslíš, že to zvládneš?“

„Pravděpodobně. Je dost mladá a náladová. Požádej ji o svolení prohlédnout si ostatní zajatce. Abys dostal Eliara, budeš je muset nejspíš koupit všechny.“

„Tohoto mladíka můžeme probrat později, Vaše Výsosti,“ řekl Althalus Aryi. „Myslíte, že bych se směl podívat na ostatní?“

„Samozřejmě, mistře Althale,“ odvětila Andine. „Ukaž mu cestu do žaláře, lorde Dhakane.“

„Jak si přejete, Výsosti,“ odvětil stříbrovlasý starý pán. „Prosím, tudy, mistře Althale.“ Oba dva opustili trůnní sál.

„Vaše Arya je překrásná mladá žena, lorde Dhakane,“ poznamenal Althalus, když byli z doslechu.

„To je jediný důvod, proč ji tolerujeme, Althale. Je dost hezká na to, abychom byli ochotni přehlédnout její výstřelky.“

„Ona se usadí, Dhakane. Provedte ji, to je má rada. Až porodí pár dětí, zklidní se.“

V žaláři bylo devět mladých Arumů, z nichž někteří měli stále ještě nezhojená zranění z bitvy před branami Osthosu. Althalus se tvářil, jako že si je prohlíží. „Celkově to není špatné,“ řekl Dhakanovi, když se vraceli do trůnního sálu. „Ale je zcela klíčové získat i toho otroka, kterého má přivázaného u sloupu. Ten je z nich nejlepší. Pokud ji dokážeme přesvědčit, aby prodala i jeho, učiním nabídku. Nebude-li souhlasit, musí se pohlédnout někde jinde.“

„Promluvím s ní, Althale,“ slíbil Dhakan. „Možná by bylo dobré, kdybys popsal podmínky, v jakých budou otroci žít, jakmile se dostanou do solných dolů v Ansu. Nezaškodí, když budeš přehánět. Naše děvčátko žízní po pomstě. Přesvědč naši Aryi, že život otroka v solném dole je mnohem, mnohem horší než cokoli, co by mu dokázala připravit zde. To by mohlo být rozhodující závaží na misce vah. Buď výřečný, Althale. Pověz jí o nevýslovných hrůzách, kterým musí otroci v solných dolech čelit. Naše drahá Andine je zmítaná vášněmi a vášniví lidé činí rychlá rozhodnutí založená na okamžitém popudu. Pomohu ti, jak budu moci. Vždyť i já chci, aby ten mladý Eliar zmizel z Osthosu a z Andinina dohledu. Pokud ti ho odmítne prodat, budu muset vymyslet způsob, jak ho zabít. Je v zájmu našeho státu zbavit se ho co nejrychleji.“

„Věř mi, Dhakane,“ řekl Althalus sebevědomě. „Když se jedná o nákup a prodej, jsem nejlepší.“ Pak vyslal ke Smaragd tichou myšlenku. „Už sis ji omotala kolem prstu?“

„Už skoro.“

„Zkus v ní vzbudit trochu zájmu o solné doly.“

„Proč?“

„Aby mé hrůzostrašné historky dopadly na úrodnou půdu.“

„Chápu to správně, že se jí chystáš lhát?“

„Naopak, chystám se jí říct plnou pravdu. Pokud se okolnosti opravdu výrazně nezměnily, jsou solné doly v Ansu mnohem hlubší

než nejhlubší jámy Nekwerosu. Dhakan si myslí, že právě to by mohlo zabrat. Hodně se k ní lísej, Smaragd. Jestli nám Eliara neprodá, Dhakan ho bude muset nechat zabít.“

Když Althalus a Dhakan vstoupili do trůnního sálu, viděli, že Andine odložila dýku ve tvaru vavřínového listu stranou, a že veškerou svou pozornost soustředí na Smaragd. Usmívala se a její úsměv byl téměř jako vycházející slunce. Dokonce i když se mračila na Eliara, byla překrásná, ale když se usmívala, byla její krása taková, že se Althalovi málem podlomila kolena.

Dhakan přešel k vyvýšenému stupínku a tiše s mladou vládkyní hovořil.

Andine několikrát vehementně zavrtěla hlavou. Pak Dhakan pokynul Althalovi.

Althalus k němu přistoupil. „Ano, můj pane?“ zeptal se.

„Možná bychom mohli dosáhnout dohody, mistře Althale,“ prohlásil Dhakan. „Jaká je tvá nabídka?“

„Devět perquainských zlatých za každého zajatce, kterého jsem viděl v žaláři,“ odvětil Althalus.

„Řekl jsi deset!“ Hlas Andine náhle zapráskal jako bič. Zdálo se, že seržant Khalor její hlas hrubě podcenil.

Althalus zvedl prst. „Cena je závislá na okolnostech, Vaše Výsosti. Budete-li ochotna prodat i Eliara, zvýším ji. Zaplatím vám osmdesát jedna zlatých za těch devět zajatců v žaláři. Budete-li ochotna přihodit i Eliara, zaplatím vám sto za všechny.“

„To je rozdíl devatenácti zlatých. On nemá takovou cenu!“ Její hlas se znovu zvýšil.

„Je to prvotřídní kus, Vaše Výsosti. Až dorazím do Ansu, postavím ho do čela a předvedu ho vlastníkům dolů. Ti pak koupí všechny otroky najednou, jen aby ho dostali. Poznám dobré zboží, když je vidím. Pokud kupujícím ukážu Eliara, budou ochotni spolu s ním koupit i mrzáky.“

„Jaké to je v těch solných dolech?“ zeptala se. „Můžeš mi je popsát?“

Althalus se předstíraně otrásl. „Snad raději ne, Vaše Výsosti,“ odvětil. „Na východě ve Wekti, Plakandu a Equeru zločinci žebrou o popravu, když jsou odsouzeni k prodeji do solných dolů jako trest za

vraždu a podobné zločiny. Být odsouzen k práci v těch dolech je totiž horší než rozsudek smrti. Pokud má otrok smůlu, vydrží tam třeba i deset let. Ti šťastní zemřou za pár měsíců.“

„Proč si o tom nepromluvíme trochu blíže?“ Andine téměř zapředla.

Althalus jí podrobně popsal podmínky v solných dolech a přeháněl opravdu jen trochu. Zmínil se o častých případech oslepnutí, o častých závalech - díky nimž ti šťastnější otroci zemřou, rozdrceni tunami kamení. Popsal neustálou temnotu, mráz a dusivý prach a chvíli prodlél i u hřmotných dozorců s biči. „Celkově vzato,“ uzavřel, Jsou vrazi a podobní zločinci velmi chytří, když dávají přednost smrti oběšením před prací v solných dolech.“

„Takže ty říkáš, že být poslán do solných dolů je osud horší než smrt?“ zeptala se Andine a její překrásné oči zazářily.

„To rozhodně ano,“ ujistil ji Althalus. „Mnohem, mnohem horší.“

„Věřím, že můžeme uzavřít dohodu, mistře Althale,“ usoudila. „Říkáš sto perquainských zlatých za všechny?“

„Taková je má nabídka, Vaše Výsosti.“

„Tedy ujednáno - pokud přihodíš i svou kočku.“

„Jak prosím?“

„Chci tuhle překrásnou kočičku. Pokud mi ji necháš, uzavřeme obchod.“

KAPITOLA DESET

„Udělej, co říká, Althale,“ utřala Smaragdina myšlenka začátek jeho protestů.

„To rozhodně neudělám!“ pomyslel si v odpověď prudce.

„Snad si nemyslíš, že mě tu dokáže zadržet? Ale přemluv ji, ať ti dá Nůž.“

„A jak to mám asi udělat?“

„To je tvoje věc. Něco si vymysli. Za to tě přece platím, vzpomínáš? Ach a ještě jedna věc. Až od ní dostaneš Nůž, prostě si ho zastrč za opasek a nedívej se na něj.“

„Proč ne?“

„Cožpak nemůžeš aspoň jednou udělat, oč tě žádám, aniž bys přitom kladl hloupé otázky? Nechci, aby sis ten Nůž prohlížel, dokud nebudeme daleko odsud. Prostě to udělej a nehádej se.“

Althalus se vzdal. „Ano, drahá,“ řekl v duchu.

„V čem je problém, mistře Althale?“ zeptala se Andine a něžně hladila předoucí kočku, která si hověla v jejím klíně.

„Překvapila jste mě Vaše Výsosti,“ odpověděl. „Mám svou kočku opravdu rád.“ Zamyšleně se poškrábal na bradě. „To na celou transakci vrhá poněkud odlišné světlo. Otroci jsou obyčejné zboží; ale pokud do našeho ujednání zahrneme i Smaragd, okolnosti se trochu změní, Myslím, že pokud se budu muset rozloučit se svou kočičkou, budu chtít i po vás, abyste k otrokům něco přihodila.“

„A to?“

„Ach, já nevím,“ předstíral, že o tom přemýšlí. „Vlastně by to měl být nějaký předmět ve vašem osobním vlastnictví. Mám svou kočku příliš rád, než abych byl ochoten ji zahrnout do obyčejného nízkého obchodu. Nemohl bych žít s myšlenkou, že jsem ji zkrátka prodal.“

„Jsi zvláštní muž, mistře Althale.“ Andine na něj pohlédla svýma zářícíma očima. „Jaký druh mého osobního vlastnictví by tedy uspokojil tvůj vytríbený smysl pro rovnováhu?“

„Nemusí to být nic cenného, Vaše Výsosti. Za Smaragd jsem nic neplatil. Našel jsem ji vedle cesty před pár lety. Dokonale se dokáže vetřít do přízně druhého.“

„Ano, toho jsem si všimla.“ Andine z náhlého popudu Smaragd zdvihla a přitiskla si ji k obličeji. „Já tu kočku miluji,“ řekla něžně. „Vyber si, mistře Althale. Jmenuj svou cenu.“

Althalus se zasmál. „Takové věci byste opravdu neměla říkat, Vaše Výsosti,“ poradil jí. „Kdybych nebyl čestný obchodník, mohl bych vaší náhlé náchylnosti k mé kočce zneužít.“

„Jmenuj svou cenu. Musím ji mít.“

„No já nevím - snad na něco přijdu. Co třeba ten Nůž, se kterým si hrajete? Zdá se, že k němu máte určitý vztah. A to je přesně to, o co mi jde.“

„Vyber si něco jiného.“ Andine se v očích objevil znepokojený pohled.

„Ach - ne, Vaše Výsosti. Myslím, že ne. Mou kočku za váš Nůž. Kdybyste se výměnou za ni nemusela vzdát něčeho, čeho si ceníte, necenila byste si ani jí.“

„Jsi tvrdý obchodník, mistře Althale,“ obvinila ho.

Smaragd natáhla měkkou tlapku a něžně pohladila Aryu po alabastrové tváři.

„Ach, drahá,“ řekla Andine a přitiskla si Smaragd k obličeji. „Vezmi si ten Nůž, mistře Althale. Vezmi si ho. Nezáleží mi na něm. Vezmi si, co chceš. Musím ji mít.“ Vzala dýku s vavřínovou čepelí a hodila ji před stupínek na mramorovou podlahu.

„Pokud Vaše Výsost dovolí, postarám se o podrobnosti,“ řekl uhlazeně stříbrovlasý Dhakan. Dhakan byl zjevně tím, kdo zde v Osthosu třímal skutečné otěže vlády.

„Děkuji ti, lorde Dhakane,“ řekla Andine, vstala a Smaragd přitom ochrannitelsky držela v náručí.

„Chovej se slušně, Smaragd,“ řekl Althalus, sehnul se a zvedl Nůž. „Pamatuj - žádné kousání.“

„Kouše?“ zeptala se Andine.

„Občas,“ odpověděl Anthalus a zastrčil si Nůž za opasek. „Ale ne příliš silně. Obvykle, když ji něco vyruší během hraní. Lehce ji pleskněte přes čumák a bude hodná. Ach a možná bych měl Vaši Výsost varovat: nebud'te překvapená, pokud se rozhodne dopřát vaší tváři koupel. Její jazyk je poněkud hrubý, ale po čase si na to zvyknete.“

„Jaké je její oblíbené jídlo?“

„Samozřejmě ryba.“ Althalus se uklonil. „Bylo mi potěšením s vámi obchodovat, Vaše Výsosti,“ řekl.

Cinkání dlouhého řetězu začalo Althala iritovat ještě předtím, než se on a deset mladých Aramů vůbec dostali k hlavní bráně města Osthos. Neustále mu to totiž připomínalo, že už není sám, a to se mu opravdu nelíbilo.

Jakmile vyšli z města, vyslal Althalus zpátky k paláci pátravou myšlenku. V této chvíli byl od Smaragd dál než kdy předtím za dvacet pět století, a ani to se mu vůbec nelíbilo.

„Teď mám práci, Althale,“ odpověděla mu v duchu. „Neotravuj. Běž na místo, kde jsme vyrobili mince a počkej tam na mě.“

„Tušíš alespoň, jak dlouho ti to bude trvat?“ „Dorazím někdy v noci. Nech si Eliara a ostatní pust’.“

„Před chvílí jsem za ně zaplatil spoustu peněz, Smaragd.“

„Lehce nabyl, lehce pozbyl. Ukaž jim, kde je Arum, a pošli je domů. Nechceme, aby se nám pletli pod nohama.“

Zdi Osthosu byly stále na dohled, když Althalus otočil koně stranou a vyrazil přes otevřené pole k malému shluku dubů, kde on a Smaragd přeměnili pět zlatých cihel na mince. Zatímco se jeho kůň prodíral polem, Althalus nastražil uši, aby zaslechl, co si otroci mezi sebou povídají.

„- jen jeden muž,“ zaslechl šeptat Eliara. „Jakmile se dostaneme dál od města, skočíme na něj všichni najednou a zabijeme ho. Pošeptej

to ostatním. Řekni jim, ať čekají na můj signál. Do té chvíle se budeme chovat poddajně. Jakmile s ním budeme sami, vyřídíme ho.“

Althalus se sám pro sebe usmál. „Divím se, že mu to trvalo tak dlouho,“ zamumlal si pro sebe. „Tenhle plán už měl mít dávno připravený.“ Bylo mu jasné, že bude muset podniknout určité kroky.

Dojeli k hájku a Althalus sesedl. „Dobrá pánové,“ řekl svým zajatcům, „chci, abyste se tu posadili a poslouchali. Mám pocit, že se chystáte učinit nějaká unáhlená rozhodnutí, ale myslím, že je tu něco, co byste předtím měli vědět.“ Vytáhl klíč a osvobodil mladíka na konci řady. „Pojď sem před ostatní,“ nařídil mu. „Ty a já tvým přátelům něco předvedeme.“

„Nezabiješ mě, že ne?“ zeptal se chlapec třesoucím se hlasem.

„Poté, co jsem za tebe zaplatil? Nebuď blázen.“ Althalus chlapce dovedl přímo na mýtinu mezi stromy. „Dívejte se velmi pozorně,“ nařídil ostatním. Pak natáhl ruku dlaní nahoru směrem k třesoucímu se chlapci. „Vznes se,“ řekl a mírně ruku pozvedl.

Otrok se náhle zvedl ze země a vydal ze sebe vyděšený výkřik. Stoupal stále výš a výš, jak Althalus dramatickým gestem zvedal ruku. Po několika chvílích už hoch vypadal jen jako černá tečka vysoko na nebi.

„Takže,“ řekl Althalus ostatním otrokům, lapajícím po dechu, „Jakou lekci jsme se právě naučili? Co myslíte, že se s naším přítelem stane, když ho teď prostě nechám být?“

„Spadne?“ zeptal se Eliar přidušeně.

„Velmi dobře, Eliare. Je vidět, že máš pohotový rozum. A copak se s ním asi stane, když dopadne zpátky na zem?“

„Nejspíš se zabije, ne?“

„Slovo ‚nejspíš‘ tak úplně nevystihuje podstatu věci, Eliare. Rozpleskne se jako upuštěný meloun. A to je naše dnešní lekce, pánové. Vy mi nechcete zkřížit cestu. Vy chcete udělat jakkoli velkou okliku, jen abyste se vyhnuli být i jen vzdálené možnosti, že mi ji zkřížíte. Potřebuje někdo ještě jasnější důkaz?“

Všichni usilovně zavrtěli hlavami.

„Výborně. Protože teď všichni víme, jak si věci stojí, myslím, že můžeme vašeho přítele vrátit zpátky na zem.“ Althalus řekl „klesni“

stejným způsobem, jako to dělal s botou v Domě na Konci Světa a přitom pomalu snižoval ruku.

Chlapec zlehka dosedl na zem a vzápětí se zhroutil, něco žvatlal a po tvářích se mu koulely slzy.

„Ale no tak,“ řekl mu Althalus. „Nic jsem ti přece neudělal.“ Pak odemkl železné obojky všem ostatním otrokům kromě Eliara. Ukázal na sever. „Arum je tamtím směrem, pánové. Vezměte svého zmateného přítele a vraťte se domů. A až se vrátíte, vyříd'te náčelníku Albronovi, že jsem našel Nůž, který jsem hledal, a že Eliar půjde dál se mnou. Na ceně za jeho služby se s Albronem domluvím později.“

„O co tu jde?“ dožadoval se Eliar.

„Tvůj náčelník a já spolu máme určitou dohodu. Budeš pro mě chvíli pracovat.“ Althalus pohlédl na ostatní. „Řekl jsem vám, abyste se vrátili domů,“ prohlásil. „Tak co tu ještě okouníte?“

Když je viděl v dáli na obzoru, pořád ještě utíkali.

„To mi necháš na krku ten řetěz?“ zeptal se Eliar.

„Ještě chvíli to vydrž.“

„Jestli máš dohodu s mým náčelníkem, nemusíš mě držet spoutaného. Budu ctít jeho slovo.“

„S řetězem to pro tebe bude jednodušší, Eliare. Dokud jsi spoutaný, nemusíš bojovat s těžkými morálními rozhodnutími. Chceš něco k jídlu?“

„Ne,“ odpověděl chlapec zatvrzele. Zdálo se, že Eliar je v zatvrzelosti docela dobrý. Až na jeho zamračený výraz to byl celkem hezký mladík, vysoký a světlolasý. Navzdory mládí měl mohutná ramena a jeho kilt odhaloval svalnaté nohy. Bylo snadné pochopit, proč ho ostatní mladí Arumové v jednotce seržanta Khalora přijali za svého vůdce.

Althalus omotal jeho řetěz kolem kmene dubu, pořádně ho zamkl a pak se natáhl na zemi pokrytou listím. „Měl by sis také trochu zdřímnout,“ poradil mu. „Předpokládám, že máme před sebou dlouhou cestu a jen málo času a že v blízké budoucnosti toho mnoho nenaspíme.“

„Kam půjdeme?“ Eliarova zvědavost zjevně přemohla jeho zatvrzelost.

„Nemám nejmenší tušení,“ přiznal Althalus. „Ale jsem si jistý, že až přijde Smaragd, poví nám to.“

„Tvoje kočka?“

„Věci nejsou vždycky takové, jaké se zdají být, Eliare. Běž spát.“

„Mohl bych dostat alespoň kus chleba nebo něco takového?“

„Mám pocit, že jsi říkal, že nemáš hlad.“

„Změnil jsem názor. Opravdu bych něco pojedl.“

Althalus přivolal bochník chleba a hodil ho svému zajatci.

„Jak jsi to udělal?“ prohlásil Eliar užasle.

„Je to jen takový malý trik, který jsem se naučil před pár lety. Nic velkého, opravdu.“

„Tak to je poprvé, kdy jsem viděl někoho čarovat. Ty asi nejsi jako ostatní lidé, že ne?“

„Moc ne. Najez se a vyspi se, Eliare.“ S tím se Althalus otočil na bok a za chvíli usnul.

Smaragd se připlížila do dubového hájku krátce po půlnoci jako duch a našla Althala, jak se právě probouzí. „Nejsme náhodou trochu lehkomyšlní, miláčku?“ zeptala se kousavě.

„O čem to mluvíš?“

„Myslela jsem, že budeš na Eliara dávat pozor.“

„On nikam nepůjde, Smaragd - ne, pokud s sebou nehodlá vzít i ten strom.“

„Měl jsi nějaké potíže přesvědčit jeho přátele, aby odešli?“

„Vlastně ani ne. Cestou sem kuli nějaké pikle, ale já jsem jim ukázal, že to není dobrý nápad.“

„Vážně? Jak?“

„Vybral jsem si jednoho z nich a provedl jsem mu to samé, co jsem před pár týdny udělal Pekhalovi. Okamžitě jim došlo, kam mířím. Pak jsem je pustil a řekl jsem jim, ať jdou domů. Zmizeli odsud docela ve spěchu.“

„Jsi zbytečně teatrální.“

„Znám způsob, jakým Arumové myslí, Smaragd. Věrnost je pro ně to nejdůležitější, a tak jsem musel udělat něco hodně spektakulárního, abych jejich věrnost rozptýlil. Měl jsem pocit, že by se ti nelíbilo, kdybychom je měli pořád za zády a museli si dávat

pozor, jestli nás někde nepřepadnou. Myslím, že se mi podařilo je přesvědčit.“

„Máš Nůž?“

Poklepal na jílec, který mu vyčuhoval zpoza opasku. „Přímo tady,“ odvětil.

„Pojď někam, kde svítí měsíc,“ řekla mu a vedla ho ven z hájku.

„Co budeme dělat?“

„Přečteš nápis na Noži.“

„Přijímám rozkazy od tebe, Smaragd, ne od téhle starožitnosti.“

„Je to jen pojistka, Althale. Nůž zajistí, že cestou neztratíš zájem.“

„O co jde? Ty mi nevěříš?“

„Věřit tobě?“ Ironicky se zasmála.

„To od tebe vůbec nebylo hezké, Smaragd.“

„Prostě vytáhni Nůž a přečti to, Althale. Nemusíš pořád zdržovat.“

Vytáhl Nůž zpoza opasku a podržel ho na světle. Nápis vyrytý na čepeli byl složitý a byl plný křížujících se linek, které se kroutily jedna kolem druhé. Písmo nebylo tvořeno jednotlivými oddělenými obrázky, jaké Althalus viděl v Knize, ale spíš se zdálo, že jsou jednotlivá písmena spolu spojena. Neměl však nejmenší problém porozumět jednomu jedinému slovu, protože to v měsíčním světle zářilo.

„Co se tam říká?“ zeptala se Smaragd napjatě.

„Hledej,“ odvětil okamžitě.

Zazněl měkký hudební zvuk, který stoupal stále výš a výš, rozvíjel se, víril, téměř jako by ho laskal. Byl tak nádherný, že Althalovi vhrkly do očí slzy dojetí.

„A teď jsi můj,“ zazářila Smaragd.

„To jsem byl i předtím. Opravdu ten Nůž zpívá?“

„Ano.“

„A proč to dělá?“

„Aby mi dal na vědomí, že jsi byl vyvolen. A také proto, že teď budeš dělat přesně to, co ti řeknu.“ Vrhla na něj škodolibý pohled.

„Sedni, Althale,“ řekla.

Okamžitě se posadil.

„Vstaň.“

Vyškrábal se na nohy. „Nech toho, Smaragd!“ řekl ostře.

„Tancuj.“

Začal poskakovat dokola. „Tohle ti vrátím!“ zahrozil.

„Ne, to tedy ne. Už můžeš přestat tancovat. Jen jsem ti chtěla ukázat, co všechno Nůž dokáže. Ty s jeho pomocí budeš moci dělat to samé - čistě pro případ, že by Eliar nebo někdo z ostatních nechtěli spolupracovat.“

„To by se mohlo docela hodit.“ Začal si zblízka prohlížet čepel Nože. „To slovo je jediné, čemu z celého nápisu rozumím. Vyskočilo na mě přímo ze středu těch ostatních čmáranic.“

„Ty další čmáranice jsou určené pro ostatní.“

„Proč je také nedokážu přečíst?“

„Nikdo to nedokáže přečíst celé, Althale. Některá z těch slov byla určena pro lidi, kteří žili před tisíci lety a jiná jsou určena těm, kteří se narodí až za několik tisíc let. Naše současná krize není jediná, která kdy v historii světa nastala nebo nastane, abys věděl.“

„Mně jedna krize docela stačí. Řekla ti ta věc, kam máme jít dál?“

„To se dozvím, až si své instrukce přečte i Eliar. Všechno má svůj čas a místo.“

„Cokoli řekneš, drahá.“ Lehce se zamračil. „Rád bych se ujistil, že to chápu správně. Nikdo kromě určitých lidí nedokáže přečíst ten nápis správně, pravda?“

„Přesně tak.“

„Takže každému jinému ty čmáranice připadají jako bezvýznamná dekorace?“

„Cožpak jsem to už neříkala?“

„A copak by se stalo, kdybych ho ukázal Ghendovi - nebo Pekhalovi - nebo Khnomovi?“

„Jejich křik by byl zřejmě slyšet až na druhý konec světa. Pohled na Nůž způsobuje Daevovým vyslancům nesnesitelnou bolest.“

„No výborně,“ řekl Althalus s úšklebkem. „Možná bude přece jen lepší, když ten Nůž nebudu používat ke krájení šunky.“

„To bys neudělal!“

„Dělám si srandu. Vlastně myslím, že nám ten Nůž bude velmi užitečný. Budu ho chránit jako oko v hlavě.“

„Promiň, miláčku, ale ty nejsi ten, kdo ho má nést.“

„A kdo tedy?“

„Nejspíš Eliar.“

„A jsi si naprosto jistá, že ho dokážu ovládat? On je koneckonců profesionální zabiják, takže první věc, kterou s tím Nožem nejspíš udělá je, že mě s ním bodne do břicha.“

„V životě žádná absolutní jistota neexistuje, Althale.“

„Tak to ti moc děkuju, Smaragd,“ řekl Althalus sarkasticky.

„Ale neboj, sázka na tvůj život, to jsou jistě vyhrané peníze. Pravděpodobnost, že tě zabije, je zhruba stejná, jako že slunce vyjde dnes ráno na západě.“

„Tak v takovém případě bych si na sebe něco i vsadil. Proč ho tedy nevzbudíme a nedáme mu ten nápis přečíst?“

„Nech ho spát. Až přečte Nůž, dozvíme se, kam máme jít dál a budeme muset vyrazit okamžitě. Nerada bych začínala naši pouť v temnotě.“

Pokrčil rameny. „Velitel jsi tady ty, Smaragd.“ Pak na ni zvědavě pohlédl. „Co jsi s Andine provedla, že sis ji tak omotala kolem prstu? Původně mi Eliara rozhodně prodat nechtěla.“

„Přesvědčila jsem ji, že její láska ke mně je mnohem silnější než nenávist k němu.“

„Myslel jsem, že takové věci dělat nelze.“ „Já jsem její lásku nevytvořila, miláčku. Jen jsem ji povzbudila. Andine je velmi mladá a velmi vášnivá. Miluje - a nenávidí - celým svým tělem i duší a její láska je mnohem pronikavější než nenávist. K probuzení její lásky mi stačilo být naprosto neodolatelná. A na to jsem expert, jestli jsi na to náhodou zapomněl.“

„Stejně si myslím, že jsi podváděla, Smaragd.“ „Ale vůbec ne. Andine je moc hezká a příjemně voní. Je měkká a teplá a má krásný hlas. Je velmi snadné ji milovat a ona na mou lásku odpověděla. Nepodvedla jsem ji, Althale. Milovala jsem ji - a pořád ji miluji.“

„Myslel jsem, že máš milovat jenom mě.“

„Jaký hloupý nápad. To, že miluji ji, přece neznamená, že tebe miluji o to méně. Má schopnost milovat nemá hranic, abys věděl.“

„Ale teď jsi od ní utekla a to znamená, že jsem ji obral o Eliara, Nůž i tebe - a to vše během jediného dne. Opravdu si myslím, že bychom odsud měli zmizet Smaragd - a to co nejdřív.“

„Probudí se až ráno; o to jsem se postarala. Až se probudí, první věc, kterou udělá, je, že nechá prohledat celý palác, aby mě našla. Nápad, že vyše vojáky ven, dostane až mnohem později.“

„Jsi si jistá?“

„Věř mi.“

* * *

Eliar se probudil krátce před úsvitem a zjevně zapomněl, že je připoutaný ke stromu, protože ještě v polospánku začal zápasit s řetězy.

„Nech toho!“ vyštěkl na něj Althalus ostře. „Ublížíš si.“

Eliar přestal zápasit. Zvedl jedno zápěstí a zacinkal řetězem. „Nemusíš mě držet takhle zamčeného,“ řekl. „Přemýšlel jsem o tom a jestli máš s mým náčelníkem opravdu nějakou dohodu, udělám, co mi řekneš. A pokud lžeš, budeš se pak zodpovídat jemu.“

„Konečně tvá řeč začíná dávat rozumný smysl,“ prohlásil Althalus souhlasně. „Nečekal jsem, že všechno pochopíš tak rychle.“

„Jsem dobrý voják a jednám podle rozkazů svého náčelníka. Nemusím nic chápat ani ničemu rozumět. Prostě jen dělám to, co se mi řekne.“

„Myslím, že spolu budeme skvěle vycházet,“ řekl Althalus. „Zvedni ruce. Ty řetězy už nejsou zapotřebí.“

Eliar zvedl zápěstí a Althalus ho osvobodil.

Pak Eliar vstal, protáhl se a zazíval. „Moc jsem se nevyspal,“ postěžoval si. „Ty pitomé řetězy cinkaly a chřestily pokaždé, když jsem se pohnul. Jak tě mám vlastně oslovovat? Co třeba seržante? Nebudu ti říkat pane, ať už mi uděláš cokoli.“

„Jestli mi zkusíš třeba jen jednou říct pane, zavážu ti uši za hlavou na uzel. Jmenuji se Althalus. Co kdybys mě oslovoval jménem?“

„Ty se opravdu jmenuješ takhle? V našem klanu koluje stará historka o muži jménem Althalus.“

„Já vím. Náčelník Albron si myslí, že je to jen náhoda, ale mylí se.“ Althalus se zatvářil smutně. „Ale mé jméno je to jediné, co je na té historce pravda. Zbytek je ta největší lež, jakou jsem kdy v životě slyšel - a to jsem byl zvyklý slýchat opravdu veliké lži. Ale pojďme rovnou kvěci, Eliare. Já jsem ten, kdo před pětadvaceti stoletími oloupil Gostiho Břicháče, ale Gosti v pokladnici neměl žádné zlato, jen měďáky a trochu mosazi. Chtěl, aby lidé věřili, že je nejbohatší muž na světě, a proto začal šířit pomluvy, kolik zlata jsem mu ukradl. Nevěřil bys, kolik potíží mi jeho lži způsobily.“

„Nikdo přece nežije takhle dlouho,“ zamračil se chlapec.

„To jsem si také myslel, ale Smaragd mě z toho vyléčila. Ale k věci. Umíš číst?“

„Válečník neplýtvá časem na takové hlouposti.“

„Je tu něco, co si přečíst musíš.“

„Řekl jsem ti, že to neumím, Althale. Musíš mi to přečíst ty.“

„Takhle by to nefungovalo.“ Althalus vytáhl zpoza opasku Nůž a podal ho Eliarovi. Ukázal na složité čmáranice na čepeli. „Co se tam říká?“ zeptal se.

„Už jsem ti říkal, že neumím číst.“

„Jen se na to podívej, Eliare. Je jasné, že to nemůžeš přečíst, když se na to ani nepodíváš.“

Eliar pohlédl na listovou čepel a pak udiveně trhnul hlavou. „Říká se tam Ved’!“ prohlásil. „Já to skutečně dokážu přečíst!“ Pak se mu údivem rozšířily oči, protože zaslechl píseň Nože.

„Pěkná, že ano?“ poznamenal Althalus.

Smaragd seděla nedaleko a pozorovala je. Pak vstala a došla k místu, kde seděli. Zblízka si důkladně prohlédla Eliara, který stále ještě s užaslým výrazem hleděl na Nůž. „Řekni mu, ať něco udělá, Althale,“ navrhla. „Než mu dáš Nůž, musíme se ujistit, že ho dokáže ovládat.“

Althalus přikývl. „Vstaň, Eliare,“ řekl.

Chlapec se okamžitě vyškřábal na nohy. Jednu ruku si přitiskl ke spánku. „Jsem z toho nějaký zmatený,“ přiznal.

„Tancuj,“ řekl mu Althalus.

Eliar začal poskakovat do kolečka a jeho nohy dusaly po zemi.

„Přestaň.“

Eliar přestal tancovat.

„Zvedni obě ruce nad hlavu.“

„Proč mám dělat takové věci?“ zeptal se chlapec a zvedl obě ruce.

„Jen abych se ujistil, že to funguje. Můžeš dát ruce dolů. Všiml sis až doted' něčeho zvláštního?“

„Pořád mi říkáš, abych dělal takové zvláštní věci,“ odpověděl Eliar.

„Pokud ti připadají podivné, proč je děláš?“

„Jsem voják, Althale. Vždycky dělám to, co mi řekne velitel. Pokud mi řekne, abych dělal hlouposti, je to on, kdo je hloupý, ne já.“

„S takovým přístupem to ztrácí část přitažlivosti, že Smaragd,“ řekl Althalus nahlas. „Přinutil Eliara poskakovat skutečně Nůž nebo to je jen jeho výcvikem?“

Eliar vrhl na Smaragd překvapený pohled. „Jak tvá kočka utekla Andine?“ zeptal se zvědavě.

„Je hrozně lstivá.“

„Andine bude hodně rozčilená. Možná bychom odsud měli odjet - a to nejrychleji, hned jak se nasnídáme.“

„Máš hlad?“

„Já mám pořád hlad, Althale.“

„Tak proč se nenajíme?“ Althalus mu podal Nůž. „Tumáš. Ty jsi ten, kdo ho má nést. Strč si ho za opasek a snaž se ho neztratit.“

Eliar schoval obě ruce za záda. „Možná bys měl vědět, že minulou noc, ještě než jsme se pořádně poznali, jsem tě chtěl zabít. Možná by sis to chtěl rozmyslet, ještě než mi vrátíš můj Nůž.“

„Ale teď už mě přece nechceš zabít, že ne?“

„Ne. Teď ne.“

„Proč ne?“

„Ty jsi velitel, Althale. Tvá dohoda s náčelníkem Albronem z tebe dělá mého seržanta. A dobrý voják se nikdy nepokouší zabít svého seržanta.“

„Pak se nemám čeho bát. Vezmi si Nůž, Eliare, a pojďme se najíst.“

„Jaký skvělý nápad,“ prohlásil Eliar nadšeně a strčil si Nůž za opasek.

„Co takhle šunku? Nebo možná slaninu?“

„Cokoli, co dokážeš vytvořit nejrychleji.“

Althalus tedy vytvořil slaninu a bochník černého chleba. Pak vytvořil veliký džbán mléka.

Eliar se pustil do jídla, jako by nic nejedl už nejméně týden.

Althalovi brzy nezbylo než vytvořit další. „Jak dlouho myslíš, že udrží takovéhle tempo?“ zeptal se tiše Smaragd.

„To si nejsem moc jistá,“ zazněla její odpověď. Sledovala Eliara při jídle s lehce pobaveným pohledem ve svých velkých zelených očích. „Zkus získat alespoň malou částčku jeho pozornosti, aby mi ukázal Nůž. Musím zjistit, kam máme jít dál.“

„Eliare,“ řekl Althalus, „nemusíš přestávat žvýkat, ale Smaragd by se chtěla podívat na Nůž.“ Eliar něco zamumlal.

„Nemluv s plnými ústy,“ napomenul ho Althalus. „Prostě vytáhni Nůž a ukaž jí ho.“

Eliar si zručně přehodil kus slaniny, ze kterého ukusoval, do levé ruky, masťotu z pravačky si otřel do trávy a vytáhl Nůž. Stále žvýkáje ho přidržel tak, aby se na něj Smaragd mohla podívat.

Rychle na něj pohlédla. „Awes,“ řekla.

„Nejsou to jen ruiny?“ zeptal se Althalus.

„No a?“

„Jen jsem myslel, že bych se o tom měl zmínit, to je vše. Jdu sedlat koně.“

Smaragd znovu začala pozorovat hoduujícího Eliara. „Vlastně ani nemusíš tak spěchat, Althale.“ Její tichá poznámka zněla lehce pobaveně. „Jak to tak vypadá, ten hoch teprve začal.“

KAPITOLA JEDENÁCT

„Kde přesně je ta válka?“ zeptal se Eliar, který klusal vedle Althalova koně, „a co je to za lidi, se kterými jdeme bojovat?“

„Válka?“ zeptal se Althalus.

„Lidé si nenajímají vojáky jen tak z dlouhé chvíle, Althale. Jsem si celkem jistý, že jsi nepodstoupil všechny ty potíže s tím, abys mě dostal od Andine, jen proto, že ses cítil osamělý. Seržant Khalor nám vždycky říkával, abychom si o těch, se kterými budeme bojovat, zjistili co nejvíc.“

„Tvůj seržant je velmi moudrý muž, Eliare.“

„Všichni jsme k němu vzhlíželi - i když občas byl příšerně posedlý detaily. Přísahám, že byl ochoten hovořit o jediné rezavé skvrnce na meči půl dne.“

„Někteří vojáci už jsou takoví,“ souhlasil Althalus. „Mně samotnému však takové věci nevadí. Rezavý meč někoho zabije stejně dobře jako vyleštěný.“

„Myslím, že spolu budeme skvěle vycházet,“ prohlásil Eliar a široce se usmál. „Takže s kým to máme bojovat?“

„Válka, které se účastníme, není tak úplně obyčejná - alespoň ne zatím. Ještě jsme nedosáhli bodu, kdy proti sobě na bojišti nastupují armády.“

„Zatím si vybíráme strany?“

Althalus zamrkal a pak se rozesmál. „Z toho, co jsem slyšel, vystihuje tvoje poznámka asi nejpřesněji to, co skutečně děláme.“

„Pozor na pusu,“ zazněla mu v hlavě Smaragdina myšlenka, která v sobě obsahovala skryté ostří.

Althalus se znovu rozesmál. „Proto je taky naprosto nezbytné, abychom u sebe měli ten Nůž, Eliare,“ řekl chlapci. „To je totiž jediná věc, která nám dokáže říct, kdo je na naší straně. Ti, které hledáme, dokáží přečíst nápis na čepeli. Ostatní ne. Smaragd dokáže přečíst víc než ty a já dohromady a ona se dozvídá, kam máme jít a kde hledat lidi, které potřebujeme.“

„Ona není skutečná kočka, že ne? Má matka měla kočku, ale ta jen jedla, spala a honila myši. Jestli je Smaragd tak důležitá, hrozně jsi riskoval, když jsi ji jen tak vyměnil za Nůž. Andine je hodně zvláštní mladá dáma. Máš štěstí, že Smaragd nenechala přikovat k noze svojí postele.“

„Tak jako tebe přikovala k pilíři v trůnním sále?“

Eliar se otrásl. „Nemám na to moc dobré vzpomínky, Althale. Ze způsobu, jakým se na mě dívala, mi naskakovala husí kůže. Vydržela tam sedět celé hodiny, hrát si s mým nožem a přitom zírala přímo na mě. Ženy jsou velmi zvláštní, nemáš ten pocit?“

„Ach ano, Eliare. To rozhodně jsou.“

* * *

Krátce před polednem si Althalus povšiml farmy stojící nedaleko od cesty, po které jeli, a proto zabočil na pěšinku, která vedla přímo k ní. „Pořádíme ti koně, Eliare,“ řekl.

„Dokážu držet krok i pěšky, Althale.“

„Možná, ale máme před sebou ještě dlouhou cestu. Promluvím si s farmářem a zjistím, jestli by nám nějakého neprodal.“

Zatímco Althalus mluvil s ošuntěle vyhlízejícím farmářem, Eliar si pečlivě prohlížel koně zavřené v ohradě za farmou. „Tohohle,“ řekl a podrbal za ušima velkého hnědáka.

Farmář začal něco namítat, ale změnil názor, když Althalus zacinkal měšcem.

„Zaplatil jsi mu příliš mnoho,“ poznamenal Eliar, když odjížděli od farmy.

„Peníze vlastně nic neznamenají.“

„Peníze vždycky něco znamenají - pokud je nedokážeš vyrobit stejným způsobem, jako děláš jídlo.“ Pak na Althala ostře pohlédl. „Ty jsi to tak udělal, že?“ dožadoval se. „Prostě jsi zamával rukou a najednou jsi měl hromadu zlata, je to tak?“

„No vlastně ani -“ Althalus se zarazil a oči se mu náhle rozšířily. „Dokázal bych něco takového?“ vyslal otázku ke Smaragd, která si hověla v kapuci jeho pláště.

„Nejspíš ano.“

„Tak proč jsi mě nutila do kopání?“

„Poctivá práce ti svědčí, miláčku. Kromě toho by to nefungovalo úplně přesně stejně. Jídlo je jedna věc, ale minerály jsou něco úplně jiného.“

„Proč?“

„Prostě to tak je, Althale. V přírodě existuje určitá rovnováha, se kterou bychom si neměli zahrávat.“

„Nemohla bys mi to laskavě vysvětlit?“ „Ne, myslím, že raději ne.“

Po několik dalších dnů se hnali co nejrychleji, aby byli co nejdál od Osthosu, a pak zpomalili a nechali své koně trochu odpočinout. Pláně Treborey, vyschlé a suché díky paprskům žhavého letního slunce, skýtaly velmi smutný pohled, a tak si Althalus krátil čas tím, že Eliarovi vyprávěl lehce vyumělkované příběhy o svých dobrodružstvích ve dnech, než vstoupil do Domu na Konci Světa. Jako všichni Arumové i Eliar zbožňoval dobré příběhy a byl přesně ten druh posluchače, který Althalovi vyhovoval.

Althalus sem tam trochu podváděl, pravda. Pokaždé, když Eliarova pozornost začala ochabovat, kuřecí stehýnko nebo krajíc

ještě teplého chleba ji okamžitě přitáhly zpět k vyprávění. Toto uspořádání vlastně fungovalo velmi dobře.

Smaragd však z nějakého důvodu připadal spánek zajímavější než historky.

Když zastavovali na noc, o koně se víceméně staral Eliar. Althalus vyráběl píci a často byl nucen tvořit i vodu. Byl to však Eliar, kdo dělal skutečnou práci a zdálo se, že si ho koně oblíbili. Althalovi však takové uspořádání vyhovovalo.

O pár dnů později minuli opevněné město Leupon, překročili řeku Kanton a vstoupili do zemí Equeru. Tato jezerní země nebyla tak vyprahlá jako pláně Perquainu a Treborey a zdejší obyvatelé nebyli nuceni se tísnit kolem pomalu mizejících vodních děl nebo kolem říčních břehů.

Přejet Equeros jim zabralo asi deset dní a pak vstoupili do starobylého domova lidí, Medya. O pět dnů později dorazili k místu, kde se řeka Medyo větvila, a kde byly ruiny města Awes.

„Co se tu stalo?“ zeptal se Eliar, když stáli na západním břehu řeky a čekali na přívoz, který - za úplatu - převážel poutníky na druhý břeh řeky.

„Slyšel jsem, že tu byla válka,“ odpověděl Althalus. „Jestli tomu dobře rozumím, v těch dnech vládlo celému Medyu a okolním zemím kněžstvo. To nakonec začalo být až příliš lakotné a armáda usoudila, že svět by byl lepším místem, kdyby na něm nežilo tolik kněží. Proto připochozovala sem, aby se o to postarala. No a kněží měli vlastní armádu, takže tyhle dvě armády se střetly přímo v ulicích Awesu.“

„To už muselo být opravdu dávno. Teď tu v ruinách stojí plně vzrostlé stromy.“

„Althale,“ zamumlal mu v hlavě Smaragdin hlas, „potřebuji si promluvit s Eliarem a bude nejjednodušší, když si k tomu vypůjčím tvůj hlas. Myslím, že nejlepší bude, když mě vezme do ruky.“

Pročpak to?“

„Prostě to udělej. Hloupé otázky si nech na příště.“

Althalus ji vzal a podal ji jejich mladému společníkovi. „Tumáš,“ řekl. „Smaragd si s tebou chce promluvit. Vezmi ji do ruky.“

Eliar okamžitě schoval ruce za záda. „Myslím, že raději ne,“ namítl.

„Ale no tak. Prostě si ji vezmi, Eliare.“ „Nerozumím kočičí řeči, Althale,“ protestoval Eliar a vzal Smaragd se zjevnou váhavostí do náruče.

„Smaragd se jistě postará o to, abys jí rozuměl.“ „Nepřekázej, Althale,“ přikázal zloději Smaragdín hlas. „Počítej stromy nebo tak něco. Chci využít tvůj hlas a potřebuji místo.“ Pak Althalus slyšel svůj vlastní hlas, jak říká „Slyšíš mě, Eliare?“ Jeho hlas mu připadal o něco měkčí a byl o něco výš položený.

„Samozřejmě, že tě slyším, Althale,“ odvětil Eliar. „Vždyť jsi jen pár stop daleko. Ale tvůj hlas zní poněkud zvláště.“

„Nejsem Althalus, Eliare,“ řekl hlas splývající z Althalových rtů. „Jen využívám jeho hlas. Dívej se na mě, ne na něj.“

Eliar s úžasem pohlédl na Smaragd.

Ta nakrčila nos. „Potřeboval by ses vykoupat,“ řekla.

„Měl jsem poslední dobou dost práce, madam,“ odvětil hoch.

„Jestli chceš, můžeš mě hladit,“ navrhla.

„Ano, madam,“ Eliar učinil žádané.

„Ne tak silně.“

„Omlouvám se, madam.“

„Takový hodný chlapec,“ prohlásila Smaragd vypůjčeným hlasem. „Dobrá, Eliare, teď mě velmi pozorně poslouvej. Je zde možnost, že se na druhé straně řeky setkneme s nepřítelem. Co uděláš, když potkáš nepřítele?“

„Zabiju ho, madam.“

„Přesně tak.“

„Smaragd!“ Althalovi se na chvíli podařilo získat vlastní hlas zpět.

„Neplet’ se do toho, Althale. Tohle je mezi tím chlapcem a mnou. Takže, Eliare, na druhé straně řeky budeme potkávat kněze. Chci, abys každému z nich ukázal Nůž. Dokázal bys předstírat, že jsi hloupý?“

Eliar se poněkud zachmuřil. „Madam,“ řekl, „jsem vesnický chlapec z arumské vysočiny. My jsme hloupost vymysleli.“

„Dávala bych přednost tomu, kdybys mi říkal Smaragd, Eliare; nemusíme být tak formální. Takže chci, abys udělal tohle: vždycky, když budeme hovořit s nějakým knězem, nasadíš svůj nejlepší arumský výraz, vytáhneš Nůž a podržíš ho tak, aby na něj dobře viděl. Pak řekneš .Promiňte, Vaše Eminence, ale nemohl byste mi přečíst ten nápis?“

„Nevím, jestli u toho dokážu zachovat vážnou tvář, Smaragd,“ řekl Eliar se smíchem.

„Tak si to předem nacvič. Rozhodně se u toho nesmíš začít hihňat. A pamatuj, většině kněží ten nápis nebude dávat žádný smysl. Bud' přiznají, že to neumějí přečíst, nebo budou předstírat, že mají moc práce a nemají čas. Ten, kterého hledáme, to přečte okamžitě, stejně jako předtím ty a Nůž vzápětí začne zpívat.“

„Myslel jsem si, že se stane něco takového, Smaragd. Ale co to má co dělat s nepřáteli?“

„Pokud Nůž ukážeš nepříteli, začne křičet a bude si zakrývat oči.“

„Proč?“

„Protože pohled na Nůž ho bude zraňovat - ublíží mu víc než cokoli jiného. Jakmile se někdo takhle začne chovat, musíš mu Nůž vrazit přímo do srdce.“

„Dobrá, Smaragd.“

„Žádný problém? Žádné otázky?“

„Ne, Smaragd, nic takového. Ty tady velíš. Když mi řekneš, abych něco udělal, tak to udělám. Seržant Khalor nám vždycky říkal, že rozkazy mám uposlechnout okamžitě a neklást přitom žádné stupidní otázky. A tvé rozkazy jsou vlastně velmi jednoduché. Pokud někdo začne křičet, když mu ukážu Nůž, bude mrtvý dřív než zazní ozvěna.“

Smaragd natáhla měkkou tlapku a pohladila ho po tváři. „Ty jsi tak hodný chlapec, Eliare,“ zapředla.

„Děkuju, Smaragd. Snažím se být.“

„Doufám, Althale, že jsi velmi pozorně poslouchal. Možná by sis měl dokonce dělat nějaké poznámky. Šetří to tolik času, když lidé poslouchají rozkazy bez těch nekonečných debat, ve kterých si libují jistí muži, které znám.“

„Mohla bys mi laskavě vrátit můj hlas?“

„Ale jistě, miláčku. Už ho nepotřebuji - alespoň prozatím. Kdybych ho zase potřebovala, dám ti určitě vědět.“

Přívoz je převezl přes západní větev řeky Medyo a pak zamířili do ruin města. Kněží, kteří tu žili, nosili většinou kutny a v ruinách si vybudovali chatrné přístřešky, ve kterých žili. Ti, kteří žili v severní části ruin, nosili černé róby, ti v centrální části nosili bílé a ti, kteří žili nejbliž u řeky, byli oděni v hnědé. Althalus si povšiml, že jednotlivé barvy mezi sebou příliš nehovoří - s výjimkou rozepří.

„Ne, máš to celé špatně,“ říkal černě oděný kněz ze severní části města tlustému knězi v bílém. „Vlk byl v devátém domě, když se to stalo, ne v desátém.“

„Mé grafy nelžou,“ odpověděl tlustý kněz našťavaně. „Slunce se v tu dobu zrovna přesouvalo do čtvrtého domu, takže Vlk musel být v desátém.“

„O čem to mluví?“ zeptal se Althalus tiše Smaragd.

„O astrologii. Ta je jedním ze základních pilířů náboženství.“

„Kterého náboženství?“

„Vlastně většiny. Náboženství je založeno na touze poznat, co se stane v budoucnosti. A astrologové věří, že na to, co se stane v budoucnosti, mají velký vliv hvězdy.“

„A je to pravda?“

„Proč by se hvězdy měly starat o to, co se děje tady? A kromě toho většina hvězd, o které se kněží hádají, už vlastně neexistuje.“

„Teď mi muselo něco uniknout, Smaragd.“ „Hvězdy, to je vlastně oheň, a každý oheň nakonec dohoří.“

„Pokud dohoří, proč se o ně kněží stále hádají?“

„Nejspíš proto, že nevědí, že ty hvězdy už vyhořely.“

„Vždyť se stačí podívat na oblohu, Smaragd.“

„Úplně přesně takhle to nefunguje, Althale. Hvězdy jsou mnohem dál, než si lidé uvědomují a jejich světlu zabere dlouhý čas, než k nám dorazí. Pravděpodobně polovina hvězd, které uvidíš, když se podíváš na nebe, už ve skutečnosti neexistuje. Abych to řekla jinak, kněží se pokoušejí předpovídat budoucnost z pohledu na duchy mrtvých hvězd.“

„Althalus pokrčil rameny. „Alespoň mají co na práci.“ Rozhlédl se po zpusťošených budovách a popraskaných ulicích. Všude se

pohybovali kněží, buď jednotlivě nebo v malých skupinkách, ale zde v Awesu byli také obyčejní civilisté. Všiml si člověka, který měl nedaleko částečně zbořeně zdi postavený stánek se zbožím. Prodával hrnce, pánve a džbány.

„Vítám vás, přátelé,“ řekl ten chlapík s nadějí a zamnul si ruce. „Dívejte se a kupujte. Dívejte se a kupujte. Mám nejlepší hrnce a pánve v celém Awesu a nikde jinde nenajdete tak nízké ceny.“

„Bud’ opatrný, Althale,“ zamumlala Smaragd. „To je Khnom. Pracuje pro Ghenda.“

„Takže Ghend věděl, že sem přijdeme?“ „Možná ne. Nejspíš jen rozeslal své agenty široko daleko, aby nás hledali. Dobře si zapamatuj Khnomovu tvář. Nejspíš se s ním ještě setkáme.“

„Hledáte tu něco konkrétního, příteli?“ zeptal se ochotně obchodník. Byl pomešší postavy a zdálo se, že si dává dobrý pozor, aby se Althalovi nepodíval do očí.

„Vlastně bych potřeboval nějaké informace, sousede,“ odpověděl Althalus. „Nevím, jak to tady chodí. To si mohu postavit obchod v kterékoli budově, která je prázdná?“

„To by nebyl nejlepší nápad,“ poradil mu obchodník. „Větší část obchodů zde v Awesu probíhá ve střední části města a Bílé róby, které tu vládnu, očekávají, dar’ ještě předtím, než vůbec začneš.“

„Myslíš úplatek?“

„Tohle slovo bych před nimi nepoužíval. Je lepší předstírat, že jde o dar na náboženské účely. Všichni kněží milují slabomyslné věřící.“ Khnom vrhl na Althala postranní pohled, aby zjistil, jaký na něj měla jeho poněkud svatokrádežná poznámka účinek.

Althalus na něj klidně pohlédl. „A jaké mají pocity ohledně toho, když si tu někdo na ulici postaví stan?“ zeptal se.

„Jsou raději, když se tu nic takového nedělá - a tobě by se to také nelíbilo. Kněží se hodně modlí a dělají přitom velký rámus. My obchodníci jsme si vytvořili něco jako společnou komunitu u toho, co bylo z východní zdi města.“

„Kde berou kněží peníze, aby si mohli něco koupit?“

„Prodávají své horoskopy důvěřivcům, kteří tomu nesmyslu věří, a prodávají je pěkně draho.“

„Dobrá. Oni podvádějí své ovečky, a my podvedeme je. Moc rád obchoduji s lidmi, kteří jsou pevně přesvědčeni, že jsou chytřejší než já. Díky za informace.“

„Rád jsem byl nápomocen. Nechceš nějakou pánev nebo hrnec?“

„Zrovna teď ne. Ale stejně díky.“

„On ví, kdo jsi, Althale,“ varoval ho Smaragdin hlas.

„To je mi jasné. Musíme mu přiznat, že je chytrý, ale není to žádný obchodník.“

„Jak tohle víš?“

„Ani jednou se mě nezeptal, v jakém oboru podnikám. To je první otázka, kterou ti položí každý obchodník. Nikdo nechce, aby mu přes ulici vyrostla konkurence. Neměli bychom se ho zbavit? Eliar a já ho můžeme zabít třeba hned.“

„Ne. Vy dva nejste ti, kteří se mají postarat o Khnoma. Jen si na něj dávejte pozor, to je vše.“

„Kam vyrazíme teď?“ zeptal se Eliar.

„U východní zdi je obchodnická komunita,“ odpověděl Althalus. „Utáboříme se tam a trochu se tu porozhlédneme.“

„Dokázal bys vytvořit mýdlo?“ zeptal se ho Eliar, když vedli koně ulicemi plnými výmolů.

„Nejspíš ano. Proč?“

„Smaragd chce, abych se vykoupal. Proč je zrovna tohle první věc, která napadne každou ženskou? Pokaždé, když jsem byl navštívit svou matku, byla slova o koupeli to první, co jí zaznělo z úst.“

„Mám to pochopit tak, že se koupeš nerad?“

„Ale ne. Když je to opravdu nutné, vykoupu se, ale mám pocit, že jednou týdně by to mělo stačit. Pokud ovšem člověk nemusí čistit stáje.“

„Smaragd má hodně citlivý nos, Eliare. Oba bychom se měli snažit, aby jí v naší společnosti bylo příjemně.“

„Když už jsme u toho, ty se také vykoupej, Althale,“ zamumlal Smaragdin hlas.

„Já nepotřebuji koupel,“ zaprotestoval v duchu.

„Mýlíš se. Ty rozhodně koupel potřebuješ. Jsme na cestě už několik týdnů a jsi úplně prosáklý koňským pachem. Vykoupej se. Brzy. Prosím.“

Časně dalšího rána začali s hledáním a Eliarovi šel hloupý výraz čím dál tím lépe. Jeho otevřená chlapecká tvář tomu dost napomáhala. Althalus si všiml, že většina kněží, kterým Eliar položil svou otázku, nechtěla přiznat, že podivné písmo na čepeli nedokáže přečíst. Jejich odpovědi bylo briskní ‚Mám moc práce, než abych se věnoval takovému nesmyslu‘. Několik kněží, které potkali, se však nabídlo, že nápis přeloží - ovšem nikoli zadarmo. Jeden fanatik s prázdnými očima začal při spatření nápisu něco blábolit a prohlašoval, že každé písmo, které nedokáže přečíst, musel zjevně vlastní rukou napsat sám ďábel.

Althalus a Eliar ho nechali uprostřed ulice, aby kázal do prázdna.

„Tamhle přichází další,“ řekl Eliar tiše. „Možná bychom mohli začít uzavírat sázky, co jednotliví kněží řeknou, když jim ukážeme Nůž. Tenhle vypadá na to, že má moc práce.“

„Já bych spíš řekl, že bude ochoten nám to přeložit za úplatu,“ odvětil Althalus s úsměvem.

„Proč myslíš?“

„Protože šilhá. Jedno oko upírá k nebi a to druhé na zem, jestli na ní náhodou neleží zapomenutá mince.“

„Doufám, že nebude jako ten poslední. Další člověk, který můj Nůž nazve nástrojem ďábla, dostane pěstí.“

Kněz, který se k nim blížil prázdnou ulicí, měl v očích hladový pohled a jeho nesoustředěné oči a rozcuchané vlasy mu dávaly vzhled náměsíčníka. Jeho ošuntělá hnědá róba byla potrháná a kolem něj se vznášel silný zápach nemytého těla.

„Odpusťte, vaše uctivosti,“ řekl mu přátelsky Eliar. „Právě jsem si koupil tenhle Nůž a všiml jsem si, že má na čepeli nějaký nápis. Zatím jsem neměl příležitost naučit se číst, takže nevím, co se v něm vlastně říká. Můžete mi prosím pomoci?“

„Ukaž,“ zavrčel kněz úsečným, chraplavým hlasem.

Eliar mu ukázal dýku s listovou čepelí.

Jeho náhlý výkřik byl neuvěřitelně hlasitý a odrážel se ozvěnou od pobořených zdí a okolních budov. Potrháný kněz se zapotácel, rukama si zakryl oči a řval tak, jako by se právě oparil vařící smůlou.

„Doufám, že si to nebudete brát osobně, vaše uctivosti,“ řekl mu Eliar a vrazil Nůž křičícímu do prsou.

Křik okamžitě zmlkl a mrtvý muž bez hlesu dopadl na zem.

Althalus se prudce otočil a očima zkoumal všechna okna a dveře. Štěstí tomu chtělo, že byli sami. „Někam ho schovej!“ vyštěkl na Eliara. „Honem!“

Eliar rychle vytáhl Nůž, popadl mrtvolu za zápěstí a odtáhl ji za částečně zhroucenou zeď. „Viděl nás někdo?“ zeptal se bez dechu.

„Nemyslím,“ odpověděl Althalus. „Pojď sem a hlídej. Chci si prohlédnout tělo.“

„Proč?“ zeptal se Eliar. Ruce se mu lehce třásly.

„Uklidni se,“ řekl mu Althalus. „Trochu se seber.“

„Jsem v pořádku, Althale,“ řekl Eliar. „Jen jsem se lekl, když začal tak hrozně rvát.“

„Proč ses mu předtím, než jsi ho zabil, omlouval?“

„Jen se snažím být zdvořilý. Matka mě učila, abych pamatoval na dobré způsoby. Víš, jaké matky bývají.“

„Hlídej ulici. Dej mi vědět, kdyby šel někdo kolem.“ Althalus prohlédl tělo, aniž by věděl, co přesně hledá, ale mrtvý muž neměl v kapsách vůbec nic. Zaházal ho trochou hlíny a kamením a vrátil se zpátky na ulici.

„Našel jsi něco?“ zeptal se Eliar. Jeho hlas zněl pořád ještě rozechvěle.

„Uklidni se,“ řekl mu Althalus. „Rozčilování téhle práci vyloženě škodí. Rozčilení lidé dělají chyby.“

Pak se k nim ulicí plné výmolů vydal kněz v černé róbě. Byl docela mladý a jeho vlasy měly bohatou, kaštanově hnědou barvu. Jeho temné oči výhružně blýskaly. „Viděl jsem, co jste právě udělali!“ řekl. „Jste vrazi!“

„Nechtěl byste si předtím, než nás začnete obviňovat, zjistit pár detailů?“ otázal se Althalus klidně.

„Chladnokrevně jste ho zabili!“

„Já jsem nijak zvlášť chladnou krev neměl,“ namítl Althalus. „A co ty, Eliare?“

„Vůbec ne,“ odvětil Eliar.

„Ten muž vlastně nebyl kněz, ctěný reverende,“ oznámil Althalus jejich žalobci. „Právě naopak - pokud si tu ovšem Daeva nezaložil vlastní kněžský řád.“

„Daeva!“ Mladý kněz zalapal po dechu. „Jak to, že znáte to jméno?“

„Má to snad být tajemství?“ otázal se Althalus přátelsky.

„Tohle je informace, o které se nepředpokládá, že by ji znali obyčejní lidé. Obyčejní lidé se koneckonců s něčím takovým nedokáží vypořádat.“

„Obyčejní lidé jsou nejspíš mnohem moudřejší, než za jaké je považujete, reverende,“ řekl mu Althalus. „Každá rodina má nějakou černou ovci, takže na tomhle vlastně není nic neobvyklého. Deiws a Dweia nejsou nijak šťastní, jakého mají bratříčka, ale jejich chyba to koneckonců není.“

„Vy jste kněz, že ano?“

„Říkáte to, jako byste mě z toho obviňoval,“ řekl mu Althalus a lehce se usmál. „Eliar a já svým způsobem pracujeme pro Deiwose, ale nezašel bych tak daleko, že bych nás nazval kněžími. Ten muž, kterého právě Eliar uložil k věčnému spánku, byl jeden z lidí, kteří pracují pro Daevu. Jakmile jsme to zjistili, zabili jsme ho. Ve vzduchu visí válka, reverende. Eliar a já jsme vojáci, kteří v té válce budou bojovat.“

„Já jsem také Deiwsův voják,“ připojil se kněz honem.

„To ještě nebylo určeno, můj malý příteli. Nejprve je tu taková malá zkouška. To je právě to, co se tu před chvílí stalo. Ten chlapík, který teď leží za zdí, zkouškou neprošel, a tak ho Eliar zabil.“

„Hvězdy nic o válce neříkají.“

„Možná se k nim ještě nedostaly nejčerstvější novinky.“

„Hvězdy vědí všechno.“

„Možná. Ale možná jim někdo řekl, aby si vše důležité nechávaly pro sebe. Kdybych to byl já, kdo vede tuhle válku, myslím, že bych své bitevní plány určitě nečrtal každou noc na nebe, vy ano?“

Knězi se do očí vkradl znepokojený výraz. „Útočíte na samotné jádro náboženství,“ obvinil ho.

„Ne. Jen útočím na zjevné chyby a nesmysly. Vy se díváte na nebe a představujete si, že tam vidíte obrázky, a přitom tam žádné

nejdou. Jsou tam jen jednotlivé světelné body. Není tam ani Havran nebo Vlk či Had ani žádný z jiných obrázků, které jste si vytvořili. A skutečná válka zuří tady, ne tam nahoře. Pojdme tedy zjistit, jestli skutečně jste jedním z vojáků Nebeského Boha.“

„Zavázal jsem se, že mu budu sloužit,“ prohlásil kněz nábožně.

„A zastavil se tu někdy, aby vám řekl, že váš závazek skutečně přijímá?“ otázal se Althalus suše. „Možná nemáte potřebnou kvalifikaci.“

Oči mladíka s kaštanovými vlasy dostaly usouzený výraz.

„Jsi naplněn pochybnostmi, že příteli?“ řekl mu Althalus soucitně.

„Já ten pocit velmi, velmi dobře znám. Čas od času se stává, že naše víra ochabne a všechno, čemu chceme věřit, nám připadá jako nicotné a lživé - jako nějaký krutý vtíp.“

„Já chci věřit! Vždyť se tak snažím, abych se přiměl věřit.“

„Eliar a já jsme tady proto, abychom ti to zjednodušili,“ ujistil ho Althalus. „Ukaž mu Nůž, Eliare.“

„Jak si přeješ,“ řekl Eliar úslužně. Pohlédl na znepokojeného kněze. „Nemusíte se bát, vaše uctivosti,“ řekl. „Ukážu vám teď Nůž. Nebudu vás s ním ohrožovat ani nic jiného. Na ostří je vyrytý nápis, který nám máte přečíst. Pokud ho přečíst nedokážete, potřeseme si rukama a rozloučíme se. Pokud ale na čepeli uvidíte slovo, připojíte se k nám. To je ta zkouška, o které Althalus předtím mluvil.“

„Prostě mu ukaž Nůž, Eliare,“ přerušil ho Althalus. „Nemusíš k němu pronášet řeč.“

„Občas je pěkně nabručený,“ sdělil Eliar zmatenému knězi. „Je nejstarším člověkem na světě a víte, jací starci občas bývají. Bude lepší, když se do toho pustíme dřív, než začne skákat tři metry vysoko a rvát až mu půjde pěna od huby.“

„Eliare!“ Althalus téměř zařval. „Ukaž mu Nůž!“

„Už chápete, jak jsem to myslel?“ poznamenal Eliar. Vytáhl zpoza opasku Nůž a ukázal na složitou čmáranici na čepeli. „Tohle byste se měl pokusit přečíst,“ vysvětloval. „To slovo by na vás mělo tak nějak vyskočit z té změti, takže se ani nemusíte nijak zvlášť snažit.“

„Eliare!“ Althalus málem zaprosil.

„Jen se mu snažím pomoci, Althale!“ Eliar stiskl jílec dýky pevně v ruce a natočil čepel tak, aby na ni pobledlý kněz dobře viděl. „Co se tam říká, vaše uctivosti?“ zeptal se konejšivě.

Mladý kněz byl čím dál bledší, jako by mu z tváře mizela každá kapka krve. „Osvětluj,“ odpověděl tak nábožně, že to znělo téměř jako modlitba.

Dýka v Eliarově ruce zapěla radostnou píseň.

„Věděl jsem, že je jedním z nás, Althale,“ řekl Eliar jakoby mimochodem. „Proto jsem se mu to snažil předem usnadnit. Ty jsi docela dobrý seržant, ale občas jsi trochu drsný. Měl bys na tom pracovat, jestli ti nevadí, že ti to říkám.“

„Díky,“ odpověděl Althalus nepřátelským tónem.

„Nemusíš, je to součást mé práce, Althale,“ odpověděl Eliar a zasunul si Nůž zpátky za opasek. „Jsem po tobě druhý ve vedení, takže když si všimnu nějakého způsobu, jak věci zlepšit, očekává se ode mě, že tě na něj upozorním. Ty mě samozřejmě nemusíš poslouchat, jestli nechceš, ale kdybych ti to neřekl, nesplnil bych svou povinnost, že ne?“

„Nic neříkej, Althale,“ přikázala mu Smaragd v duchu.

Althalus si povzdechl. „Ne, drahá.“

KAPITOLA DVANÁCT

Hnědovlasý mladý kněz ztěžka dosedl na kámen porostlý mechem a užasle zíral na zem.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Eliar jejich nového společníka.

„Spatřil jsem slovo Boží,“ odpověděl mladý kněz třesoucím se hlasem. „Sám Deiws ke mně promluvil.“

„Ano,“ odpověděl Eliar. „Také jsme ho slyšeli.“ Pak se trochu poopravil. „No, vlastně jsme slyšeli Nůž, ale protože je to na prvním místě boží Nůž, myslím, že to spadá do stejné kategorie.“

„Proč ten Nůž vydal tak podivný zvuk?“ Knězův hlas se stále třásl a byl naplněn bázní.

„Myslím, že to je boží způsob, jak nám dát na vědomí, že jsme ti, které hledá. Já se jmenuji Eliar.“

„Mně říkají Bheid,“ odpověděl kněz a pohlédl na mladého Aruma s užaslým výrazem.

„Těší mě, že jsem se s tebou seznámil, Bheide,“ řekl Eliar a potřásl knězi rukou.

„Nejsi na svatého muže trochu mladý?“ zeptal se ho Bheid. „Většina svatých mužů, které znám, je mnohem starších.“

Eliar se rozesmál. „Až dosud mě nikdo nenazval svatým a vlastně jím ani nejsem. Jsem jen voják, který teď shodou okolností bojuje na straně Boha. Ani pořádně nerozumím tomu, o co tu jde, ale to nevadí. Jako voják nemusím ničemu rozumět. Dělán to, co se mi řekne.“

Bheid začal vstávat, ale Eliar mu položil ruku na rameno. „Být tebou, ještě bych chvíli poseděl,“ navrhl mu. „Jestli se cítíš podobně jako já, když jsem přečetl nápis na Noži, budeš teď trochu roztřesený. Bůh dokáže mluvit hodně hlasitě. Jsem si jistý, že sis toho všiml.“

„To ano,“ odpověděl Bheid vroucně. „Co máme dělat teď?“

„To se musíš zeptat tady Althala. On je jediný, kdo dokáže mluvit se Smaragd, a Smaragd je ta, kdo dělá rozhodnutí.“

„Kdo je Smaragd?“

„Jak tomu rozumím, je sestrou Boha, ale zrovna teď vypadá spíš jako kočka a taky se tak chová, takže většinu času spí v kapuci Althalova pláště. Je to tak trochu složité. Smaragd je starší než samo slunce a je hrozně roztomilá, ale jestli uděláš chybu, ukousne ti špičku nosu.“

Bheid pohlédl na Althala. „Je ten chlapec v pořádku?“ zeptal se.

„Eliar?“ odpověděl Althalus. „Myslím, že ano. Samozřejmě, až na to, že už hodinu nebo dvě nic nejedl, takže může být trochu zesláblý.“

„Vůbec ničemu nerozumím,“ přiznal se jim Bheid.

„Výborně. To je první krok na cestě k moudrosti.“

„Možná by mi všechno dávalo větší smysl, kdybych věděl, v jakém jsi znamení Althale - a také v jakém je Eliar. Kdybych vám sestavil horoskopy, nejspíš bych poznal, kdo jste.“

„Ty tomu opravdu věříš, Bheide?“ zeptal se Althalus.

„Astrologie je jádrem všech náboženství,“ sdělil jim Bheid. „Deiws napsal naše osudy mezi hvězdy. Povinností kněžstva je hvězdy studovat, abychom mohli lidem předávat boží poselství. Jaké je tvé znamení? Kdy ses narodil?“

„Před velmi dlouhou dobou, Bheide,“ řekl Althalus a pousmál se. „Nemyslím, že bys měl s mým horoskopem zrovna snadnou práci,

protože od té doby se hvězdy v mnohém změnily. Tehdy měly jiná jména a lidé, kteří hleděli na nebe, je neviděli ve stejném postavení jako ty. Polovina Vlka byla spodní částí něčeho, čemu staří astrologové říkali Želva a to, čemu se teď říká Kanec, byla tehdy její horní polovina.“

„To je rouhání!“ prohlásil Bheid. „S tím bych si nedělal starosti, Bheide. Ti staří astrologové už jsou dávno mrtví, takže tě určitě nebudou obviňovat.“

„Tak jsem to nemyslel.“

„Já vím, ale oni by to tak viděli, ne?“ Položil Bheidovi ruku na rameno. „Víš, na nebi ve skutečnosti žádné obrázky nejsou. Jak už jsem říkal, hvězdy nejsou spojeny jedna s druhou, aby pro nás vytvářely nějaký obraz, ale to už sis nejspíš domyslel.“

Proto teď prožíváš krizi víry. Chceš věřit, že tam nahoře je skutečně Vlk a Kanec a Drak, ale když tam pohlédneš, nic takového nevidíš, že ne?“

„Já se tak snažím,“ Bheid téměř vzlykal. „Hrozně se snažím, ale ty obrazy tam prostě nejsou.“

„Ted' se pro tebe všechno změnilo, Bheide. Už se nemusíš dívat na nebe, protože Eliar má Deiwsův Nůž. Nůž nám řekne, kam se máme vypravit dál.“

„Opustíme Awes?“

„Jsem si jistý, že ano. Myslím, že nás čeká dlouhá cesta.“

„Plýtváš časem, Althale,“ zaprskal mu u hlavy Smaragdin hlas. „Ty a Bheid můžete spekulovat o hvězdách na cestě zpátky do Osthosu.“

„Osthos!“ zaprotestoval Althalus nahlas. „Smaragd, vždyť jsme odtamtud právě přišli!“

„Ano, já vím. Ted' se tam musíme vrátit.“

„Mluvíš ted' se Smaragd?“ zeptal se Eliar. „Doufám, že ti neřekla, že se vracíme do Osthosu. Já se tam nemůžu vrátit, Althale! Andine mě zabije, jestli se jí přiblížím na dosah!“

„Co se děje?“ zeptal se Bheid a jeho hlas zněl opravdu zmateně.

„Zrovna jsme dostali rozkaz k pochodu,“ sdělil mu Althalus. „Eliar je kvůli tomu trochu nešťastný.“

„Zřejmě se tu stalo něco, co mi úplně uniklo.“

„Ani ne, Smaragd nám jen řekla, že se máme vrátit do Osthosu.“

„Nejsem si tak docela jistý, že rozumím všem těm řečem o někom, komu říkáte Smaragd,“ poznamenal Bheid.

„Smaragd je Deiwošovým poslem - alespoň zhruba. Ve skutečnosti je to trochu složitější, ale prozatím se držíme tohoto zjednodušení. Deiwos říká Smaragd, co chce, aby se stalo. Ta to pak řekne mně a já to předávám dál.“

„My přijímáme rozkazy od kočky?“ zeptal se Bheid nevěřicně.

„Ne, přijímáme rozkazy od Boha. Ale o tom si můžeme promluvit cestou do Osthosu. Smaragd chce, abychom se připravili k odchodu.“ Althalus se rozhlédl. „Pojďme na toho mrtvého navršit pár kamenů, aby nebyl na první pohled vidět. Pak si sebereme věci a já ti koupím koně. Měli bychom odjet co nejdříve.“

Pečlivě zakryli tělo a vydali se ruinami na severní konec Awesu. „Co je zač ta Andine, o které jsi mluvil?“ zeptal se Bheid Eliara.

„Ona je vládkyní Osthosu,“ odvětil Eliar. „Chce mě zabít.“

„Proč, pro všechno na světě?“

„No,“ odvětil Eliar a na tváři se mu objevil lehce bolestný výraz, „tak nějak se mi podařilo zabít jejího otce, ale byla válka a takové věci se ve válce stávají. Dělal jsem jen svou práci, ale Andine to vzala osobně. Nemyslel jsem tím nic zlého. Jen jsem poslouchal rozkazy, ale mám pocit, že ona to pochopila trošku jinak.“

„Tobě to dává nějaký smysl?“ zeptal se Bheid udiveně Althala.

„Ano, ale také mi nějakou dobu trvalo, než jsem to pochopil,“ uklidnil ho Althalus. „Všechno je hrozně složité. Můžeme si o tom promluvit cestou do Osthosu.“

Dorazili na severní konec Awesu, kde přebývali kněží v černých róbách, vzali Bheidovy pokrývky a zbytek jeho skrovného majetku, a pak se vrátili do hrubého tábora, kde Althalus a Eliar strávili předchozí noc. Eliar a Bheid se pak vydali k ohradě koňského handlíře a vrátili se s koněm pro nového člena své družiny.

„Mám příšerný hlad, Althale,“ řekl Eliar s nadějí. „Mohli bychom si dnes dát hovězí místo ryby?“

„Zapálím oheň,“ nabídl se Bheid.

„To nebude nutné,“ řekl mu Althalus. Pak přivolal veliký kus pečeného hovězího a několik bochníků chleba.

Bheid s vyděšeným výkřikem uskočil.

„Naskakuje ti z toho husí kůže, co?“ zasmál se Eliar. „Já jsem se málem bál sníst první jídlo, které takhle vytvořil, ale ono to jídlo, které vytváří slovy, je velmi dobré.“ S tím se Eliar nadšeně pustil do jídla.

„Jak jsi to udělal?“ zeptal se Bheid Althala a v hlase mu zazněla bázeň.

„Smaragd tomu říká ‚využívání Knihy‘,“ odpověděl Althalus. „Naučila mě, jak se to dělá, v Domě na Konci Světa, protože tam je Kniha.

„Jaká Kniha?“

„Deiwosova Kniha, pochopitelně.“

„Ty jsi opravdu viděl Deiwosovu Knihu?“

„Jestli jsem ji viděl?“ Althalus se zasmál. „Já jsem s ní žil dvacet pět století. Dokážu z ní recitovat od začátku do konce, odpředu i odzadu i zleva doprava a naopak, pokud bys ovšem chtěl její obsah slyšet tímto způsobem. Myslím, že kdybych se na to opravdu soustředil, dokázal bych ji dokonce odříkat i vzhůru nohama.“

„Jak přesně ti Deiwosova Kniha umožňuje konat zázraky?“

„Kniha je slovo boží, Bheide. Je napsána velmi starým jazykem, který je tak trochu jako jazyk, kterým teď hovoříme, ale ne úplně. Slova tohoto starého jazyka způsobí, že se mohou stát různé věci. Pokud řeknu ‚hovězí‘, nic se nestane, ale pokud řeknu ‚gwou‘, máme večeři. Je to celé o něco složitější, ale taková je podstata. Spoustu let jsem strávil tím, že jsem se učil Knihu nazpaměť.“ Poklepal si na čelo. „Ted' ji mám celou v hlavě, takže ji nemusím nosit s sebou, což se samozřejmě nesmí. Kniha musí zůstat v domě. Nebylo by bezpečné nosit ji s sebou do světa. Měl by ses najíst, než ti to vystydne.“

Chvilku si pak ještě povídali a nakonec se zabalili do přikrývek a usnuli.

Byl to Awes. Althalus si byl jistý, že je to Awes, ale nebyly tu žádné budovy. Jasně viděl vidlici řeky Medy o a namísto ruin tu byl z nějakého důvodu háj prastarých stromů. Nějakou chvíli kráčel pod mohutnými duby, a pak pohlédl k západu a v dáli spatřil nějaké lidi. Díval se, jak se blíží přes travnatou pláň přímo k místu, kde stál, a měl

pocit, že z veliké dálky slyší slabý, kvílivý zvuk. V tom kvílení zaznívala opuštěnost a zoufalství a Althalus se zachvěl.

A pak ti lidé dosáhli druhého břehu řeky a Althalus je viděl jasněji. Byli oděni ve zvířecích kůžích a nesli oštěpy s kamennými hroty.

Převalil se, něco ve spánku zamumlal a mimoděk zašmátral rukou po kameni, který ho tlačil do boku. Nakonec ho našel, odsunul pryč a znovu vplul do říše snů.

Pod duby teď vyrostly hrubé chýše a mezi nimi se pohybovali lidé oděni v kožešinách, kteří si ustrašeně šeptali. „On přichází, on přichází, on přichází,“ říkali ti lidé. „Připravte se na jeho příchod, protože on je Bůh.“ A tváře některých těch lidí měly nábožný výraz, zatímco tváře jiných byly naplněné hrůzou. A pořád říkali, „on přichází, on přichází, on přichází“.

A Ghend se pohyboval mezi nimi a našeptával a našeptával. A lidé se od Ghenda odtahovali se strachem vepsaným ve tváři. Ale Ghend si z jejich strachu nic nedělal a jeho oči plály a plály.

A pak Ghend pozvedl tvář a jeho planoucí oči utkvěly na Althalovi. A Ghendovy oči se propálily až na dno Althalovy duše.

A pak Ghend promluvil, řka. „Dočkej času, milý zloději. Prchej, Althale, prchej a já tě budu pronásledovat nocí i nekonečnými lety a Kniha tě nezachrání, protože tě dovedu před Daevův trůn a ty - stejně jako já - mu budeš sloužit po zbytek věčnosti. A až čas dospěje ke svému konci, obrátíme se a půjdeme proti jeho proudu až k počátku. A pak se znovu otočíme a ty užiješ, že věci nebudou takové, jaké byly předtím.“

Kvílivý zvuk se zvedl a stal se z něj příšerný křik.

Althalus vyskočil celý zpocený. „Bože!“ vykřikl a hrozně se třásl. „Kdo to byl?“ zazněl odněkud z temnoty Bheidův vyděšený hlas. „Proč byly oči toho muže naplněné ohněm?“

„Tys ho také viděl?“ zeptal se Eliar a i jeho hlas se třásl.

„Udělej mi místo, Althale,“ zazněl mu v hlavě Smaragdin rozhodný hlas. „Potřebuju si s nimi promluvit.“

Althalus cítil, jak ho dost hrubě odstrčila stranou. „Eliare,“ řekla Smaragd, „pověz Bheidovi, kdo jsem.“

„Ano, madam,“ odpověděl Eliar. „Bheide,“ řekl, „teď mluví Smaragd. Čas od času to dělává. Althalus sice otevírá pusku, ale ona používá jeho hlas.“

„Kočka?“ řekl Bheid nevěřící.

„Raději bych o ní nepřemýšlel jako o kočce,“ poradil mu Eliar. „To je jen forma, kterou zakrývá, čím je ve skutečnosti. Její opravdová podoba by nás nejspíš oslepila, kdybychom na ni pohlédli.“

„Ale no tak, Eliare,“ namítla Smaragd jemně.

„Ano, madam.“

„To, čeho jste byli právě svědky, pánové, nebyl tak úplně sen,“ sdělila jim Smaragd. „Althalus se s Ghendem již setkal, takže vám o něm bude moci později něco říct. To, co jste právě viděli, nebyl sen, ale ani to nebyla skutečnost. Je to to, z čeho Ghend - a Daeva - chtějí skutečnost udělat.“

„Kdo byli ti lidé, které jsme viděli?“ otázal se Bheid roztřeseným hlasem.

„Medyové - první, kteří přišli do této části světa před tisíci lety. Když přišli, přinesli si s sebou víru v Deiwose a Daeva se to pokouší změnit. Snaží se změnit věci tak, aby první Medyové uctívali jeho, místo bratra Deiwose.“

„Ale to je přece nemožné,“ protestoval Bheid. „Když se něco jednou stalo, nelze to změnit.“

„Tak téhle myšlenky se pevně drž, Bheide,“ poradila mu. „Mohlo by to pomoci. V každém případě se však zdá, že Daeva s tebou nesouhlasí. Věří, že dokáže změnit minulost - tím, že změní přítomnost. To je také důvod, proč jsme se sešli. Máme zabránit tomu, o co se pokouší Daeva. To, co se vám stalo dnes v noci, se vám nejspíš stane znovu. Uvidíte věci, které se ve skutečnosti nestaly a nemusí to být nutně ve spánku, kdy je uvidíte.“

„Tak tohle už přestává být zábava, Smaragd,“ postěžoval si Eliar. „Jestli na nás budou tyhle sny vyskakovat jen tak z ničeho nic, jak dokážeme rozeznat, co je skutečné a co ne?“

„Díky tomu kvílení,“ odvětila. „Když uslyšíte to vzdálené kvílení, je to známkou toho, že se Ghend pokouší změnit minulost. Když

uslyšíte kvílení, budete nejspíš vědět, že nejste v přítomnosti. Můžete být v minulosti nebo v budoucnosti, ale určitě nebudete na místě, kterému se říká teď.“

Althalus pohlédl na východ, kde nazlátlé světlo nad horizontem ohlašovalo brzký příchod nového dne. „Brzy bude ráno,“ řekl svým společníkům. „Měli bychom se připravit k odchodu.“

„Ale snad bychom se předtím mohli nasnídat?“ zeptal se Eliar ustaraným tónem.

Althalus si povzdechl. „Jistě, Eliare, to víš, že se nasnídáme.“

Slunce zrovna vycházelo, když je přívoz přepravil přes západní větev řeky. Pak zamířili na západ. Když urazili pár mil, Bheid popohnal koně vedle Althala. „Můžeme si promluvit?“ zeptal se.

„Jistě, to je dovoleno,“ odvětil Althalus.

„Jak jsi zjistil, kde přesně je Deiwosova Kniha?“ zeptal se Bheid. „Slýchal jsem o ní různé historky. O existenci Knihy se celá staletí táhnou spory. Někteří z mých učitelů tvrdili, že Kniha je vlastně metafora, že ve skutečnosti se jedná o noční nebe, ale někteří říkali, že skutečně existuje. To byli zjevně ti, kteří měli pravdu.“

„Ano,“ odvětil Althalus. „Kniha skutečně existuje.“

„Jak jsi ji našel? Zjevil se ti snad Bůh?“

Althalus se rozesmál. „Ne, nebyl to Bůh, kdo za mnou přišel. Byl to Ghend.“

„Ghend?“

„Vyhledal mě a najal mě, abych pro něj Knihu ukradl. Byl to právě Ghend, kdo mi řekl, kde mám hledat Dům na Konci Světa.“

„Nechápu, proč by měl počestný muž souhlasit s něčím takovým.“

„Počestný muž by nejspíš s něčím takovým nesouhlasil, ale to není můj případ. Já jsem zloděj, Bheide.“

„Zloděj?“

„To je člověk, který krade věci. Jsem pravděpodobně nejlepší zloděj na světě, takže mám dobrou pověst. Ghend mě vyhledal a nabídl mi, že mi za krádež Knihy dobře zaplatí. Pak mi řekl, kde ji najdu.“

„V Domě na Konci Světa?“

„Ano, tak se mu říká. Je postaven na kraji útesu v severním Kagwheru a je to ten největší dům, jaký jsem kdy viděl. Je však téměř úplně prázdný. Jen v jedné jediné místnosti je tam vůbec nějaký nábytek. A právě tam jsem našel Knihu. Pochopitelně tam byla i Smaragd. Vynadala mi za to, že jdu pozdě a já jsem si byl jistý, že jsem se musel zbláznit. Pak mi řekla, abych se přestal chovat jako pitomec a naučila mě číst.“

„Z Deiwošovy Knihy?“ otázal se Bheid s nábožnou úctou.

„Jinou knihu jsme tam neměli.“

„Jak vypadá?“

„Je to krabice z bílé kůže. V té krabici jsou naskládány stránky. Smaragd vždycky hrozně navztevalo, když jsem stránky pomíchal. Nakonec jsem se naučil číst Knihu, a pak jsme se Smaragd objevili způsob, jak spolu hovořit, aniž bychom k tomu používali hlas. Nakonec jsme opustili dům a vydali se hledat Nůž. Zjistili jsme, že ho má Eliar. Je to žoldněř a zrovna v té době bojoval ve válce mezi Kantonem a Osthosem, která už trvá čtyřicet nebo padesát generací. Eliar vedl útok na hradby Osthosu a během boje zabil Arya. Aryově dceři Andine se to vůbec nelíbilo, a protože byl Eliar zajat, krátila si dlouhou chvíli přemýšlením o tom, jak mu připravit co nejbolestivější způsob smrti. Já jsem za ní přišel v roli otrokáře a koupil jsem ho od ní. Pak jsme se vydali sem, abychom našli tebe. Teď míříme zpátky do Osthosu, abychom našli někoho dalšího.“

„Jak je to dávno? Myslím, co tě Ghend najal?“

„Smaragd říká, že už je to dvacet pět století. Jak jsem pochopil, v Domě nemá čas žádný význam, takže tam lidé nestárnou. A myslím, že je na mně vidět, že tomu tak skutečně je. Pokud bych normálně stárnul, měl bych teď bílý vous dlouhý tak dvacet mil.“

„Je Smaragd skutečně sestrou Boha?“

„Řekla mi to. Jmenuje se Dweia, ale podle jejích vlastních slov se vůbec nepodobá té soše, která stojí v jejím chrámu v Maghu.“

„Ty uctíváš Bohyni?“ Bheidovy oči zaplály nábožným hněvem.

„Já ji neuctívám, Bheide. Miluji ji, ale neuctívám. Uctívání znamená naprostou poslušnost a podřízenost a s tím nechci mít nic společného. Většinou dělám, co mi Smaragd řekne, ale netrávím moc

času na kolenou. Vlastně se pořád hádáme. Smaragd miluje hádky - skoro stejně, jako připlížit se ke mně a skočit mi na krk.“

„Mohu se jí dotknout?“ otázal se Bheid uctivým tónem.

„Smaragd,“ prohodil Althalus přes rameno. „Probud’ se. Bheid tě chce podrbat za ušima.“

Smaragd vystrčila z kapuce ospalou tvář. „To by bylo pěkné,“ zamumlala.

Althalus sáhl dozadu, vyndal ji z kápě a podal ji Bheidovi. „Chvilku si ji pochovej, Bheide,“ řekl. „Ona ti sice ukradne duši, ale pak se alespoň nebudeš lišit od Eliara a mě.“

Bheid ucukl rukama.

„Jen jsem žertoval, Bheide,“ uklidňoval ho Althalus.

„Jsi si tím opravdu tak jistý, miláčku?“ poznamenala Smaragd a její zelené oči se zablýskaly.

Když ji Bheid od Althala přebíral, ruce se mu třásly, ale když Smaragd začala příst, trochu se uklidnil.

„Kdy se zastavíme na oběd?“ zavolal Eliar zezadu.

Jeli přes západní Medyo a když to bylo možné, drželi se hlavních cest. Khnomova přítomnost v Awesu napovídala, že Ghend bude mít své agenty všude. Althalus věděl, že by se s nimi nejspíš dokázali vypořádat, ale zbytečné zabíjení mu bylo proti srsti. Opravdu dobrý zloděj by neměl zabíjet lidi.

Uprostřed léta dorazili k mostu přes západní větev řeky Osthos a Althalus se nenápadně stočil z cesty a vedl Eliara a Bheida do háje stromů, který se tyčil proti proudu řeky.

„Smaragd,“ zeptal se tiše poté, co sesedli, „koho přesně máme v Osthosu najít?“

„Přemýšlej,“ odpověděla tajnůstkářsky.

„Na tohle nemám náladu,“ zamračil se.

„Už jsi se s ní setkal, miláčku.“

Zamrkal. „To nemyslíš vážně!“ vykřikl málem nahlas.

„Ale ano.“

„A jak se mám asi dostat do paláce?“

„Jsi přece zloděj, Althale,“ odpověděla. „Dokážeš ukrást cokoliv, takže nepochybuji o tom, že dokážeš ukrást jednu malou dívku.“

„Smaragd, její palác brání celá armáda. Stačí, když jedinkrát vypískne a hned se na mě vrhne třicet obrněnců.“

„Tak se musíme postarat o to, aby nevypískla, ne?“ Zamyslela se. „Myslím, že bude nejlepší, když tu necháme Eliara a Bheida - a také tvého koně. Chceme se pohybovat velmi potichu. Já jsem kočka a ty jsi zloděj. My to umíme. Oni ne.“

„Jak dlouho už víš, že se k nám Andine má připojit?“

„Od chvíle, kdy Eliar přečetl Nůž.“

„Proč jsme ji tedy nevzali s sebou, než jsme se vydali do Awesu?“

„To by bylo mimo pořadí, miláčku. Všechno má svůj čas a místo.“

Althalus kradmo pohlédl na Eliara a vzpomněl si na způsob, jakým se Arya Andine na mladého chlapce dívala. „Myslím, že tvůj bratr má velmi pokřivený smysl pro humor, Smaragd,“ prohlásil sarkasticky.

„Ale no tak, Althale, to mě opravdu šokovalo.“

* * *

Bylo už hodně po půlnoci, když Althalus a Smaragd proklouzli do Andinina paláce v centru Osthosu. Tentokrát se Smaragd rozhodla kráčet po vlastních a na tichých tlapkách se plížila před zlodějem a předávala mu varování. Jakmile se dostali do mohutného paláce, vedla ho k Aryiným soukromým komnatám. „Spí,“ řekla Althalovi. „Přede dveřmi jsou dva gardisté. Přemluv je, aby si hodili dvacet.“

„Jak?“

„Zkus ,leb’.“

„Bude to fungovat?“

„Vždycky předtím to zabralo. Ale bude lepší, když je po našem odchodu zase probudíš. Lidé by si mohli myslet, že je trochu zvláštní, když spí padesát nebo šedesát let, tak jako jsi spával ty, když jsme ještě byli v Domě.“

„Tak tohle jsi mi tedy prováděla?“ „Samozřejmě. Pokračuj, Althale. No, tahle noc nepotrvá věčně, abys věděl.“

Dvojice gardistů u Andininých dveří zůstala vestoje, ale brady jim spadly na prsa a oba začali tiše chrápat. Althalus se protáhl mezi nimi a uchopil kliku dveří.

V tu chvíli Smaragd zasyčela.

„Co se děje?“ zašeptal.

„Argan!“

„Co je Argan?“

„Ne co, ale kdo. Ten gardista nalevo je Argan.“ „Má mi to jméno něco připomínat?“ „Už jsem se o něm předtím zmínila. Argan je dalším z Ghendových podřízených.“

„Jak příhodné.“ Althalus sáhl po své dýce.

„Nech toho,“ řekla mu Smaragd znechuceně.

„Je to pěkné a jednoduché řešení, Smaragd.“

„Možná, ale jakpak hodláš vyřešit problém, který vyvstane vzápětí?“

„A o jaký problém by se jednalo?“

„Vrátit ho k životu, protože on musí být naživu a zdrav.“

„Tohle vůbec nechápu.“

„Vlastně bych se divila, kdybys to chápal. Pusť tu dýku, Althale. Ty nejsi ten, kdo se má s Arganem vypořádat - stejně jako se nemáš vypořádat s Pekhalem nebo Khnomem. Takže ho nech být.“

„Počkej, Smaragd. Neznamená to snad, že Ghend věděl, že sem přijdeme?“

„Nejspíš ano.“

„A jak to zjistil?“

„Pravděpodobně mu to řekl Daeva.“

„A jak to zjistil Daeva?“

„Stejně jako já, pochopitelně. My slyšíme věci, které ty slyšet nemůžeš, Althale. Já vím o lidech jako je Khnom, Pekhal a Argan a Daeva ví o lidech jako je Eliar, Bheid a Andine. Oni jsou významní lidé a významní lidé vydávají určitý zvuk, který můžeme slyšet. Prostě nech Argana být. Sebereme Andine a zmizíme odtud dřív než se probudí.“

KAPITOLA TŘINÁCT

Byl úplněk a bledé měsíční světlo proudilo otevřeným oknem do Andininy ložnice a dopadalo na tvář spící dívky. Hřívu černých vlasů měla rozhozenou po polštáři a díky spánku změkkl její tvrdý výraz, takže vypadala velmi zranitelně a velmi, velmi mladě.

Tiše jako stín se Smaragd připlížila k posteli, vyskočila nahoru a posadila se na polštář vedle spící dívky. Její zelené oči plné tajemství si změřily tvář své nedávné paní. Pak začala příst.

„Jak ji odsud dostaneme?“ zeptal se Althalus tichounce. „Nejspíš bych ji dokázal odnést, ale -“

„Ona půjde sama,“ odpověděla Smaragd. „Podívej se kolem po nějakých šatech a tmavém plášti s kápí.“

„To ji ale budeme muset probudit. Nezačne křičet ještě dřív, než otevře oči?“

„Vím, co dělám, Althale. Věř mi. Sežeň jí nějaké šaty.“

Althalus propátral celou komnatu, dokud nenalezl šaty vhodné pro cestování, boty a dobře ušitý plášť. Když se otočil, viděl, že Andine sedí na kraji postele. Veliké oči měla otevřené, ale zíraly do prázdna.

„Svaž její šaty do uzlíčku,“ řekla Smaragd. „Nechám ji, aby se oblékla, až budeme venku z města. Ten plášť bude prozatím stačit.“

Andine s prázdným pohledem vstala a přitom držela Smaragd v náruči. Althalus jí přes ramena přehodil plášť. „Jak dlouho ji udržíš v tomhle stavu?“ zeptal se Smaragd.

„Tak dlouho, jak bude potřeba.“

„Šest nebo osm týdnů by nebyl tak špatný nápad. Jestli první, co po probuzení uvidí, bude náhodou Eliarova tvář, začne být dost hlasitá.“

Smaragd se do očí vkradl zamýšlený výraz. „V tom máš možná pravdu,“ zamumlala. „Popřemýšlím o tom. Půjdeme?“

Vedli svou spící zajatkyni do chodby a Althalus se tam krátce zastavil, aby si prohlédl tvář spícího Argana. Ghendův podřízený měl světlé vlasy a pravidelné rysy.

„Co to děláš?“ zeptala se Smaragd.

„Chci si být jistý, že ho poznám, až ho příště uvidím.“

Pokračovali dál chodbou a když zahrnuli za roh, zaměřil Althalus svou vůli zpátky ke dveřím Andininy komnaty a probudil Argana a jeho společníka. Pak tiše vedl Aryu z Osthosu z jejího paláce.

Tiše kráčeli ztemnělými ulicemi města Osthos, a když dorazili k bráně, Althalus uspal strážné a celá trojice vyšla ven z města.

„Myslím, že jsi měl pravdu, Althale,“ řekla Smaragd, když se Andine ztuhle oblékala. „Bude lepší, když nechám její mysl spát, než se dostaneme do Perquainu. Její vojáci totiž zřejmě obrátí každý kámen v Treborey, jen aby ji našli.“

Brzy se připojili k Eliarovi a Bheidovi a Eliar si mladou dívku, která nejspíš stále prahla po jeho smrti, pečlivě prohlédl. „Je v

pořádku?“ zeptal se a v hlase mu zazněly obavy. „Chci říct, doufám, že jste neudělali nic, co by jí ublížilo.“

„Smaragd ji uspala,“ odvětil Althalus. „Nejspíš bude nejlepší, když bude spát, dokud se nedostaneme pryč z Treborey.“

„V tomhle stavu se ovšem neudrží na koni,“ poznamenal Bheid.

„Já se o ni postarám,“ nabídl se Eliar. „Posadím ji na koně před sebe. Buduji držet, aby nespadla.“

„Dobrá,“ souhlasil Althalus. „Máš ji na starosti. Postarej se o ni. A teď sebou pohneme. Chci, aby ráno byla mezi námi a Osthosem už pořádná vzdálenost.“

O dva dny později překročili řeku Maghu kousek severně od perquainského města Gagan a vstoupili na vysušené pláně na západě. Arya Andine pořád spala a Eliar se o ni během cesty staral s překvapivou starostlivostí. Držel ji před sebou v sedle a pečlivě vybíral cestu tak, aby se kuň co nejméně natrásal. Během jídla ji krmil a jeho vlastní apetit, jak se zdálo, významně poklesl.

„Zdá se mi to jenom, nebo se poslední dobou chová trochu divně?“ zeptal se Bheid Althala, když překročili řeku.

„Eliar bere svěřené úkoly velmi vážně,“ odvětil Althalus. „A vždycky se ze všech sil snaží, aby byl co nejlépe nápomocen. Nejspíš z toho časem vyroste.“

Bheid se zasmál. „Z toho, cos mi řekl, si myslím, že až se Andine probudí, měl by být Eliar co nejdále od ní. Jestli ho skutečně nenávidí tolik, jak říkáš, pokusí se mu nejspíš vyrvat srdce z hrudi hned jak na něm poprvé spočine její zrak.“

„Myslím, že to zanedlouho zjistíme. Smaragd chce naše děvčátko dnes večer probudit, a ty i já bychom měli být ve střehu, protože až jí Eliar ukáže Nůž, mohla by to Andine pochopit jako výzvu.“

Pozdě odpoledne se utábořili v troskách dávno opuštěného domu a Althalus vytvořil k jídlu hovězí ještě dřív, než Smaragd stačila navrhnout rybu. Eliar tak jako vždycky od chvíle, kdy opustili Osthos, uřízl porci pro Andine a začal ji opatrně krmit. Seděla na zemi s rukama složenýma v klíně a automaticky otevírala ústa a žvýkala.

Poté, co dojedli, si Smaragd znovu vypůjčila Althalův hlas, aby všem dala instrukce. „Až ji probudím, chci, abys ty Eliare stál přímo

před ní a držel jí Nůž před očima. Díky tomu uvidí čepel Nože dřív než tebe. Jakmile přečte nápis, bude víceméně nucena udělat to, co jí řeknu. Nejspíš bude trochu křičet, ale aspoň se tě nepokusí zabít.“

Eliar posadil zajatkyni na kamenný čtvercový blok u ohně, vytáhl Nůž a nastavil ho tak, aby měla Andine jeho čepel přímo před očima. Smaragd dívce vyskočila do klína, usadila se tam a začala příst.

Do Aryiných velikých černých očí začalo proudit vědomí.

„Dokážete mi říct, co je napsáno na té čepeli, Vaše Výsosti?“ zeptal se jí Althalus a ukázal na Nůž.

„Poslouchej,“ řekla Andine téměř automaticky.

Nůž začal radostně zpívat a Smaragd spokojeně zapředla.

Andine se do tváře okamžitě vkradl nesmírně udivený výraz. Pak si zřejmě náhle uvědomila, že Smaragd je v jejím klíně. Zvedla kočku do náruče a pevně ji k sobě přitiskla. „Ošklivá kočička!“ řekla káravě. „Už mi takhle nikdy neutíkej. Kde jsi byla?“

Pak se v naprostém úžasu rozhlédla po ruinách kolem sebe, zatímco Nůž pokračoval ve své písni. „Kde to jsem?“ dožadovala se.

„Bude nejlepší, když zůstanete sedět, Vaše Výsosti,“ navrhl Althalus. „Možná vás teď tělo nějakou dobu nebude příliš poslouchat.“

Nezdálo se však, že by ho Arya poslouchala. Místo toho upírala planoucí pohled na Eliara. „Ty!“ řekla ostře. Položila Smaragd, vyskočila a s napřaženými rukama se vrhla přímo na mladého Aruma. „Vrahu!“ vykřikla.

Pak se zapotácela a kdyby ji Eliar nezachytil, byla by upadla. „Buďte opatrná, Vaše Výsosti!“ prohlásil chlapec. „Ublížíte si!“

„Nech mě, ať se o ni postarám, Eliare,“ navrhl Bheid. „Měla by se trochu uklidnit.“

„Já to zvládnu, Bheide,“ protestoval Eliar. „Ona mi neublíží.“

„Možná ne, ale pohled na tebe by mohl ublížit jí. Nakonec se s tím určitě vyrovná, ale bude nejlepší, když se teď od ní nějakou dobu budeš držet dál.“

„Bheid má pravdu, Eliare,“ souhlasil Althalus. „Naše děvčátko je trochu emotivní.“

„Trochu?“ opáčil Eliar a pak si trochu lítostivě povzdech. „Ale asi máte pravdu. Pár dní se jí budu držet z dosahu.“

Althalus a Bheid znovu usadili Andine u ohně a Smaragd dívka vyskočila do klína.

„Kde to jsme?“ zeptala se Andine zvučným hlasem.

„V Perquainu, Vaše Výsosti,“ odpověděl Althalus.

„Perquaine? To je nemožné!“

„S tímto slovem bych se moc neoháněl, Vaše Výsosti,“ poradil jí Bheid. „Althalus dokáže téměř cokoli si zamane, a Smaragd dokáže ještě mnohem víc.“

„Myslím, že tebe neznám,“ řekla.

„Jmenuji se Bheid,“ představil se. „Jsem kněz - no vlastně jsem býval knězem, než mě Althalus povolal.“

„Takže o co tu jde, mistře Althale?“ dožadovala se dívka. „Myslela jsem, že otroky, které jsi ode mě koupil, vezeš do solných dolů v Ansu.“

„Tak trochu jsem vám lhal, Vaše Výsosti,“ přiznal nenučeně. „Eliar byl jediný, koho jsem opravdu potřeboval. Ostatním jsem řekl, aby se vrátili domů.“

„Ty zloději!“ Hlas se jí zvedl o dobrou oktávu.

„Ano, to mě docela přesně vystihuje,“ souhlasil. „Teď si vyjasněme pár věcí. Právě jste vstoupila do služeb Deiwose, nebeského Boha.“

„To je absurdní!“

„Andine,“ řekl pevně. „Jak znělo to slovo, které jsi přečetla na Noži?“

„Bylo to ‚poslouchej‘,“ odpověděla.

„Přesně. Takže teď mlč. Nepřerušuj mě, když ti něco vysvětluji. Já jsem učitel; ty jsi žák. Očekává se, že já tě budu učit. Ty tu máš sedět a nechápavě se na mě dívat.“

„Jak se opovažuješ!“

„Ticho, Andine!“

Oči se jí rozšířily, jak bojovala s příkazem, který na ni vložil, ale z úst jí nevyšla ani hláška.

„Mám pocit, že tohle se nám čas od času bude hodit,“ zamumlal Bheid jakoby pro sebe.

„To rozhodně ano, Bheide,“ sdělil mu Althalus.

„Promiň, nechtěl jsem tě přerušit.“

Althalus pak své vzpurné žákyni trpělivě vysvětlil celou situaci. „Časem pro tebe bude čím dál tím snadnější se s tím srovnat,“ ujistil ji, když skončil. „Když do mě Smaragd poprvé zaťala drápky, myslel jsem si, že jsem se zbláznil, ale nakonec to přešlo. Jak už jsi nejspíš sama poznala, Smaragd ví, jak na to.“

„Co tím myslíš?“ zeptala se dívka.

„Probud' se, Andine. Opravdu bys mi Eliara prodala, kdyby tě v tu chvíli neovládlo něco mnohem silnějšího? Když jsem tehdy vstoupil do paláce, nemyslela jsi na nic jiného, než jak ho co nejbolestivěji zabít. Pak ti ovšem do klína vyskočila Smaragd a začala příst. Po půl hodině bys mi výměnou za ni byla ochotná dát celé město Osthos.“

„No...“ Andine bezmocně pohlédla na kočku, která jí seděla v klíně. „Když ona je tak neodolatelná,“ řekla dívka, zdvihla Smaragd do náruče a zabořila tvář do kožíšku věznitelky svého srdce.

„Všimla sis,“ poznamenal Althalus suše. „Nesnaž se s ní bojovat, protože ona vždycky vyhraje. Prostě jí dej všechnu svou lásku a dělej to, co ti řekne, abys udělala. Stejně to nakonec uděláš, protože když Smaragd chce něčeho dosáhnout, dokáže podvádět ještě lépe než já.“

„Myslím, že to už by stačilo, Althale,“ zaprskal mu v hlavě Smaragdin hlas.

„Ano, drahá,“ odpověděl. „Podívala ses na Nůž, když ho Eliar ukazoval Andine?“

„Samozřejmě.“

„Takže kam půjdeme dál?“

„Do Hule.“

„Hule je velké město, Smaragd. Neznáš náhodou jméno toho, koho hledáme?“

„Nepotřebujeme jeho jméno, miláčku. On si tě najde sám.“

„Vy dva už spolu zase hovoříte, že?“ zeptal se Eliar všímavě.

„Smaragd mi zrovna dává další pokyny. Musíme se vypravit do Hule.“

Eliarovi zazářily oči. „To znamená, že budeme procházet Arumem. Myslíš, že bychom si mohli vyšetřit trochu času, abych se stihl zastavit u mé matky? Má o mně spoustu starostí.“

„Určitě to půjde,“ souhlasil Althalus. „Myslím však, že bys jí neměl říkat, co právě teď děláme.“

Eliar se vesele ušklíbl. „V tom jsem docela dobrý. Už když jsem byl chlapec, neříkal jsem jí o spoustě věcí, které dělám. Ale nikdy jsem jí samozřejmě přímo nelhal. Syn by své matce neměl lhát, ale tu a tam mi něco prostě vypadlo z hlavy. Víš, jak snadno se něco takového může stát?“

„To ano.“ Althalus se rozesmál. „Mně různé věci vypadávají z hlavy po celý život.“

„Mám docela hlad, Althale,“ řekl Eliar. „Měl jsem tolik práce s péčí o Její Výsost, že jsem minul pár chodů. Jsem úplně vyhladovělý.“

„Měl bys ho raději nakrmit, Althale,“ navrhl Bheid. „Nechceme přece, aby se hladý vrhl na nás.“

„Zeptej se také Její Výsosti, jestli by si něco nedala,“ doplnil Eliar. „Přes veškerou snahu jsem do ní moc jídla nedostal.“

Andine na ně jen zírala.

„Tohle ti asi nedochází, co, Andine?“ poznamenal Bheid trochu škodolibě. „Když tě Smaragd uspala, Eliar se o tebe staral jako slepice o kuře. Strávil víc času tím, že krmil tebe, než že by jedl sám, a to u Eliara hodně znamená, protože jídlo je smyslem jeho života. Když ho budeš pozorně sledovat, možná si všimneš, že pořád roste.“

„O čem to mluvíš? Vždyť už je dospělý.“

„Ne, je to jenom chlapec,“ opravil ji Bheid. „Nejspíš není o moc starší než ty.“

„Je větší než kterýkoli muž v Osthosu.“

„Arumové jsou větší než Treboreánci,“ sdělil jí Althalus. „Čím dál na sever se dostaneš, tím vyšší tam budou lidé - nejspíš jsou tak vysocí proto, aby viděli přes ty hromady sněhu, které se jim tam vrší.“

„Když je to jen chlapec, co dělal ve válce?“

„Pochází z válečné kultury. Arumové začínají dospělý život dříve než civilizovaní lidé. Byla to jeho první válka a čekalo se, že to bude poklidná záležitost. Jenomže ten blázen, který sedí na trůnu v Kantonu, překročil rozumnou míru a přikázal vojákům, které si najal od Eliarova klanového náčelníka, aby napadli území tvého otce. Byla to pěkná hloupost a nemělo se to stát. Je to jeho chyba, že tvůj otec

zemřel, ne Eliarova. Eliar jen plnil rozkazy. K celému tomuhle nedorozumění došlo díky sérii hloupých chyb, ale myslím, že o tom jsou všechny války. Když se nad tím tak zamyslíš, válka vlastně nemá vítěze. Nemáš náhodou hlad? Eliar má starosti, že tě cestou sem málo krmil.“

„Proč by o mě měl mít starosti?“

„Cítí se za tebe zodpovědný a Eliar bere svou zodpovědnost velmi vážně.“

„Ty jsi mě svěřil do péče toho monstra?“ Její hlas se nesl nad krajinou jako zvon. „Mám štěstí, že mě nezabil!“

„Něco takového by neudělal, Andine - vlastně by to bylo přesně naopak. Kdyby tě někdo cestou ohrožoval, Eliar by zabil jeho, nebo by padl při tvé obraně.“

„Ty lžeš!“

„Tak se ho jdi zeptat.“

„Nepromluvila bych na něj, i kdyby na tom závisel můj život.“

„To se jednoho dne skutečně může stát, Andine, takže se snaž s Eliarem dobře vycházet.“

„Nech to být, Althale,“ řekl mu Smaragdin hlas. „Zatím na to ještě není připravená. Prozatím ty dva držte dál od sebe. Na chvíli ji svěř do péče Bheidovi. Já zůstanu u ní a zařídím, aby se přes to přenesla.“

„Neměl bych jí koupit koně?“

„Ať si nejdřív trochu zvykne na naši společnost.“

„Myslíš, že by se pokusila utéct?“

„To by Nůž nedovolil, miláčku, ale ona nechce čelit pravdě o tom, kým Eliar doopravdy je, a proto by se mohla pokusit přemoci tvé příkazy a to by jí způsobilo velikou bolest. Řekni Bheidovi, o co tu jde a řekni mu, ať jí pomáhá. Ty zůstaň s Eliarem a drž ho od Andine co nejdál. Však ony spolu ty děti nakonec začnou dobře vycházet.“

Mířili na sever vyschlými poli Perquainu a Althalus s Bheidem pečlivě udržovali mezi Eliarem a Andine dostatečnou vzdálenost. Althalus si brzy uvědomil, že mladý, světlovlasý kněz je velmi inteligentní, a jakmile se zbavil přesvědčení, že astrologie má nějaký význam, dokázal svůj intelekt napřít užitečnějším směrem. „Je to

jenom moje představa, Althale?“ zeptal se jednoho večera, když byli sami, „nebo se mezi těmi dětmi něco děje? Nikdy si nepohlédnou do tváře, ale očima na sebe pořád z nějakého důvodu pošilhávají.“

„Jsou zrovna v tom věku, Bheide,“ odvětil Althalus.

„Moc ti nerozumím.“

„V tom věku. Oba zrovna dospívají - a má to všechny průvodní příznaky. Nastal pro ně čas těžkých zkoušek - a obávám se, že pro nás nastal čas zkoušek ještě těžších.“

„Ano,“ souhlasil Bheid. „Toho už jsem si také všiml.“

„Oběma teď zmítají různá nutkání. Nejlepší způsob, jak se s tím vypořádat, by bylo uspořádat jim svatbu. Pak bychom jim dali týden nebo tak, aby se seznámili s rozdíly mezi chlapci a dívkami, a pak bychom se zase mohli věnovat práci.“

Bheid se rozesmál. „Možná by bylo trochu obtížné přesvědčit o správnosti tohoto postupu Andine. Je jako čajová konvice, všiml sis? Neustále je na pokraji varu a čeká na sebemenší příležitost, aby vybublala.“

„Pěkně řečeno, Bheide,“ poznamenal Althalus. „Eliar je prostý hoch a Andine je přesný opak. Mám pocit, že Smaragd s nimi má nějaké plány.“

„Řekla ti o nich něco?“

„Vlastně ani nemusela. Smaragd a já už jsme spolu dost dlouho na to, abych z různých náznaků poznal, co má Smaragd v úmyslu. Je součástí její povahy svádět dohromady chlapce a dívky. To bys měl mít na zřeteli, Bheide. Nejspíš už čenichá kolem a snaží se najít nevěstu i pro tebe.“

„Já jsem kněz, Althale. Kněží mého řádu se nikdy nežení. To je jeden ze slibů, které skládáme.“

„Pak bys měl tedy uvažovat o tom, že vstoupíš do jiného řádu, který to povoluje. Pokud se Smaragd rozhodne, že tě ožení, tak to udělá, ať už se ti to bude líbit nebo ne.“

* * *

Když se přiblížili k Maghu, promluvila náhle Smaragd k Althalovi ostrým hlasem.

„Před námi!“ řekla naléhavě.

„Co se děje?“

„Ten muž, co stojí po levé straně cesty. To je Koman, Althale. Připrav se k obraně. Pokusí se ti dostat do hlavy.“

„Další z Ghendových podřízených?“

„Ano - a nejspíš nejnebezpečnější ze všech. Drž se mezi ním a Eliarem. Ten chlapec není vybaven na to, aby se s ním dokázal vypořádat.“

„A já jsem? Co mám dělat?“

„Bud' mezi ním a ostatními. Dívej se mu do tváře a počítej stromy.“

„Zas mám počítat stromy, Smaragd?“ zamumlal unaveně.

„Ne tak úplně. Přeskakuj čísla.“

„Teď tě nechápu, Smaragd.“

„Přeskoč třeba od šestky k osmičce. Pak se vrať zpátky k trojce. Míchej čísla tak, jak tě napadne.“

„A k čemu to bude dobré?“

„To odvede jeho pozornost od toho, o co se bude pokoušet. Pokusí se vplížit do tvé mysli. Pokud na něj vyrukuješ s řadou náhodných čísel, nebude schopen se soustředit - na tebe ani na nikoho z ostatních. Bude hledat informaci a my nechceme, aby nějakou získal. Musíš ho zastavit, Althale.“

„Doufám, že víš, co děláš, Smaragd. A prosím neříkej mi zas, abych ti věřil.“

Muž u cesty měl zlé rysy a krátký bílý plnovous. Althalus si všiml, že mu oči planou téměř stejně jako Ghendovi té noci v Nabjorově táboře. Althalus lehce přitáhl koni otěže a pohlédl přímo na něj.

Pak začal tiše počítat. „Jedna, dva, tři, čtyři, devět set čtyřicet dva, osm, devět, dvanáct.“

Muž u cesty zamrkal. Pak potřásl hlavou, jako by se snažil si ji vyčistit.

„Devatenáct, osmdesát čtyři, dva, čtyři, šest, padesát dva.“

Muž, kterého Smaragd identifikovala jako Komana, pohlédl na Althala s neskrývanou záští.

„Bavíme se dobře?“ zeptal se Althalus suše a pak pokračoval.

„Jedenáct miliónů a jedna čtvrtina, třináct, devadesát sedm a šest osmin, čtyřicet tři - „

Muž zvaný Koman se rozběhl pryč a přitom si pro sebe nadával.

„Moc pěkně jsem si s tebou popovídal, příteli,“ zavolal za ním Althalus. „Někdy si to musíme zopakovat.“

„Ty zlomky, to byl geniální nápad, miláčku,“ zapředla mu v hlavě Smaragdina myšlenka.

„Myslel jsem, že se ti to bude líbit,“ odpověděl Althalus.

„Jak jsi na to pro všechno na světě přišel?“

Pokrčil rameny. „Prostě mě to napadlo,“ řekl. „Myslel jsem si, že jestli ho celá čísla nudí, zlomky ho určitě úplně zdivočí.“

Zastavili se na farmě nedaleko Maghu, kde Althalus pro Andine koupil klidnou klisnu. Na Aryu její nový kůň žádný zvláštní dojem neudělal, ale navzdory Smaragdiným ujištěním, že výbušná dívka s dramatickým hlasem je smířená se situací, se Althalus přece jen rozhodl posadit ji na koně, který nedokáže cválat příliš rychle. Pak opustili Perquain a vjeli do podhůří Arumu.

Bheid a Andine jeli celou cestu vedle sebe a hnědovlasý kněz strávil celé dny tím, že se jí snažil podrobně vysvětlit, proč na vrcholcích arumských hor netaje sníh ani v létě. Andinini učitelé byli zřejmě velcí obdivovatelé logiky a tak se Arya navzdory nepřehlédnutelným a jasně viditelným bílým vrcholům nepřestávala přit, že vrcholky hor jsou blíže slunci, a proto tam musí být tepleji. Po třech dnech se Bheid vzdal.

Krátce po poledni jednoho nádherného letního dne se dostali do údolí, kde stála pevnost náčelníka Albrona a Althalus si krátce promluvil s Eliarem. „Snaž se svou návštěvu u matky odbýt co nejrychleji, Eliare,“ požádal ho. „Znáš to místo pár mil odsud, kde je na řece vodopád?“

„Docela dobře. Pod vodopádem je i jezírko a tam jsem si vždycky chodil zaplavat,“ odpověděl Eliar.

„Utáboříme se tam. Snaž se nás dostihnout před setměním.“

„To zvládnou,“ slíbil Eliar. Pak se otočil a vrátil se do údolí.

„No,“ řekla Andine posměšně, „jsem si jistá, že tohle je naposledy, kdy jsme ho viděli.“

„Proč to říkáš?“ zeptal se jí Althalus.

„Protože uteče a někde se schová.“

„O tom pochybuji.“

„Jediný důvod, proč s námi zůstával, byl ten, že jsi ho tu držel svou mocí. Je to vrah a vrahům se nedá věřit - a ještě jsi mu nechal ten krásný Nůž, který tak potřebuješ. Tak i tomu můžeš zamávat na rozloučenou, mistře Althale.“

„Mýlíš se ve všech ohledech, Andine. Eliar je voják a vždycky poslouchá rozkazy. Připojí se k nám před západem slunce a on je ten, kdo má nést Nůž. Chce jen navštívit matku, to je vše.“

„Už mě unavuje poslouchat pořád o jeho matce,“ odsekla.

„Eliar a jeho matka jsou si velmi blízcí, Andine,“ sdělil jí Bheid. „Párkrát jsem o tom s Eliarem mluvil. Jeho otec padl ve válce před několika lety a Eliar se stal jedinou oporou své matky. Byl trochu mladý, než aby šel do války, dokonce i na Aruma, ale matka zoufale potřebovala peníze, aby měli co jíst. Svým způsobem se Eliar vydal do války, aby dokázal, jak moc svého otce - a svou matku - miluje. Tvůj otec měl tu smůlu, že se mu dostal do cesty zrovna ve chvíli, kdy dokazoval svou oddanost rodičům. Ale to je vlastně to samé, co jsi dělala i ty, když jsi ho plánovala zabít.“

„To rozhodně není to samé, Bheide,“ odsekla. „Můj otec byl Arya z Osthosu. Eliarův byl jen obyčejný voják.“

„A ty si myslíš, že Eliar miloval svého otce méně než ty toho svého? Všichni přece milujeme a zbožňujeme své rodiče, Andine, a láska nebo žal sedláka nebo obyčejného vojáka je stejně hluboká jako láska šlechtice. Možná bys o tom měla chvilku popřemýšlet, než ze sebe vychrlíš další tirádu.“

Rozbili tábor v jedlovém hájku nedaleko vodopádu a Andine strávila celé odpoledne tím, že seděla na kládě a pozorovala klokotající vodu.

„Myslím, že jsi ji ťal do živého, Bheide,“ řekl Althalus. „Naše malá Arya zřejmě zvažuje některé své předsudky.“

„Třídní rozdělení je překážkou vzájemného pochopení, Althale,“ sdělil mu Bheid. „A vše, co brání vzájemnému pochopení, je nutno vykořenit.“

„Tak s tímhle názorem bych se nikde moc nechlubil, Bheide,“ poradil mu Althalus. „Alespoň pokud chceš, aby tvůj jazyk zůstal tam, kde je. Myslím, že zvláště některé třídy bys tímhle nikde nepobavil.“

Jak Althalus předpokládal, Eliar se k nim připojil, zrovna když zapadalo slunce. Chlapec měl dobrou náladu. Arya Andine byla zjevně v pokušení říct mu pár křiklavých poznámek, ale Bheidova řeč jí zřejmě sebrala vítr z plachet, a tak nakonec oznámila, že ji bolí hlava, a že si jde lehnout.

Když opustili severní úpatí Arumu a vstoupili do rozsáhlého lesa Hule, chýlilo se už léto ke konci. Navzdory všemu, co se mu přihodilo, byl Althalus rád, že je zpátky. Jednou řekl Smaragd, že Dům na Konci Světa pro něj byl skoro jako domov, ale teď si uvědomil, že to není tak docela pravda. Bez ohledu na to, jak daleko cestoval, se vždycky cítil velmi dobře, když se vrátil do Hule, a teď si postupně uvědomil, že právě tady se cítí doma víc než kdekoliv jinde.

Vjeli mezi majestátní stromy a Althalus měl radost a trochu ho překvapilo, když zjistil, že se tu pořád ještě vyzná. Z nějakého důvodu nebyl překvapen, když viděl, že místo, na které si tak dobře pamatoval, tu stále ještě je, a že noví osadníci se svými ošklivými přístřešky a ostrými sekerami sem ještě nedorazili. „Tady se zastavíme,“ oznámil svým společníkům.

„Ještě nám zbývá hodně denního světla, Althale,“ poukázal Bheid.

„Alespoň budeme mít čas se tu zabydlet. Tohle je to místo.“

„Moc tomu nerozumím,“ přiznal se Bheid.

„Nůž nám řekl, abychom jeli do Hule, Bheide. A tohle je Hule.“

„Nebylo to Hule také před deseti mílemi? A nebude to Hule, až urazíme dalších deset mil?“

„Tak jsem to nemyslel. Jsem si jistý, že tohle je to správné místo. Tady všechno začalo, přáteli. Právě zde mě Ghend najal, abych se vydal do Domu na Konci Světa a ukradl pro něj Deiwosovu Knihu. Právě tady býval Nabjorův tábor. Smaragd a já jsme spolu často a dlouze rozebírali náhody a shody okolností. Nikdy jsme se tak úplně neshodli, ale mám silný pocit, že některé věci, které vypadají jako čistá náhoda nebo shoda okolností, vlastně vůbec náhodné nejsou.“

Jsou věci, které se zkrátka mají stát. Když Smaragd přečetla Nůž a řekla mi ‚Hule‘, tohle bylo první místo, které mě napadlo, a myslím, že ne jen tak bezdůvodně. Tohle je významné místo, Bheide, a řekněme, že významné události se stávají právě na významných místech.“

„Myslím, že už to konečně začínáš chápat, miláčku,“ pogratovala mu v duchu Smaragd.

Poté, co rozbili tábor, se Althalus trochu rozhlédl po okolí, aby zjistil, zda tu staletí přece jen nezanechala nějaké stopy po dřívějším Nabjorově táboře. Nakonec narazil na úzký výmol mezi dvěma velkými balvany, kde Nabjor vařival svou medovinu. Ve výmolu teď byla navršená hromada kamenů a na jejím vrcholku ležely pozůstatky velké bronzové sekery. Navzdory tomu, že byla nahlodaná zubem času, ji Althalus poznal. Povzdechl si. „Alespoň někomu na tobě záleželo natolik, že ti zajistil slušný pohřeb, příteli,“ řekl hrobu. Pak se usmál. „Kdybys tu ještě byl, Nabjore, vyprávěl bych ti pořádnou historku. Vždycky se ti přece líbily pěkné příběhy. Jak bych si přál, abys tu byl dneska se mnou. Pohár medoviny by přišel opravdu vhod. Možná, až tohle všechno skončí, posadíme se spolu někde na obláčku, popijeme medovinu a já ti budu vyprávět o Domě na Konci Světa.“

Znovu si povzdechl. „Spi sladce, starý příteli,“ řekl.

Bylo krátce po půlnoci a táborový oheň pomalu dohořival. Althala nijak zvlášť nepřekvapilo, když ho jeho neselhávající instinkt varoval před tím, že se někdo blíží kolem jejich tábora. Tiše ze sebe shodil pokrývku a vklouzl do stínů mimo okruh světla ohně.

„Také jsi to slyšel?“ zazněl Eliarův šepot ze stínu mohutného stromu.

Dokonce ani to Althala nepřekvapilo. „Myslím, že je to někdo, na koho čekáme,“ zašeptal v odpověď. „Možná se pokusí utéct. Zastav ho, ale nijak mu neublížuj.“

„Dobrá.“

Čekali, ani nedutali. Pak Althalus zaslechl odněkud z lesa slabé zapraskání. „Není moc šikovný,“ zašeptal Eliarovi.

„Co to dělá?“

„Pokouší se přiblížit k našemu táboru - nejspíš, aby ukradl všechno, co mu přijde pod ruku. Jestli se ale nedokáže pohybovat tišeji, musí být dost nešikovný. Předpokládám, že se vydá k místu, kde máme uvázané koně.“

„On se pokusí ukrást nám koně?“

„Pravděpodobně. Běž na druhou stranu, abys ho mohl překvapit zezadu. Já půjdu ke koním. Neuvidí mě, takže ho překvapím. Až začne utíkat, vběhne ti přímo do náruče.“

„Výborně.“ Eliar se rozplynul ve tmě.

Nebylo nijak těžké cizího rádobyzloděje překvapit. Když se doplížil ke koním, už tam na něj ve stínech čekal Althalus, a Eliar byl jen pár stop za ním. Vrhli se na něj z obou stran a chytili ho. „Je to jen malý chlapec, Althale!“ řekl Eliar a bez námahy přidržoval bojujícího zajatce.

„Ano, toho jsem si všiml.“ Althalus popadl dítě za límec a vydal se s ním k ohni.

„Nic jsem neudělal!“ protestoval zoufale hošík třesoucím se hlasem a trhavými pohyby se snažil osvobodit.

„To proto, že jsi na tuhle práci příliš nešikovný,“ sdělil mu Althalus. „Jak se jmenuješ?“

„Jmenuji se Althalus,“ odpověděl hoch až příliš rychle.

Eliar se zlomil v pase v záchvatu smíchu. „Vyber si raději jiné jméno, hochu,“ zachechtal se. „Ten muž, který tě drží za límec, je skutečný Althalus.“

„Vážně?“ zeptal se chlapec užasle. „Myslel jsem, že Althalus je jen legenda.“

„Jak se jmenuješ doopravdy, hochu?“ dožadoval se Althalus. „A nesnaž se mi lhát.“

„Jmenuji se Gher, mistře Althale.“ Hoch sebou přestal trhat.

„Ukaž mu Nůž, Eliare,“ řekl Althalus. „Myslím, že tady Gher je ten, na koho jsme čekali.“

Eliar vytáhl Nůž. „Co se říká v tom nápise na čepeli, Ghere?“ zeptal se.

„Neumím číst, pane.“

„Zkus to.“

Gher zamžoural na Nůž. „Mám pocit, že se tam říká ‚klamej‘,“ řekl pochybovačně. „Trefil jsem se?“ Nůž se okamžitě rozezněl radostnou písni.

„Trefil ses velmi přesně,“ poblahopřál Eliar nejnovějšímu členovi jejich společnosti. „Vítej mezi nás, Ghere.“

KAPITOLA ČTRNÁCT

„Od loňska, když se táta uchlastal k smrti, jsem to neměl zrovna jednoduché,“ řekl Gher. „Vyřizoval jsem pochůzky pro Dweniho - ten má hospodu nedaleko odsud. Dával mi k jídlu zbytky z kuchyně a nechal mě u sebe spát. V jeho hospodě často popíjeli zloději a já jsem poslouchal, jak spolu probírají různé věci. Raději

jsem se jich však nikdy na nic neptal. Udělal jsem něco špatně, když jsem se pokusil proplížit do vašeho tábora, mistře Althale?“

„Říká ti vůbec něco slovní spojení ‚tichý pohyb‘?“

Gher posmutněle svěřil hlavu. „Myslel jsem, že budete všichni spát.“

„I tak ses měl pohybovat mnohem tišeji. Prodíral ses lesem jako opilý medvěd.“

„Myslíte, že byste si mohl udělat čas a naučit mě pár triků?“ zeptal se Gher s nadějí.

„Uvidíme.“

Gher měl špinavě blondáté, rozčuchané vlasy a byl oblečený v hadrech, které se zjevně pokoušel, i když bez úspěchu, zalátat. Jeho oblečení bylo špinavé a jeho tvář, ruce a vlasy na tom nebyly o moc lépe.

„Takže ty nemáš rodinu?“ zeptal se Eliar.

„Pokud vím, tak ne. Táta na tom na konci nebyl s pamětí zrovna nejlíp, takže mi možná zapomněl říct o nějakých bratrech nebo sestrách. Většinu času nebyl při smyslech, protože byl pod obraz.“

„A co tvá matka?“

„Nejsem si jistý, jestli jsem kdy nějakou měl.“

Eliar se trochu zakuckal. „Necítíš se teď trochu zmatený?“ zeptal se.

„Ne. Měl bych?“

„Já jsem se tak cítil, když jsem přečetl Nůž.“

„Je mi dobře. Ty pracuješ pro mistra Althala?“

„I tak by se to dalo říct,“ odvětil Eliar.

Přistoupil k nim Bheid. „Zaslechl jsem zpěv Nože,“ řekl. Pak překvapeně pohlédl na Ghera. „Tohle je náš nejnovější pomocník?“

„Podle Nože ano,“ odpověděl Althalus.

„Vždyť je to jen dítě!“ namítl Bheid.

„Jestli chceš, můžeš si o tom promluvit s Nožem. Já nejsem ten, kdo vybírá, Bheide. Já jen hledám vyvolené. Jmenuje se Gher.“

„Jaké slovo přečetl?“

„Mám pocit, že to bylo ‚klamej‘, je to tak?“ zeptal se Eliar.

„Je to tak.“

Bheid se zamračil. „Hledej, veď, osvětluj, poslouchej a klamej,“ vyjmenoval. „Nepřipadá mi, že by sem to poslední moc pasovalo. Nechápu, kde je v tom nějaká logika.“

„Smaragd ti to může vysvětlit,“ řekl Eliar. „Smaragd ti dokáže vysvětlit cokoli.“

„Co tu všichni děláte?“ dožadovala se ostře Andine, která vstoupila do světla. „Jak mám spát, když tu všichni děláte takový kravál?“

„Zrovna se tu seznamujeme s nejčerstvějším rekrutem, Andine,“ odpověděl Althalus.

„S tímhle?“ řekla a znechuceně si Ghera prohlédla. „Tohle půjde s námi?“

„Vše bude včas odhaleno,“ řekl Bheid s předstíranou zbožností.

„Běž si přebírat růženec někam jinam, Bheide,“ utála ho. Opovržlivě si Ghera prohlédla od hlavy k patě. „To ses vyplazil odněkud zpod kamene? Nebo jsi vylezl z nejbližší kaluže?“

„Musím si to od ní nechat líbit, mistře Althale?“ otázal se Gher poněkud rozpáleně.

„Dej mu volnou ruku, Althale,“ zašeptal Smaragdín hlas.

„Ale nebude zbytek noci poněkud hlučný?“ namítl.

„Prostě to udělej, miláčku.“

„Jak si přeješ, Smaragd.“ Althalus na chlapce pohlédl. „Klidně se můžeš bránit, Ghere. Ale předtím si sežeň ucpávky do uší. Naše milovaná Andine má velmi výrazný - a pronikavý - hlas.“

„Co mělo tohle znamenat?“ dožadovala se Andine a zmíněný hlas poskočil o několik oktáv nahoru.

„My všichni co tu jsme, milujeme váš hlas, Výsosti,“ odpověděl s nehybnou tváří. „Ale měla byste trochu zapracovat na svém crescendu. Měla byste zkusit pár dechových cvičení. Snažte se svůj hlas lépe ovládat, abyste nepřecházela od šepotu k ječení tak rychle. Jakmile se to naučíte, budete dělat mnohem větší dojem.“ Vesele na Ghera zamrkal. „Chceš k tomu něco dodat, chlapče?“ zeptal se.

„Jen jsem jí chtěl říct, že mi nesejde na tom, jak se mnou mluví s nosem nahoru,“ odpověděl Gher. Pohlédl Andine do tváře. „Dobrá, paní, jsem otrhaný. No a co? Jestli se vám nelíbí, jak vypadám, tak se na mě nedívejte. Nemám rodiče a mám na sobě hadry, protože nic

lepšího jsem nenašel. Nechápu, co je vám vlastně do toho. Mám moc práce s tím, abych zůstal naživu, než abych se ještě staral o to, jak vypadám a jestli vám to nějak vadí, je to vaše věc.“

Odklid' se někam, Althale,“ řekla Smaragd ostře. „Zrovna teď se potřebuju o něco postarat.“ Althalus pocítil, jak jeho vědomí prudce odstrčila stranou.

Andine na Ghera jen zírala.. „Takhle se mnou nikdo nemluví!“ zaječela.

„Možná vám to nikdo neřekne do očí,“ opáčil Gher, „ale myslím, že byste měla občas zavřít pusu a poslouchat chvíli ostatní. Pak možná zjistíte, co si o vás doopravdy myslí. Ale vy to vlastně nechcete vědět, že ne? Nevychovali mě v paláci jako vás, paní. Vyrostl jsem v chatrči, kde nebyl čas na dvorskou výchovu.“

„Tohle nemusím poslouchat!“

„Možná nemusíte, ale opravdu byste měla. Dýchám stejně jako vy, paní a vzduch nikdo nevlastní, takže patří mně stejně jako vám. Teď mi dejte pokoj. Je mi z vás víc zle než vám ze mě.“

Andine se prudce otočila a utekla.

„To jsi zařídila ty?“ zeptal se Althalus tiše Smaragd.

„Samozřejmě,“ dostalo se mu odpovědi. „Říkala jsem ti přece, že s tvou pomocí budu muset občas takhle zasahovat. Myslím, že Gher mezi nás dobře zapadne, Althale.“ Smaragd se na chvíli odmlčela. „Ale myslím, že by se mohl vykoupat,“ dodala.

Zůstali v Nabjorově starém táboře ještě několik dnů a zasvěcovali Ghera do jeho nového postavení. Nebylo pochyb o tom, že chlapec je velmi bystrý. V jiné době a za jiných okolností by ho Althalus vzal pod svá ochranná křídla jako učedníka, protože v něm rozeznával veliký potenciál. Zabrало mu však docela dlouho, než Ghera přesvědčil, že pravidelné koupání není smrtelné. Se Smaragdinou pomocí Althalus vytvořil pro nový přírůstek společnosti šaty, díky kterým Gher přestal vypadat jako něco, co patří na smetiště.

Andine se Gherovi vyhýbala s téměř náboženskou horlivostí až do rána čtvrtého dne po chlapcově příchodu do tábora. Pak přišla k ohni s rozhodným výrazem ve tváři a v ruce třímala hřeben a nůžky. „Ty!“ řekla mu. Ukázala na blízký pařez. „Sedni si. Sem. Hned.“

„Co mi chceš provést?“

„Chci ti upravit vlasy. Máš je jak vrabčí hnízdo.“

„Jestli se ti nelíbí, můžu si je přihladit.“

„Ticho. Sednout.“

Gher rychle pohlédl na Althala. „Musím poslouchat, co mi nařizuje?“ zeptal se.

„Já bych ji, být tebou, poslechl. Měli bychom mezi sebou udržovat mír.“

„Nechápu, že přes to vůbec něco vidíš,“ prohlásila Andine a vzala chumáč vlasů, které Gherovi spadaly do čela. Pak ho začala česat a stříhat a soustředěně se při tom mračila. Zdálo se, že z nějakého důvodu bere svůj úkol velice vážně.

Gher zřejmě na podobnou péči nebyl zvyklý a tak sebou během celé procedury bolestivě trhal. „Sed' klidně!“ přikázala mu. Česala a šmikala skoro celou hodinu a každou chvíli o krok ustoupila, aby kriticky zhodnotila výsledek své práce. „Už to bude,“ řekla nakonec a udělala poslední šmik. Pak se podívala na Althala. „Co si o tom myslíš,“ zeptala se.

„Moc pěkné.“

„Vždyť ses ani nepodíval!“ Hlas jí okamžitě vyletěl o oktávu nahoru.

„Dobrá, dobrá. Podívám se. Jenom se nevzrušuj.“

Gher měl vlasy hladce učesané na pěšinku a pěkně ostříhané. Nad čelem měl rovný sestřih a vlasy mu spadaly na krk způsobem, jaký Althalus viděl v Osthosu. „To opravdu není špatné,“ řekl. „Kde ses naučila takhle stříhat?“

„Stříhala jsem vlasy svému otci,“ odvětila. „Když má někdo neupravené vlasy, kroutí se mi z toho prsty.“

„Ted' už aspoň nevypadá jako ovčácký pes,“ podotkl Bheid.

Andine popadla Ghera pevně za bradu a zvedla mu tvář k sobě. „Ted' vypadáš moc hezky, Ghere,“ řekla mu. „Jsi čistý, máš nové šaty a vhodný účes. Tak ne aby ses hned zase ušpinil.“

„Ne, madam,“ slíbil Gher. Pak na ni stydlivě pohlédl. „Jste hrozně krásná, madam,“ zakoktal, „a to, co jsem vám řekl tehdy v noci, jsem nemyslel vážně.“

„Já vím,“ řekla, pohladila ho a pak, po kratším zaváhání, ho políbila na tvář. „Teď běž, Ghere,“ řekla mu. „Jdi si hrát, ale moc se při tom nezašpiň.“

„Ano, madam,“ slíbil.

Andine se rozhlédla a mimoděk přitom zacvakala nůžkami. „Kdo bude další?“ zeptala se.

* * *

To odpoledne se Smaragd podívala na Nůž. „Kweron,“ sdělila Althalovi. „Chybí nám ještě jeden člen, takže si musíme pospíšet.“

Dalšího rána zrušili tábor a prastarým lesem Hule vyrazili na severozápad. Andine kupodivu trvala na tom, aby Gher jel s ní na její klidné klisně.

„Vůbec bych neřekl, že spolu začnou tak dobře vycházet,“ řekl Eliar Bheidovi a Althalovi. „Stalo se snad něco, o čem nevím?“

„To, co jí Gher řekl té noci, ji zřejmě palčivě zasáhlo,“ vysvětlil mu Bheid. „Vsadím se, že Gher je první chud’as, se kterým se kdy setkala. Do té chvíle nejspíš neměla představu, jak uboze většina obyčejných lidí musí žít. Gher má hbitý jazyk a naši milou princeznu nejspíš hodně překvapilo zjištění, že vůbec umí mluvit. Kadeřnická péče a jízda na jejím koni je způsob, jak se Andine Gherovi omlouvá za své chování.“

„Poslyš, Bheide, ty máš na kněze docela radikální názory,“ poznamenal Althalus.

„Cílem všeho lidstva by mělo být dosažení spravedlnosti, Althale. Každý člověk chce být v srdci dobrý a spravedlivý, ale v cestě mu stojí mnoho překážek. Je povinností kněžstva udržet lidi na správné cestě.“

„Není na tak hlubokomyslnou filosofickou debatu trochu časně?“ zeptal se Althalus.

„Nikdy není příliš brzy - nebo příliš pozdě - abychom se učili, synu,“ prohlásil Bheid rozhodně.

„To se mě opravdu dotklo.“

Bheid na něj pobaveně zamrkal. „Jsem rád, že se ti to líbilo,“ řekl.

V Kweronu začínal podzim a listí bříz a jasanů začalo pomalu opadávat. V této části světa býval Althalus jen málokdy, zejména proto, že před tím, než se setkal s Ghendem a vydal se do Domu na Konci Světa, žilo v Kweronu jen málo lidí. I dnes zde stály jen malé, hrubě postavené vesnice a lidé, kteří zde žili, byli plni strachu a neochoty bavit se s cizinci.

„Nejsou tu zrovna přátelští, co?“ poznamenal Eliar jednoho dne, když po blátivé cestě projížděli skrze další tichou vesnici. „U nás doma, když přijede cizinec, všichni se ho ptají na novinky, ale tady se lidé jen schovávají.“

„Říká se, že Kweroňané jsou hrozně pověřiví,“ řekl Bheid. „Slyšel jsem, že tu propukají rvačky třeba kvůli tomu, když se člověk jen stínem dotkne někoho druhého. Myslím, že to má co dělat s tím jak blízko je Kweron Nekwerosu. Legendy říkají, že občas se sem z Nekwerosu dostanou pěkně ošklivé věci.“

„Řekla ti Smaragd, kam přesně máme jít?“ zeptal se Eliar Althala.

„Jsem si jistý, že se k tomu nakonec dostane,“ odpověděl Althalus.

Další týden jeli pořád na západ a nakonec sjeli z hor a dostali se na členité pobřeží dlouhé úzké zátoky, která ohraničovala západ Kweronu. Zátoka, podobně jako moře na Konci Světa v Kagwheru, byla plná ledu.

„Už jsme blízko, Althale,“ zamumlala Smaragd jednoho pozdního odpoledne. „Měli bychom zajet kousek do lesa. Tam se utáboříme a pak ty, Bheid a já navštívíme pár vesnic na pobřeží.“

„Koho hledáme, Smaragd?“

„Čarodějníci.“

„To nemyslíš vážně!“

„Místní jí říkají čarodějnice, ale to ona ve skutečnosti není. Potřebujeme si promluvit s kněžími, kteří žijí ve vesnicích, a Bheid ví ze všech nejlépe, jak s nimi mluvit. Raději před ostatními moc nepoužívej slovo ‚čarodějnice‘. Lidé jsou pak většinou hrozně nedůvěřiví.“

Vrátili se do lesa a Althalus si krátce promluvil s Bheidem. Pak řekl Eliarovi, Andine a Gherovi, aby tu počkali. „Bheid a já se tu trochu rozhlédneme,“ řekl jim. „Tihle Kveroňané jsou trochu zvláštní. Rád bych zjistil, jak to tu vypadá, než se vydáme dál.“

Pak se Althalus a hnědovlasý mladý kněz vrátili zpátky na hlavní cestu. „Potřebuji si s ním promluvit, miláčku,“ řekla Smaragd. „Proč se trochu neprospíš nebo tak něco?“

„Hrozně zábavné, Smaragd.“

„Prostě mi udělej místo, Althale. Jestli chceš, můžeš poslouchat, ale nepřerušuj mě.“ Pak jeho vědomí znovu odstrčila stranou. „Bheide?“ řekla.

Bheid na Althala ostře pohlédl. „Jsi to ty, Smaragd?“ zeptal se udiveně.

„Ano. Nasad' svůj kněžský výraz a opraš trochu své znalosti astrologie. Až navštívíme vesnice, chci, abys v každé vyhledal místního kněze. Představíš se a řekneš, že sis přišel ověřit něco, co jsi vyčetl z hvězd.“

„Nemohla bys být trochu víc konkrétní, Smaragd?“ zeptal se.

„Řekni jim, že jsi z hvězd vyčetl, že v blízké budoucnosti dojde někde tady k pádu veliké laviny.“

„A je to skutečně pravda?“

„To ti můžu skoro zaručit, Bheide. Althalus by klidně dokázal strhnout celou horu, kdyby to bylo potřeba. Chci, abys vypadal hodně ustaraně. Přešel jsi přece polovinu světa, jen abys varoval místní obyvatele. Vyvolej veliký zmatek. Buď' vzrušený. Při každé příležitosti se oháněj slovy jako třeba ,neštěstí'. Pak, až Althalus shodí z úbočí pár akrů kamení, budou všichni věřit, že jsi spasitel.“

Bheid vypadal docela udiveně. „A k čemu to všechno bude dobré, Smaragd?“

„V jedné z těch vesnic zakovali do řetězů někoho, o kom věří, že je to čarodějnice, a plánují velkou oslavu, až ji upálí u kůlu. Ty je musíš přesvědčit, aby ji namísto toho vydali tobě. Řekni jim, že ji vezmeš zpátky do Avesu kvůli vyšetřování.“

„To by mohlo být dost složité, Smaragd,“ řekl pochybovačně.

„Neboj se. Prostě jim řekni, že kněží v Avesu potřebují vědět, co Daeva plánuje, aby mohli podniknout patřičné kroky. Čiň dramatická

prohlášení o osudu světa, věčné temnotě, hordách démonů vylézajících z jámy pekelné a dalších podobných hloupostech. Althalus zdůrazní svou řeč duněním hromů, zemětřesením a možná několika nebeskými troubami.“

„Smaragd!“ zaprotestoval Bheid.

„Ano? Je tu snad něco, co jsem přehlédla?“

„To, co mi tu navrhuješ, je čiré fakírství.“

„No a?“

„Já jsem kněz, Smaragd, ne šarlatán! Takhle to přece nemůžeme dělat.“

„Proč ne?“

„Čeká se ode mě, že budu říkat pravdu.“

„Ale to je pravda, Bheide. Ty ji jen zjednodušíš, aby ji mohli pochopit i prostí lidé.“

„Je ta žena, kterou jdeme zachránit, doopravdy čarodějnice?“

„Samozřejmě, že ne. Je to jedna z nás - nebo bude hned, jakmile přečte nápis na Noži. Musíme ji mít, Bheide. Pokud s námi nebude, selžeme.“

„Nutiš mě, abych porušil jeden ze svých nejposvátnějších slibů.“

„Aha, tak to promiň. V tom případě to tedy uděláme jinak. Místo toho zabijeme každého obyvatele téhle části Kweronu. Budeš se brodit po pás v krvi, ale tvá duše bude čistá. Doufám, že na to pak budeš patřičně hrdý.“

„To je monstrózní!“

„Je to zcela na tobě, Bheide. Můžeš být buď švindlíř nebo řezník. Vyber si.“ Odmlčela se. „Rychle, rychle, Bheide. Vyber si, jak to uděláme, ať se můžeme pustit do práce. Jestli máme všechny ty lidi zabít, měli bychom s tím začít co nejdříve.“

„Nejdeš na něj příliš zprudka, Smaragd?“ zamumlal Althalus z koutku mysli, který mu zbyl.

„On se musí naučit dělat to, co se mu řekne, miláčku. Slova, která každý z vás přečetl z nápisu na Noži, platí pro nás pro všechny. Ty nejsi jediný, kdo hledá a Andine není jediná, která musí poslouchat. My všichni hledáme, všichni posloucháme.“ Pak nahlas promluvila k mladému knězi zmítanému pochybnostmi. „No, Bheide, tak co to bude? Lži nebo krev?“

„Mám snad na výběr?“ řekl bezmocně. „Budu jim tedy lhát.“

„To je od tebe hezké,“ řekla pochvalně. Vjeli do hrubé vesnice, která byla nejspíš před příchodem ledu domovem rybářů. Althalus seskočil z koně a namířil si to k jednomu z místních obyvatel, vousatému chlapíkovi, který vedl statného volka. „Promiň,“ řekl mu Althalus, „ale nevíš, kde bych našel místního faráře?“

„Kostel je přímo tamhle. Ale nejspíš ještě nebude vzhůru.“

„Já ho probudím,“ řekl mu Althalus. „Tady jeho svatost, můj pán, si s ním potřebuje promluvit.“

„Náš farář nemá rád, když ho někdo tahá z postele.“

„Pohřbení zaživa by se mu líbilo ještě mnohem méně.“

„Pohřbení zaživa?“ otázal se vousáč vyděšeně.

„Lavinou.“

„Jakou lavinou?“

„Tou, která se zanedlouho svalí z úbočí hor. Díky za informace, příteli. Přeji ti příjemný den.“

„Tohle jsi neměl říkat, Althale,“ zasyčel Bheid, když náhle uspěchaný muž s volem odpěchal pryč.

„Příprava, Bheide,“ vysvětloval Althalus. „Pár děsivých historek je v podobných případech velmi užitečných.“

Místní kněz byl vysoký, neupravený muž s melancholickými očima a jmenoval se Terkor. „Obávám se, že jsem nestudoval astrologii tak pečlivě, jak jsem nejspíš měl, bratře,“ omlouval se Bheidovi. „Tohle je odlehlé místo na samém okraji civilizace. Starám se o nemocné, utěšuji pozůstalé a uklidňuji místní sváry. Moc času na studia už mi nezbývá. Co jsi viděl ve hvězdách?“

„Drak se přesunul do sedmého domu,“ odpověděl Bheid vážně, „a protože Měsíc je v ascendentu, existuje tu vážné riziko přírodní katastrofy. Jsem si jistý, že z těchto náznaků to poznáš i sám.“

„Budu se muset spokojit s tvým vysvětlením, bratře,“ přiznal Terkor. „Tohle už je na mě příliš složité.“

„Drak je jedním ze tří zemských znamení,“ vysvětloval Bheid, „a Měsíc je nositelem nestability - zemětřesení, laviny a tak podobně. A pak už mi stačilo jen spočítat, kam se pohybuje Medvěd a uvědomil jsem si, že neštěstí nejspíš udeří tady v Kweronu. Bylo mi jasné, že

vás musím varovat, a proto jsme já a můj služebník okamžitě nasedli na koně. Díky bohům jsme k vám dorazili včas.“

„Jsi šlechtitý muž, bratře. Většina kněží, které znám, by se sem vůbec neobtěžovala.“

„Je to přece má povinnost, bratře. Proto přece čtu hvězdy - abych varoval prosté lidi před podobnými nástrahami světa. Většina ostatních kněží v Awesu se soustředí na tvorbu horoskopů za úplatu. Já místo toho sleduji hvězdy a hledám náznaky podobných neštěstí.“

„Dokázal jsi z těch znamení vyčíst, jaký druh neštěstí se tu má odehrát?“

„Postavení Měsíce naznačuje, že dojde k oslabení horských úbočí.“

„Lavina? Drazí Bohové!“

„To je to, co jsem vyčetl z nebes. Někteří z mých bratrů v Awesu věří, že do země narazí kometa, ale já s nimi nesouhlasím. Aby to byla kometa, musel by být Kohout v jiném domě.“

Kometa nebo lavina, to už je celkem jedno, co se na nás řítí, bratře,“ řekl Terkor. „Obojí zabije mnoho mých oveček.“

Bheid se rozhlédl kolem sebe, jako by se chtěl ujistit, že jsou sami. „Nestalo se tu v poslední době něco obzvlášť neobvyklého, bratře Terkore?“ zeptal se. „Nebesa varují, že v této oblasti je přítomno veliké zlo. Zdá se, že hvězdy se připravují na toto zlo odpovědět.“

„Hned na druhé straně zálivu je Nekweros, bratře Bheide,“ odvětil Terkor suše. „Větší zlo, než je tam, si asi těžko dokážeme představit.“

„Ne, bratře Terkore. Něco je tady na kweronské straně. Může to však nosit masku.“

„Snad by to mohla být ta čarodějnice, kterou bratr Ambho nedávno odhalil ve vesnici Peteleya asi míli odsud po pobřeží na jih. Bratr Ambho je velmi nadšený lovec čarodějnic.“

„Čarodějnice?“ prohlásil Bheid v předstírané hrůze.

„Bratr Ambho si zřejmě myslí, že je to tak. Mezi námi, jeho důkazy nejsou zrovna přesvědčivé. Jmenuje se Leitha a Ambho ji hodlá upálit zítra při východu slunce.“

„Chvála Deiwosovi!“ prohlásil Bheid. „Přijel jsem včas, abych mu to vymluvil.“

„O tom bych pochyboval, bratře Bheide. Ambho se jejího upálení nemůže dočkat. Co se týká upalování čarodějnic, je to hotový nadšenec.“

„Změním jeho názor,“ prohlásil Bheid rozhodně.

„To těžko. Když přijde na čarodějnice, je Ambho úplný fanatik.“

„Chceš mi říct, že se k vám ještě nedoneslo loňské rozhodnutí?“ otázal se Bheid prudce. „Sešlo se konkláve velekněží všech náboženství a dospělo k jednomyslnému rozhodnutí. Všechny čarodějnice je nutno posílat do Awesu kvůli vyšetřování. Na co váš Exarcha vůbec myslí? Zpráva o tomto rozhodnutí se měla okamžitě rozšířit!“

„Kweron je od Awesu dlouhý kus cesty, bratře Bheide,“ odvětil Terkor. „Pochybuji, že náš Exarcha vůbec ví, kde to je. Takže my máme teď posílat čarodějnice do Awesu, místo abychom je rovnou upálili?“

„Musíme mít možnost je vyzpovídat, bratře Terkore. Čarodějnice jsou ve spojení s Daevou. Pokud je dokážeme přimět k hovoru, mohli bychom poznat plány toho arcidémona. Na těch odpovědích může záviset osud celého lidstva.“

„Popravdě jsem ještě neviděl čarodějnici, která by byla vůbec ochotna připustit, že je čarodějnice.“

„To proto, že nevíte, jak je správně zpovídat. V Awesu máme svaté předměty. Žádný služebník zla nedokáže snést pohled na ně. Bolest, kterou čarodějnice a jim podobní Daevovi spojenci zakoušejí při pohledu na svaté předměty, je tak veliká, že se od nich nepochybně rychle dozvíme všechno, co potřebujeme vědět. Pokud se nám podaří dostat do rukou dvě nebo tři čarodějnice, možná poznáme Daevovy nejtajnější plány.“

„Náš milovaný Exarcha zjevně nepovažoval za nutné nás o tom informovat,“ řekl Terkor.

„Musíme tedy vyrazit do vesnice a přesvědčit bratra Ambha, aby nám tu prokletou ženu vydal a já ji pak odvezu do Awesu na výslech. Může na tom záviset osud lidstva.“

„Dojdu si pro koně,“ řekl Terkor a rychle vyběhl ven.

„Jsi velmi lstivý, Bheide,“ řekl Althalus obdivně, když byli z doslechu.

„Nenávidím to.“ řekl Bheid. „Terkor je dobrý člověk.“

„Ano, to je,“ souhlasil Althalus. „Ale tys ho vlastně zas tolik neoklamal, Bheide. Osud lidstva skutečně může závist na tom, co dělám. On dělá správnou věc, sice ze špatných důvodů, ale pořád je to správná věc.“

„Budeš muset být velmi výřečný, abys Ambha přesvědčil, aby ti tu čarodějnici Leithu vydal, bratře Bheide,“ řekl Terkor, když jeli na jih. „Předchází ho pověst, že připravuje dříví na podpal při prvním náznaku, že je někdo čarodějnice, a s důkazy se moc nezatěžuje. Jediné, co mu stačí, je několik obvinění a už staví vatru. Kdybych byl tebou, naznačil bych, co jsi se dočetl ve hvězdách. Jestli jsem správně pochopil, cos mi řekl, existuje nějaké spojení mezi tím neštěstím a čarodějnicí z Peleteyi.“

„Možná máš pravdu, Terkore,“ souhlasil Bheid. „Je známo, že hvězdy tohle občas dělají. Jejich poselství bývají varováním a v nich jsou často obsažena skrytá řešení našich problémů.“ Sáhł do kapsy tuniky a vytáhl odtamtud srolovanou hvězdnou mapu. „Pojďme se na to ještě jednou podívat,“ řekl.

„Jestli to tak úplně nesedí, zaříd', ať to sedí,“ zamumlal Althalus tichounce.

„Dobrá,“ zamumlal Bheid na souhlas. „Varuj Smaragd, že možná budu potřebovat pár kamenů valících se z úbočí, aby to mým slovům dodalo patřičné váhy.“

Kněz z Peleteyi byl nahrbený, mrtvolně vyhlížející muž s hněvivým výrazem ve tváři. Jeho pověst zapáleného inkvizitora byla dobře známa po celém západním Kweronu a myšlenka, že vydá svou zajatkyni Bheidovi, vůbec nezapadala do jeho představ. „Konkláve v Awesu nade mnou nemá žádnou autoritu, Bheide,“ prohlásil téměř útočně.

„Možná ne, Ambho,“ odpověděl Bheid chladně, „ale hvězdy ano. Jejich varování ignoruješ jen na vlastní nebezpečí. V jakém znamení jsi se narodil?“

„Ve znamení Kance,“ odvětil Ambho trochu nervózně.

„Myslel jsem si to. Hvězdy nás varovaly před lidmi ve znamení Kance.“

„Ty se odvažuješ urážet mé znamení?“ Ambho vypouklil oči.

„Kanci jsou zatvrzelí,“ řekl Bheid prostě. „Občas vám hvězdy musí dopadnout až k nohám, aby získaly vaši pozornost.“ Pak rozpráhl ruce. „Učinil jsem, co hvězdy prikazují,“ prohlásil. „Varoval jsem tě. Rozhodneš-li se neposlouchat, to, co se stane, nepadne na mou hlavu.“

„To slovo, které potřebuješ, je ‚twei‘, miláčku,“ zašeptala Smaragd Althalovi. „Až je budeš vyslovovat, myslí na hluboký, dunivý zvuk. V tomhle případě však buď obzvláště opatrný.“

Althalus se obrátil a pohlédl na hory, které se tyčily za vesnicí Peteleya. „Twei,“ přikázal tiše.

Z hlubin země se ozvalo zadunění. Ten zvuk přišel z takové hloubi, že jej bylo spíše cítit než slyšet. Jemně se pohyboval a pak se přesunul směrem k severozápadu.

„Co to bylo?“ vykřikl Ambho.

„Myslím, že to bylo poslední varování pro tebe, muži ve znamení Kance,“ odpověděl Bheid. „Doporučuji ti, aby ses usmířil se svým Bohem. Předpokládám, že pokud mi odmítneš vydat čarodějnici, nikdo z nás se nedočká západu slunce.“

„Mohla to být jen náhoda,“ odsekl Ambho.

„Něco jako náhoda vůbec neexistuje, můj bratře. Cokoli se stane, je předurčeno. Vol, Ambho, vol a pamatuj, že na tvém rozhodnutí závisí život nebo smrt každého člověka v této vesnici.“

Althalus znovu přikázal zemi, aby se otřásla, tentokrát o něco víc.

Praskání, které jim zaznělo pod nohama, připomínalo zvuk, jaký vydávají zmrzlé stromy na dalekém severu, když je mráz tak strašlivý, že stromy explodují, a země pod nohama se jim otřásla.

Z úbočí se zřítilo několik obrovských balvanů.

„Další otřes bude nejspíš ten poslední,“ prohlásil Althalus klidně a pohlédl na hory. „Sbohem, pane Bheide. Bylo mi potěšením vám sloužit. Jestli budeme mít štěstí, zabije nás kamení okamžitě. Děším se představy, že budu pohřbený zaživa.“

„Vezměte si ji!“ málem vykřikl Ambho. „Odvezte si tu čarodějnici do Awesu, ale ať ty otřesy skončí!“

„Tak nějak jsem věděl, že tohle řekne,“ suše prohlásil Althalus.

KAPITOLA PATNÁCT

Čarodějnice Leitha měla plavé vlasy, které se zdály být naplněné vnitřním světlem a pokožku měla bělostnou jako mramor, tak ceněný mezi sochaři. Byla vysoká a štíhlá a její oči měly barvu té nejhlubší modři, byly veliké, zářící a velmi moudré. Byla přikována řetězy ke kamennému pilíři uprostřed vesnice, pilíři zčernalému předchozími ohni.

Když ji přišli osvobodit, nesla její tvář klidný výraz, ale v očích se jí odrážela veliká bolest.

„Tohle je jen drobné zdržení, čarodějnice,“ řekl Ambho úsečným hlasem, když ji hrubě odvažoval. „Kněží ve svatém městě Awesu tě budou vyslýchat mnohem pečlivěji než já a přinutí tě odpovídat na jejich otázky ohledně tvého odporného pána. Pak budeš hořet.“

„Já nemám žádného pána, Ambho,“ odpověděla klidným hlasem. „Nejsem jako ty. Viděla jsem tvou duši, kněže, a vím, že je prosycená zlem. To, co zde hoří, jsou tvé skutky a ne mé - ani ostatních, které jsi uvrhl do plamenů. Tvá vášeň je jediné zlo, které zde panuje, zlo, které nezaženeš tím, že budeš upalovat objekty své touhy tak, jak se o to snažíš. Každou svou myšlenkou jsi porušil slib, který jsi dal, a plameny, ve kterých jednou budeš hořet ty, jsou mnohem žhavější než oheň, který jsi připravoval pro mě. Jdi odsud a očisti svou duši.“

Ambho na ni zíral a jeho přísná tvář se náhle naplnila vinou a sebelítostí. Pak se otočil a uprchl.

Althalus zaplatil nehoráznou cenu za koně pro Leithu a pak se on a Bheid rozloučili s knězem Terkorem a zamířili zpátky k zalesněným kopcům. Když se octli z dohledu vesničanů, Althalus přitáhl otěže. „Zbavíme se těch řetězů,“ řekl, sesedl a pomohl sesednout i Leithe. Zkušeným okem prozkoumal hrubý zámek na řetězech, které jí svazovaly ruce. Pak ho odemkl, sundal dívce řetězy a v náhlém záchvatu hněvu je vši silou zahodil tak daleko do křoví, jak jen dokázal.

„Děkuji ti, Althale,“ řekla tiše.

„Ty znáš mé jméno?“ zeptal se poněkud překvapeně.

„Ano, znám.“

„Ach jo,“ zamumlala Smaragd.

„Cože?“ zeptal se Althalus udiveně.

„Dweia ví, že dokážu slyšet tvé myšlenky, Althale,“ řekla Leitha se slabým úsměvem. „Myslím, že jí to dělá trochu starosti.“

„Ty to opravdu dokážeš?“ zeptal se Bheid užasle.

„Ano. Vždycky mě udivovalo, že to ostatní neumí.“

„Tak proto tě chtěl Ambho upálit u kůlu.“

„Ne tak docela. Ambho přijal slib cudnosti, ale v hlavě se mu rojily myšlenky, které ten slib popíraly. Rozhodl se, že z toho bude vinit dívky, které v něm podobné myšlenky vzbuzují, než aby za ně sám přijal odpovědnost. Všimla jsem si, že tohle dělá hodně lidí.“

„Máš veliký dar, Leitho.“

„Pokud se na to díváš takhle, pak možná ano. Ale byla bych velmi šťastná, kdybych ti ho mohla předat, ale bohužel to nejde. Ticho a osamění musí být překrásné.“ Pak pohlédla přímo na Smaragd. „Nemá smysl snažit se to skrývat, Dweio,“ řekla. „Stejně to dříve či později zjistí. Přesně tuhle chybu jsem udělala v Peteleyi. Snažila jsem se skrývat svůj tak zvaný dar a podívej, co mi to málem přineslo.“

„Udělej mi místo, Althale,“ přikázala Smaragd.

„Mohu tě slyšet i bez jeho hlasu, Dweio,“ řekla Leitha. „Nemyslím, že bych se k vám chtěla připojit.“

„Naneštěstí nemáš na výběr, Leitho,“ uslyšel Althalus Smaragdinu odpověď.

Leitha si povzdechla. „Nejspíš ne,“ řekla melancholicky.

„Co se děje?“ zeptal se Bheid Althala užasle.

„Naše dámy spolu hovoří,“ vysvětlil mu Althalus. Prstem si poklepal na čelo. „Přímo tady,“ dodal. „Mám teď v hlavě tak trochu přelidněno.“ Pak se rozhlédl. „Měli bychom jet dál,“ řekl. „Rád bych se vrátil k ostatním ještě než se setmí.“

Připojili s k Eliarovi, Andine a Gherovi v lesním táboře v době, kdy nad kopci západního Kweronu začala přebírat vládu tma.

„Tohle je ona?“ zeptal se Gher Althala.

„Smaragd si zřejmě myslí, že ano,“ odvětil Althalus.

„Je hrozně krásná.“

„Ano, to je. Málem jí to také vyneslo upálení zaživa. Kněz v její vesnici měl ve zvyku upalovat hezké dívky u kůlu. Hezké dívky

v něm vzbuzují nemravné myšlenky a on zřejmě věří, že když je použije místo dříví na podpal, je to nejlepší způsob, jak se podobných myšlenek zbavit.“

„Zabil jsi ho?“ dožadoval se Gher ostře.

„Lákalo mě to, ale Smaragd mi to rozmluvila. Opravdu Smaragd miluji, ale občas nechápu její myšlenkové pochody. Neschvaluje zabíjení ničeho, co pak nehodláme sníst.“

„Jestli chceš, promluví si s Eliarem. Ty odlákáš Smaragdinu pozornost a Eliar a já se proplížíme zpátky do vesnice a toho kněze zabijeme.“

„Ona by to zjistila,“ řekl Althalus posmutněle. „Pak by na nás křičela přinejmenším celý týden.“

„Já jsem to slyšela, Althale,“ řekla Smaragd obviňujícím hlasem.

„To mě vůbec nepřekvapuje. Kdybys nestrkala nos do toho, po čem ti nic není, neslyšela bys tolik věcí, které si bereš osobně.“

„Myslíš, že bys dokázal Ghera trochu zkrotit? Chová se jako úplný barbar.“

„Mně se docela zamlouvá. Chceš, aby Leitha dnes večer Nůž přečetla?“

„Nechme to na ráno. Myslím, že bude lepší, když na ní předtím trochu zapracuju. Ona se doopravdy nechce podílet na ničem, co podnikáme.“

„Copak my ostatní ano?“

„Chovej se slušně, miláčku.“

„Ano, drahá.“

* * *

Les byl temný a hustý a nebe mělo ocelově šedou barvu. Althalus se ztratil, přestože si nemohl vzpomenout, kam měl namířeno, když do tohoto pochmurného lesa vstupoval. Mysl mu bezcílně bloumala a pokaždé, když se snažil soustředit, zaslechl prázdné kvílení, které ho rozptylovalo, které ho nutilo bezmyšlenkovitě bloudit hustým křovím a mezi mohutnými kmeny stromů. Připadalo mu, že tenthle zapomenutý les nemá konce, ale s bezmocnou rezignací se odhodlaně prodíral dál.

Pak jeho mysl náhle zostražitěla a Althalus se začal probírat myšlenkami a vzpomínkami, stejně hustými a spleťtými jako temný les, a prázdné kvílení ho drželo tady, v hlubinách světa, který kolem něj upředl Ghend, podobně jako pavouk sprádá pavučinu kolem své oběti.

„Ona přichází,“ zpívaly stromy. „Ona přichází,“ odpovídaly keře. „Ona přichází,“ křičelo prázdné nebe. „Padněme před ní v naprosté pokoře!“

A Ghend znovu kráčel tímto lesem a přes pláně, a noc se brzy měla změnit v den. „A jak ji přivítáš ty, můj zloději?“ otázal se Ghend Althala a jeho oči plály.

„Já ji odmítnu,“ odvětil zloděj, „stejně jako odmítám tebe a stejně jako odmítám tvého pána.“

„Tvá směšná odmítavost nemá smysl, Althale.“ Ghendovy planoucí oči nesly výraz nejhlubšího opovržení. „Neboť Gelta, Královna Noci, tě přemůže a já, služebník temnot tě svrhnou do propasti a Daeva, vládce všeho, získá tvou duši.“

A Althalus se rozesmál. „Tvá iluze v sobě nenese ani náznak pravdy, Ghende, a ty se jí ukájíš, protože ti nic jiného nezbyývá. Pečlivě si svou iluzi chraň a hlídej ji jako oko v hlavě. Ať se však budeš snažit sebevíc, já ti tvou iluzi ukradnu a znovu vrátím událostem správný směr. Čas se nikdy nevrátí na místo, které už jednou opustil. Tvá iluze je směšná a tvé kletby jsou prázdné. Vykřiknu svůj odpor Královně Noci přímo do tváře, odmítám tebe, služebníku temnoty, a ještě víc odmítám toho, kdo je tvým pánem, ale nikoli mým.“

A Ghend vykřikl...

...a Althalus se probudil.

„Copak jsi se úplně zbláznil?“ vykřikla na něj Smaragd a její hlas mu zaduněl uvnitř hlavy.

„To dokážu jen těžko posoudit, Smaragd,“ odpověděl klidně. „Blázniví lidé přece nevědí, že se zbláznili. O tom už jsme párkrát mluvili tehdy v Domě. Ale myslel jsem si, že by mohlo být zajímavé

obrátit Ghendův výtvar proti němu samému. On si hraje se skutečností, ale v tom já jsem mistr. Zním spoustu způsobů, jak změnit pravidla každé hry, kterou vymyslím.“

„Neměla bys být tak překvapená, Dweio,“ zamumlal Leithin tichý hlas. „Vždyť proto jsi ho přece najala.“

„Hleď si svého, Leitho!“ řekla Smaragd ostře.

„Byla jsem jen zvědavá, Dweio,“ odpověděla Leitha. „Nemůžeš mi zabránit v tom, abych poslouchala.“

„Nemohly byste si, dámy, probírat své rozpory někde jinde?“ zeptal se Althalus. „Rád bych se trochu vyspal, ale to nejde, když mám v hlavě takový kravál.“

* * *

Probudili se zrovna, když vycházelo slunce, a Althalus vzal Eliara a Bheida s sebou na průzkum. „Tohle není zrovna přátelské území, pánové,“ upozornil je. „Kweroňané samotní nepředstavují příliš velké nebezpečí, ale na můj vkus jsme příliš blízko Nekwerosu.“ Usoudil, že bude nejlepší, když si Ghendovu noční návštěvu nechá pro sebe.

Když se vrátili do tábora, našli Andine a Leithu hluboce zabrané do nějaké diskuze a Gher, který seděl u nich, měl na tváři znuděný výraz. Chlapcova tvář se rozjasnila, když je uviděl. „Co jste zjistili?“ zeptal se s nadějí.

„Viděli jsme jelena,“ odpověděl Eliar. „Jinak není nikde ani človíčka.“

„Pojďme nakrmit koně, pánové,“ navrhl Althalus. „Pak se poohlédneme po nějaké snídani.“

„Už jsem si začínal myslet, že jsi zapomněl,“ poznamenal Eliar. „Zrovna jsem se ti to chystal připomenout.“

„O čem to mluví naše dámy, Ghere?“ zeptal se Bheid, když kráčeli ke koním.

„Hlavně o šatech,“ odpověděl Gher. „A předtím mluvily o vlasech. Vypadá to, že spolu docela dobře vycházejí. Smaragd pochopitelně leží Andine v klíně, takže jí možná brání v tom, aby se hádala.“

„Smaragd je ta kočka, Ghere,“ připomněl mu Eliar. „Nejspíš i ji zajímají šaty a vlasy.“

Poté, co se postarali o koně, se připojili k dámám a Althalus vytvořil snídani.

„Není to ta nejpodivuhodnější věc, jakou jsi kdy spatřila?“ zeptal se Eliar Leithy.

„Velmi neobvyklé,“ souhlasila a s jistým překvapením sledovala, jak se Eliar nadšeně vrhnul na jídlo.

„Náš Eliar je v období růstu,“ vysvětlil jí Bheid.

Po Eliarově třetím přídávku Smaragd promluvila k Althalovi. „Ukažme Leithe Nůž,“ navrhla. „Jsem si skoro jistá, že vím, kam máme jít dál, ale měli bychom hrát podle pravidel.“

„Dobrá, drahá,“ odpověděl. Pohlédl na Leithu. „Je tady jistá formalita, kterou bychom měli dodržet, Leitho,“ řekl jí. „Měla bys přečíst nápis na čepeli Nože.“

„Neublíží ti to, Leitho,“ řekla Andine své nové přítelkyni. „Je to jen trochu překvapující, to je všechno. Já jsem po tom byla trochu dezorientovaná, ale třeba na Ghera to nemělo nejmenší vliv. Umíš číst?“

„Ano,“ odpověděla Leitha. „Písmo, které znám, je nejspíš trochu odlišné od tvého, ale nemyslím, že by v tom byl nějaký rozdíl.“

Eliar si otřel ústa do rukávu a vytáhl Nůž. „Nijak tě s tím nebudu ohrožovat, Leitho,“ ujistil ji. „Na čepeli je nápis, který se máš pokusit přečíst.“

„Ano,“ řekla. „Ukaž mi to.“

Eliar k ní natáhl levou ruku s Nožem.

„Držíš ho vzhůru nohama,“ řekla mu.

„Aha,“ odpověděl a otočil čepel. „Promiň. Co tam vidíš?“

„Naslouchej,“ odvětila prostě.

Tentokrát byla píseň Nože jakýmsi zvláštním způsobem bohatší a také vážnější. Eliar vypadal trochu udiveně.

Pak se Leitha natáhla a položila mu ruku na zápěstí. „Ještě ho neschovávej,“ řekla a pozorně si začala prohlížet zářící čepel.

Pak se začala třást a sesunula se na zem.

Bheid ji rychle zachytil.

„Tohle nedělej, Leitho,“ pokárala ji Smaragd, která si vypůjčila Althalův hlas.

„Omlouvám se, Dweio,“ odpověděla Leitha roztřeseně. „Musela jsem vědět. Je tam toho tolik.“

„Příliš mnoho, než aby to člověk dokázal pojmout najednou,“ odpověděla Smaragd. „Měla jsem pravdu, Althale. Je čas, abychom se vrátili domů.“

„To je dlouhá cesta, Smaragd,“ řekl pochybovačně. „A zima je nedaleko.“

„Mám potvrzeno od té nejvyšší autority, že to zvládneme, miláčku.“

„Pro Ambha v Peteleyi to bylo až příliš jednoduché,“ vyprávěla Leitha Andine cestou do hor. „Bavila jsem ostatní vesnické dívky tím, že jsem jim předpovídala štěstí. Věděla jsem, co si myslí a co doopravdy chtějí, takže jsem mohla zajít trochu dál než jim jen slibovat bohaté manžely, pěkné domy a kupu dětí. Ambho to všechno překroutil tak, až se mu podařilo vesnickou radu starších přesvědčit, že jsem čarodějnice.“

„Jaké to je?“ zeptala se Andine zvědavě. „Chci říct, slyšet myšlenky ostatních.“

„Rušivé,“ odpověděla Leitha. „To, co lidé říkají a to, co si myslí, není vždycky to samé. Máme mnohem blíž ke zvířatům, než je většina z nás ochotna připustit.“ Pohlédla na Eliara, aby se ujistila, že je hodně daleko vepředu a z doslechu. „Tvé pocity ohledně něj jsou velmi zmatené, že ano, Andine? Jedna část tvé mysli ho chce zabít a pomstít se za smrt svého otce, ale jiná část ho shledává fyzicky velmi přitažlivým.“

„To tedy rozhodně ne!“ začala Andine protestovat a zčervenala.

„Ale ano, Andine,“ usmála se Leitha. „Ale to přece není tvoje chyba. Přesně o tomhle jsem mluvila, když jsem říkala, že se částečně chováme jako zvířata. Možná bychom si o tom někdy mohli promluvit s Dweiou. Jestli to správně chápu, ona je ta, která má tyhle věci na starosti.“ Leitha pohlédla na Smaragd, která se dívala a se zájmem poslouchala ze svého obvyklého místa v Althalově kapuci.

„Nechceš se připojit k našemu hovoru, Dweio?“ zeptala se s hranou nevinností.

„Ani ne,“ odpověděla Smaragd krátce.

„Proč používáš to druhé jméno, když mluvíš se Smaragd?“ otázala se Andine zvědavě.

„Protože to je její pravé jméno, Andine,“ řekla Leitha s pokrčením ramen, „a ona ve skutečnosti není kočka. Ve skutečnosti vypadá podobně jako my - až na to, že je mnohem krásnější.“

„Určitě podvádí.“

„Samozřejmě, že ano,“ odpověděla důrazně Leitha. „Copak to neděláme všechny? Nenanášíme si saze na řasy, aby vypadaly o něco delší? Nebarvíme si tváře, aby byly víc růžové? Dweia je dívka, stejně jako ty a já. Pochopitelně je v podvádění mnohem lepší než my.“

„To by stačilo, Leitho,“ řekla Smaragd pevně.

„A nemám snad pravdu?“ Leithiny modré oči byly nevinnost sama.

„Řekla jsem, že by to stačilo!“

„Ano, madam.“ Pak se Leitha rozesmála.

„Nechci slyšet žádné chytré poznámky ani od tebe, Althale.“

„Nic jsem neřekl, Smaragd.“

„Tak se toho drž.“

* * *

Překročili hory Kweronu a bez příhod vstoupili na území Hule. Navzdory Smaragdiným ujištěním hnal Althalus koně tak rychle, jak se jen odvážil. Představa, že je v severním Kagwheru chytí časná sněhová bouře, se mu vůbec nelíbila. Měl pocit, že bude lepší, když dorazí o týden dříve než o půl roku později.

Navzdory svému pohrdání civilizací musel Althalus připustit, že díky cestám se dá jet mnohem snadněji a také rychleji.

Koncem podzimu dosáhli úpatí Kagwheru a tou dobou už spolu jako skupina strávili více než měsíc. Všichni si postupně zvykli na Andininy hlasité projevy a na Eliarovu neskutečnou chuť k jídlu. Althalus a Bheid uhladili několik ostrých hran Gherova charakteru a při několika příležitostech zjistili, že se jim Leithina zvláštní

schopnost čist myšlenky docela hodí, zvláště když se chtěli vyhnout kontaktu s místními obyvateli. Leithina melancholie postupně ustupovala a ona a občas výbušná Andine se hodně sblížily.

Zamířili k severovýchodu, k nepříliš jasně rozlišené hranici mezi Hule a Kagwherem a víceméně sledovali stejnou trasu, po jaké se ubíral Althalus před pětadvaceti stoletími, když poprvé mířil k Domu na Konci Světa.

„Tehdy byly věci hodně odlišné,“ vyprávěl Bheidovi jednoho odpoledne, když se blížili ke srázu, o kterém stále přemýšlel jako o „kraji světa“.

„Vždyť už to také je nějaká doba, Althale,“ poznamenal Bheid.

„No ne, myslím, že máš pravdu,“ odpověděl Althalus v předstíraném úžasu.

„No dobrá,“ řekl Bheid se smíchem. „Mluvím o samozřejmostech, že? Občas zkrátka mívám nutkání kázat o věcech, které každý vidí.“

„Až se dostaneme do Domu, Kniha tě z toho možná vyléčí.“ Pak si na něco vzpomněl. „Pořád ještě každou noc pozoruješ hvězdy, Bheide?“ zeptal se a snažil se, aby jeho hlas zněl neutrálně.

„Je to zvyk, kterého se jen těžko zbavuje. Nemohu se jen tak zbavit víry, kterou mi vtloukali do hlavy, totiž že náš osud ovládají hvězdy.“

Althalus pokrčil rameny. „Je to čistý a levný koníček, takže si pozoruj hvězdy jak chceš. Jestli ti mohu poradit, věnuj zvláštní pozornost severnímu nebi. Řekl bych, že zanedlouho se dočkáš velikého překvapení.“

„S tou částí nebe jsem dobře obeznámen, Althale. Pochybuji, že tam uvidím něco, co ještě neznám.“

„To uvidíme.“ Althalus pohlédl k jihozápadu. „Měli bychom se poohlédnout po nějakém tábořišti,“ řekl. „Západ slunce je nedaleko.“

Ke kraji světa dorazili za dva dny.

„Jak jsi vůbec mohl někdy věřit, že tady končí svět?“ zeptala se Andine Althala. „Vždyť jsou tam všechny ty bílé hory?“

„Tehdy tam nebyly, Vaše Výsosti,“ vysvětloval Althalus.

„Žádala jsem tě přece, abys mi tak neříkal,“ pokárala ho.

„Jen si procvičuji dobré způsoby, Andine,“ řekl omluvně.

„Dobrá, ale nprocvičuj si je na mně. Nemusíš mi pořád připomínat, jak hloupá jsem bývala.“

Utábořili se u mrtvého stromu na kraji světa a Althalus vytvořil k večeři rybu.

„Ryba?“ namítal Gher. „Zase?“

„Snažíme se, aby byla Smaragd šťastná, Ghere,“ vysvětlil mu Eliar. „A ryba je přece velmi zdravá.“

„Proč jsi jim nic neřekl, miláčku?“ zeptala se Smaragd Althala.

„Nechci jim kazit překvapení, kotě,“ odpověděl nevinně.

„Chováš se dětinsky.“

Pokrčil rameny. „Nepochybně díky pokročilému věku. Prosím, nekaz mi to. Chci vidět, jak se budou tvářit, až se to stane.“

„Kdy už konečně vyrosteš, Althale?“

„Doufám, že nikdy.“

„Eliare,“ řekl Althalus po večeři, „co kdybyste ty a Gher šli sesbírat nějaké dříví na oheň? Ráno se nám bude hodit.“

„Dobrá,“ souhlasil mladý Arum a vstal. „Pojď se mnou, Ghere.“

Oba dva se vydali přes úzký pás trávy k hájku zakrslých stromů, aby sesbírali spadané větve. Po nějaké chvíli Gher náhle vykřikl. „Althale!“ Chlapcův hlas se třásl. „Nebe je v jednom ohni!“

„No vida,“ poznamenal Althalus spokojeně. „Udělalo to na ně dojem.“

„To bylo kruté, Althale,“ pokárala ho Leitha. „Proč jsi je na to předem nepřipravil?“

„Myslel jsem si, že si to víc užijí, když na to přijdou sami,“ odpověděl.

Samozřejmě se šli všichni podívat. Boží oheň byl této noci zvlášť jasný, chvěl se a pulzoval ve velikých mocných vlnách na severním nebi.

„Co to je?“ zeptala se Andine vyděšeně.

„Má to mnoho jmen,“ odvětila Leitha. „A lidé mají pro tento jev mnoho vysvětlení. Některá z těch vysvětlení je ovšem hodně přitažená za vlasy a jak se zdá, ve většině z nich hraje velkou roli náboženství.“

Bheid zíral na záři na severu s otevřenými ústy.

„V jakém astrologickém domě se podle tebe ta záře nachází, Bheide?“ zeptal se Althalus zlomyslně.

„To - to je těžko říct,“ zaváhal Bheid. „Pořád se to pohybuje.“

„Nemyslíš, že je to nějaké špatné znamení?“

„Utahuje si z tebe, Bheide,“ řekla Leitha mladému knězi. „V severním Kweronu těm světlům už nikdo nevěnuje pozornost.“

„To se táhnou přes celý sever?“ Bheidův hlas se trásl.

„Zjevně ano. Nevěděl jsem, že se dají pozorovat také v Kweronu.“

„Takhle to tady září každou noc?“

„Když je zataženo, není to tak jasné a v některých obdobích je ta záře lépe viditelná.“

„Ty jsi věděl, že se to stane, že ano, Althale?“ obvinil ho Bheid.

„Byl jsem si docela jistý, že si toho nakonec všimneme,“ odvětil Althalus. „Poprvé, když jsem tu záři uviděl, připadala mi celkem zajímavá.“ Pak si vzpomněl na něco, nad čím nepřemýšlel už velmi dlouhou dobu. „Poprvé jsem tento úkaz spatřil, když jsem mířil do Domu na Konci Světa, abych ukradl Knihu. Docela mě to znervóznilo a byl jsem si jistý, že ten oheň na nebi je boží způsob, jak mě varovat, abych šel pryč. Pak jsem jedné noc došel až ke kraji světa a podíval jsem se dolů. Lehl jsem si do trávy a díval jsem se, jak si mezi mraky hraje měsíční světlo a Boží oheň. Byla to nejspíš ta nejkrásnější věc, jakou jsem kdy spatřil. Té noci jsem měl sen o překrásné dámě, která mi řekla, že jestli půjdu s ní, navždy se o mě postará. Ohledně toho snu mám jistá podezření.“ Vyslal rychlý škodolibý pohled přes rameno na Smaragd.

„Že bych za ním stála já, miláčku?“ řekla s přehrávanou nevinností. „Já ubohá stařena?“

Leitha se rozesmála.

„Jak daleko to ještě je, Althale?“ zeptal se Eliar jednoho chladného zataženého odpoledne, o pár dní později. „Ve vzduchu už je cítit sníh.“

„Jsme celkem blízko,“ odpověděl Althalus a pohlédl na jih. „Okolní hory mi začínají připadat důvěrně známé.“

„Co to je?“ zeptala se Andine, když se ozvalo známé zoufalé zakvílení, které se odráželo ozvěnou od okolních kopců.

„Držte se u sebe,“ přikázal Althalus. „Někde tam venku je Ghend. Nesmíme být příliš roztažení.“

„Ghend? On sám?“ zeptal se Bheid a v hlase mu zazněl poplašený tón.

„Možná - možná ne. Pokaždé, když se ozve tohle zakvílení, znamená to, že Ghend nebo někdo z jeho podřízených není daleko.“

„Ne,“ řekla Leitha, „není daleko. Je velmi působivá, ale zdá se, že její kůň je poněkud uchozený.“

Althalus na bledou dívku z Kweronu ostře pohlédl.

„Je tamhle,“ řekla Leitha klidně a ukázala na sever.

Zpoza kraje světa čněla vzhůru mračna - špinavě šedé mraky, které kroužily a vřely ve vzdušných proudech a na vrcholcích těchto mračen se zjevila temná postava na černém koni.

Zcela zjevně to byla žena. Její zářící, přesně vytvarovaný hrudní plát byl toho důkazem. Černé vlasy jí vlály ve větru a v ruce třímala starobylý oštěp. U pasu měla veliký meč s širokým zakřiveným ostrím. Měla hranaté a velmi chladné rysy. „Jsem Gelta, královna noci,“ prohlásila dutým hlasem.

„Ty jsi obraz Gelty,“ opravila ji Leitha, „a docela řídký. Vrat' se zpátky ke Ghendovi a řekni mu, ať si své pochůzky vyřizuje sám.“

„Dávej si pozor, požíračko myšlenek,“ odsekla temná postava. „Takhle se mnou nemluv, nebo budeš svých slov litovat.“

„Jdeme do Domu na Konci Světa,“ odvětila Leitha klidně. „Jestli nám chceš něco říct, můžeš nás tam navštívit - pokud se odvážíš.“

„Zkus ‚dhreu‘, miláčku,“ navrhla Smaragd rychle. „Geltě to nejspíš nebude vadit, ale jejímu koni určitě ano.“

Althalus se zasmál. Pak pohlédl na těžce ozbrojenou královnu noci. „Dobře se drž!“ zavolal na ni. Pak vyslovil „dhreu!“

Její kůň zoufale zaržál, když se oba řítili skrze mračna a zmizeli.

„Tak to byl poslední z nich,“ řekla Smaragd samolibě. „Už jsem se začínala divit, kdy se konečně ukáže.“

„Ty jsi věděla, že se s ní setkáme?“ zeptala se Leitha.

„Samozřejmě. Symetrie, Leitho. Cestou jsme se setkali se všemi ostatními. Geltu by Ghend určitě nevynechal.“

„Je to jenom náhoda, že je jich stejně jako nás?“ zeptal se Althalus.

„Samozřejmě, že ne,“ řekla Smaragd a zavrtala se mu do kapuce.

„Setkáme se s nimi se všemi znovu, že ano, Dweio?“ zeptala se Leitha.

„Přirozeně,“ odpověděla Smaragd. „O tom to přece celé je, drahá Leitho.“

„Až se vrátíme do Domu, budeš zase moci mluvit nahlas, Smaragd?“ zeptal se Althalus.

„Ano. Proč?“

„Jen jsem byl zvědavý. Bude hezké, až si vy dámy přestanete dělat z mé hlavy diskuzní fórum.“

Eliar na Leithu velice uznale pohlédl. „Jsem rád, že jsi na naší straně,“ řekl. „Ty před nikým neustupuješ, že ne?“

„Většinou ne.“

„Měli bychom pokračovat,“ řekl Althalus. „Jakmile budeme v Domě, nechá si Ghend svá překvapení od cesty.“

K Domu dorazili jednoho pošmourného rána, zrovna když těžké mraky začaly pokrývat zemi sněhovou pokrývkou.

„Je tak obrovský!“ prohlásil Bheid, který zíral na obrovskou žulovou stavbu.

„Jen takové hnízdečko, které Smaragd a já považujeme za domov,“ odpověděl Althalus. „Pojďme do závětří.“

Překročili padací most a kopyta jejich koní duněla na těžkých dřevěných prknech.

„Proč jste nechali spuštěný padací most?“ zeptal se Eliar Althala. „To je jako byste každého kolemjdoucího přímo vyzývali, aby vstoupil dovnitř.“

„Tak to není,“ nesouhlasil Althalus. „Jediní lidé, kteří Dům vidí, jsou ti, kteří ho vidět mají.“

„Takovýhle Dům lze jen těžko přehlédnout, Althale.“

„To by ses divil.“ Althalus je vedl na nádvoří a tam seskočil z koně.

„Pamatuješ si ještě doufám, kde jsou stáje, Althale?“ zeptala se Smaragd a promluvila nahlas svým vlastním hlasem.

„Ona mluví!“ vykřikla Andine.

„Ach ano,“ ušklíbl se Althalus. „Jsem si jistý, že nebude trvat dlouho a budeš si přát, aby nemluvila.“

„Postarej se o koně, Althale,“ řekla Smaragd uraženě. „Já odvedu dámy do tepla.“ Vyskočila z kapuce jeho pláště a zlehka dopadla na dlažební kostky. „Ve stájích je čerstvé seno. Odsedlejte koně a nakrmte je. Pak přijďte za námi. Budeme ve věži.“

„Ano, drahá,“ odpověděl Althalus.

Smaragd švihla ocasem a vedla Andine a Leithu dovnitř, zatímco Althalus a ostatní vedli koně přes nádvoří.

„Musí trvat docela dlouho, než si na něco takového člověk zvykne,“ poznamenal Bheid.

„To je pravda,“ souhlasil Althalus, který odsedlával svého koně. „Když jsem sem přišel, byl jsem si jistý, že mě Dům dohnal k šílenství. A ani dnes si nejsem úplně jistý, zda náhodou nemám o kolečko víc.“

Když vstoupili dovnitř a Althalus vedl Bheida, Eliara a Ghera ke schodům vedoucím do věže, ucítil důvěrně známou vůni Domu.

„Je tady docela teplo, co?“ řekl Bheid a rozepnul si sponu na plášti. „V chodbách se tu nedrží žádná vlhkost.“

„Ten, kdo Dům postavil, odvedl dobrou práci,“ přisvědčil Eliar.

„Jsem si jistý, že by mu vaše pochvala udělala radost,“ poznamenal Althalus.

„Kdo ho postavil, Althale?“

„Pravděpodobně ten, kdo tady kdysi žil. Rád si dělá všechno sám - alespoň tak to říká Kniha.“

Dostali se ke dveřím na vrcholu schodiště a Althalus zaklepal. „Můžeme dovnitř?“ zavolal.

Dveře se otevřely - zjevně samy od sebe.

„Co to mělo být?“ zeptala se Smaragd.

„Eliar mi průběžně dává lekce dobrého chování.“

Smaragd, Andine a Leitha byly usazené na posteli pokryté bizoními kožešinami a dóm nad hlavami vydával slabou záři.

„Je dobré být zpátky doma,“ řekl Althalus a začal si svlékat plášť.

„Tady se neusazuj, miláčku,“ sdělila mu Smaragd. „Tentokrát budeme bydlet odděleně.“

„Proč bychom nemohli bydlet tak jako předtím?“

„Nevšiml sis náhodou, že v naší malé skupině máme dva druhy lidí, miláčku? Máme tu lidi - holčičky a také lidi - chlapečky.“

„Dobrá,“ řekl.

„Znáš vůbec rozdíly mezi lidmi - chlapečky a lidmi - holčičkami?“

„Řekl jsem dobrá, Smaragd!“

„Na většině míst se považuje za neslušné, aby lidi - holčičky a lidi - chlapečci spali společně, dokud nedojde k dodržení určitých formalit. Věděl jsi to, miláčku?“

„Dělá tohle často?“ zeptal se Gher.

„Skoro pořád,“ opáčil Althalus kysele.

„Běžte zpátky dolů ze schodů, Althale,“ řekla Smaragd chlácholivě. „Napravo je ten velký pokoj. Tam budete spát vy. Nepokoušej se otevírat dveře po levé straně schodiště, protože tam budeme spát my. Jestli to uděláš, ukousnu ti nos.“

* * *

Pokoj na pravé straně schodiště byl veliký a dobře zařízený. Althalus do této místnosti kdysi při své první návštěvě Domu nahlédl, a tehdy byla úplně prázdná. Teď, když Smaragd mohla používat Knihu sama a nepotřebovala k tomu jeho, zjevně popustila uzdu své zdvořilosti. Na podlaze byl hebký koberec, na oknech závěsy a u stěn stál těžký zdobený nábytek. Postele byly veliké, plné příkrývek a polštářů, a uprostřed místnosti stál mohutný stůl se čtyřmi velkými a pohodlně vyhlížejícími křesly. V krbu vesele praskal oheň, a jak Althalus víceméně očekával, v jednom rohu stála velická vana.

„Neuvědomil jsem si, že Smaragd je tak -“ Bheid marně hledal příhodné slovo.

„Myslíš kousavá?“ ochotně mu pomohl Althalus. „To ano. Smaragd se musela narodit v hlavním městě kousavosti. Co by si pánové dali k jídlu?“

„Cokoli, jen ne rybu,“ řekl Gher rychle.

„Já osobně bych si dal hovězí,“ navrhl Eliar, „spoustu a spoustu hovězího.“

Althalus nemohl usnout. Byl sice doma, ale bez Smaragd, která by ležela stočená vedle něj a tiše předla, nemohl spát.

Nakonec to vzdal, odhodil pokrývku a vyšel do chodby. Dům byl pořád stejný, ale bez Smaragd jako by byl prázdný. Posmutněle vyšel po schodech a vstoupil do důvěrně známé místnosti na vrcholku schodiště.

Přistoupil k severnímu oknu a nespokojeně vyhlédl ven.

Pak se za jeho zády ozval tichý zvuk a všechno bylo zase v pořádku. Zvuk Smaragdina předení ho přivítal doma.

„Pojd’,“ uslyšel ji říkat, „pojd’ ke mně, miláčku, a já se o tebe postarám.“

A on se otočil, naplněn víc než jen pouhým úžasem.

Na posteli pokryté bizoní kožešinou, za stolem s Deiwošovou Knihou, seděla dívka z jeho dávného snu a její tvář byla ještě mnohem krásnější, než si pamatoval.

„Pojd’ ke mně, můj milovaný Althale,“ zapředla. „Já se o tebe postarám.“

DWEIA

KAPITOLA ŠESTNÁCT

Její tvář byla stále tváří, která se mu zjevovala ve snech po dva tisíce let, tváří prastaré, klidné dokonalosti. Vstala a její zelené oči pronikly až na dno jeho duše. Pak vztáhla ruce a vášnivě ho objala.

V jejím objetí ztratil pojem o čase a dokázal vnímat jen její polibky.

Althalus nevěděl, jak dlouho si zůstali v náručí a pak, když ji k sobě tiskl, uslyšel důvěrně známý zvuk, který ho naplnil úžasem. Bohyně, která se mu zjevovala ve snech, tu vždycky byla s ním a jejich životy byly navždy nerozlučně spjaty natolik, že to, co mu předtím připadalo zvláštní, mu teď bylo jasné. „Děláš to, abys mi dala na vědomí, že jsme tu byli vždycky spolu, že ano?“ řekl jí.

„O čem to, pro všechno na světě, mluvíš, Althale?“

„Ty předeš, Smaragd.“

„To tedy rozhodně *ne!*“ prohlásila a předení umlklo.

Althalus se sám pro sebe usmál a nechal to být. Jejich hra zřejmě ještě neskončila. „Možná to byla jen má představivost,“ řekl. Pak ji znovu políbil na její měkká, dokonalá ústa a ona začala znovu příst.

„Mluv se mnou, Althale,“ řekla mu a přitiskla se k němu.

„A o čem?“

„Věci začínají být poněkud napjaté.“

„Myslel jsem, že právě o to ti jde.“

„Teď zrovna ne, lásko. Na to budeme mít všechen čas na světě později, ale teď musíme mít čisté hlavy.“

Zalila ho horká vlna zklamání. Nechal to být a zamyslel se. „Myslím, že bychom si *měli* trochu promluvit,“ řekl.

Ustoupila o krok zpátky a prsty si přejela od spánků až po konečky plavých vlasů. „No ne,“ řekla, „na to, jaké je roční období, je docela teplo. O čem jsi chtěl mluvit?“

„Ty jsi doopravdy Dweia, co? V každém případě jsi mi to řekla, když jsme projížděli skrz Maghu.“

A ty si na to dokonce pamatuješ! Úchvatné.“

„Bud' hodná,“ řekl, hnán silou zvyku. „Ale mně jde o to, zda tě ostatní uvidí stejně jako já, nebo jestli pro mě budeš Dweia a pro ně Smaragd?“

„To by bylo docela těžké, Althale. Pravděpodobně bych to dokázala, ale k čemu by to bylo?“

„Víš, tvá přítomnost je poněkud všepohlcující. Ostatní tu budou mít hodně práce, na kterou se budou muset soustředit. Božská přítomnost bude odvádět jejich myšlenky jinam.“

Zasmála se a její smích připomínal cinkot stříbrných zvonků. Pak se mu z náhlého popudu vrhla kolem krku. „Jak sladké!“ prohlásila a políbila ho. „Ty mě chceš mít jenom pro sebe, je to tak?“

„No -“ řekl přihloupě, „zčásti je to pravda, ale přesto si myslím, že by to bylo rozumné. Je velmi těžké se soustředit, když jsi nablízku, Dweio.“

„Děkuji vám, pane,“ řekla a udělala pukrle.

„Mohla bys být prosím vážná? Opravdu se bojím, že by nám tu mohly vyvstat problémy. Andine a Leitha při pohledu na tebe nejspíš zezelenají závistí a pokud budeš poblíž Eliara nebo Bheida a já jim budu chtít něco říct, budu si na to muset vzít nejspíš hlásnou troubu. Jen pohled na tebe zamlží mysl každému.“

„Nedělám to úmyslně, lásco. Mí bratři a já žijeme v jiné rovině reality, ale naše osobnost dokáže probleskovat sem, i když se ji snažíme skrýt. Pokud se nad tím zpětně zamyslíš, možná si vzpomeneš, že se mi úplně nepodařilo zakrýt mou podstatu, ani když jsem byla Smaragd. Vášnivost mám v povaze, a ta se vždycky nějak projeví.“

„Stejně si pořád myslím, že by bylo lepší, kdyby ses znovu změnila v kočku. Děti budou muset hodně přemýšlet a to lze jen těžko, když jim přímo před očima vychází slunce.“

„To je částečný důvod, proč jsme tady, Althale. Ostatní si na mě musí zvyknout. Bude mnohem lepší, když budu jejich pozornost odvracet tady, než kdyby k tomu došlo uprostřed nějaké krize venku ve skutečném světě.“

„Možná.“ Althalus měl stále své pochybnosti. „Je tu ještě jedna věc,“ řekl. „Nebudeš trochu nápadná, až znovu opustíme Dům? Chci říct, že venku budeš přitahovat hodně pozornosti.“

Pokrčila rameny. „Pak se vrátím zpátky ke kočce Smaragd.“

„Mimochodem, to je tvůj vlastní nápad, nebo ti tvůj bratr zakázal vycházet ven ve skutečné podobě?“

„Zakázal?“ Její tón byl úsečný, dokonce nepřátelský.

„No, vždyť on je koneckonců Bůh.“

„To já jsem také, Althale a *nikdo* mi neříká, co mohu a co nemohu dělat. Smaragd je *můj* nápad, ne bratrův. Používám ji, když se chci někam vetřít nebo proplížit. O tom bys měl vědět všechno. Je to součást tvé práce stejně jako mé. Žádný z mých bratrů nemusí vědět, co dělám, a když se někam vetřu v podobě kočky, nezjistí to.“ Zlomyslně se zasmála. „Tu a tam se dokážu připlížit i k Deiwosovi, a ten vůbec nezjistí, že jsem u něj byla.“

„Ty a Deiwos si musíte být velmi blízcí.“

„Vlastně ani ne. Máme rozdílné zájmy, takže nemáme moc o čem mluvit. Když se potkáme, řekneme si ahoj, a to je asi tak všechno.“

„Bohové musí být velmi osamělí.“

„Ani bych neřekla. Těšíme se ze společnosti svých myšlenek.“ Obdařila ho žhavým pohledem. „A teď mám přece kromě myšlenek taky tebe.“

„To ano. A už se mě nikdy nezbavíš.“ Pak ho napadla další myšlenka. „Pokud jste ty a tví bratři tak dokonale spokojení, proč se Daeva pokouší všechno změnit? Co čeká, že z toho bude mít?“

„Táhne se to už dlouhou dobu, Althale,“ odpověděla zádumčivě. „Daeva ničí - ale jen to, co mu Deiwos a já dovolíme zničit. To ho vlastně umenšuje. On je černá ovce a shromažďuje kolem sebe ty, které my jsme vyhnali. Funguje jako počišťovač, který likviduje to, co je pokazené. V určitém smyslu je Bohem Nicoty a to ho ponechává prázdného a osamocенého v temnotě. Deiwos se raduje z tvoření a já si libuji v opatrování všeho, co vytvoří. V prázdnotě však není radosti a když začalo být Daevovo osamění větší, než dokázal unést, vyhledal Ghenda, aby získal společníka, který by zaplnil tu strašlivou prázdnotu. Myslím, že Ghend byl pro mého bratra špatná volba.“

„Ty ho lituješ, že ano, Dweio?“

„Trochu ano. Jsem známá svou útlocitností.“

Althalus vyhlédl z východního okna a spatřil vycházející jitřenku. „Je pomalu čas probudit ostatní,“ řekl. Pak se poškrábal na bradě. „Ohledně ubytování máš nejspíš pravdu,“ souhlasil, „ale nebylo by vhodné dát jim místo, kde by se přes den mohli vídat? Když začneš mezi chlapci a dívkami stavět vysoké zdi, stráví většinu času tím, že se budou snažit vymyslet způsob, jak ty zdi přeshplhat. Pokud je necháme, aby se vídali třeba tady vždycky u jídla, budou pak možná dávat pozor, až je budeš chtít něco naučit. Podobná setkání by mohla napomoci udržet pod kontrolou jejich přirozené nutkání. Nemám pravdu?“

„Naprostou, Althale; občas mě překvapuješ. Proč nejdeš napřed a nepřipravíš jídelnu poblíž pokojů, ve kterých spíme? Já tu na tebe počkám. Aspoň budeš moci ostatní trochu připravit na novou Smaragd.“

„To je výborný nápad.“

„A když už se bavíme o jídle, je tu ještě jedna věc.“

„Jaká?“

„Až přijdu dolů a posadím se ke stolu, nechci na něm vidět rybu.“

„Myslel jsem, že ryby miluješ.“

„Smaragd je ta, která miluje ryby, Althale. Já pohled na ně nemohu ani vystát.“

Althalus v jídelně vytvořil luxusní nábytek. Nestálo ho to příliš mnoho námahy a když zálibným pohledem přejížděl po výsledcích své práce, napadlo ho, že příjemné prostředí pomůže ostatním, aby se tu zabydleli. Věděl, že když se z nich všech stane soudržná společnost, půjde jim práce mnohem lépe od ruky. Pak, aby pro ostatní učinil dům ještě přitažlivějším místem, vytvořil snídani hodnou krále.

Probudil je zaklepáním na dveře a pak čekal v chodbě před jídelnou jako ochotný hostinský. „Pospěšte si,“ řekl jim, když začali vycházet z ložnic. „Smaragd na nás čeká nahoře a víte přece, jaká je, když se opozdíme.“

„Ona s námi neposnídá?“ zeptal se Eliar. „Tentokrát ne,“ odvětil Althalus. „Chtěla mi dát možnost vás upozornit, že už není kočkou.“

„Není?“ Eliarův hlas zněl ublíženě. „Já jsem měl Smaragd rád!“

„Tak to počkej, až ji uvidíš teď.“

„Nepřijala doufám svou pravou podobu, že ne?“ zalapala po dechu Leitha.

„Ale ano,“ odpověděl Althalus. „Teď je Dweia a myslím, že si na to budete muset zvyknout.“ Ucítit, jak se jeho mysli cosi dotklo.

„Ach jo,“ posmutněla Leitha a kousla se do rtu.

„Copak je?“ zeptala se jí Andine.

„Vážně vypadá *takhle*?“ dožadovala se Leitha Althala.

„Samozřejmě. Mám velmi dobré oko na detaily.“

„Ach jo,“ zopakovala Leitha.

„Co se děje, Leitho?“ Andine vypadala udiveně.

„Vedle ní teď budeme vypadat jako vrány, Andine.“

„Nemůže být přece *tak* krásná, nebo může?“

„Ještě mnohem krásnější,“ povzdechla si Leitha.

„Nemohli bychom si o tom promluvit při jídle?“ otázel se Eliar, který žádostivě hleděl na prohýbající se stůl.

„Eliar má pravdu,“ souhlasil Althalus. „Pustíme se do jídla než nám vystydne. Pak půjdeme nahoru a já vás představím Dweie.“

„Myslím, že ani nemám moc hlad,“ povzdechla si Leitha.

Po snídani všichni nervózně následovali Althala do kruhové místnosti ve vrcholku věže.

Dweia stála u mramorového stolu s rukou téměř mimoděk položenou na Knize. Měla na sobě bílou róbu starobylého stylu, která ponechávala její paže i ramena obnažené, a zlaté vlasy jí v kaskádách spadaly na záda. V dokonalé tváři měla tajemný výraz. „Dobré ráno, děti,“ přivítala je.

Rozhostilo se užaslé, zaražené ticho a všichni na ni jen zírali.

„Ty jsi *opravdu* naše Smaragd?“ zeptal se nakonec Gher.

„Ano, Ghere,“ odpovědila jemně. „Nějakou dobu jsem se skrývala v podobě Smaragd, ale teď už to není nutné.“ Vrhla na Althala postranní pohled. „Vašeho velkolepého vůdce má proměna mimořádně uchvátla. Kromě toho si dělal trochu starosti. Byl si naprosto jistý, že má nevýslovná krása z vás všech učiní brebtající hlupáky.“ Odmlčela se a naklonila hlavu, jako by pečlivě naslouchala.

„Kupodivu však žádné brebtání neslyším,“ řekla. „Je možné, že by se Althalus mýlil? Je možné, že by vás podcenil?“

„No dobrá,“ přerušil ji Althalus kysele. „Mýlil jsem se. Nemusíš mi to hned omlátit o hlavu.“

„Samozřejmě, že ne. Mlácení do hlav cizích lidí je přece tvoje specialita.“

„Jsi doopravdy boží sestra?“ zeptal se Bheid hlasem, který se trásl posvátnou bází.

„To závisí na tvém úhlu pohledu, Bheide,“ odpověděla s rozpustilým úsměvem. „Z mého hlediska je Deiws boží bratr. Jsem si jistá, že on to takhle nevnímá, ale to je koneckonců jeho problém. My tři - Deiws, Daeva a já - se na věci díváme každý z trochu odlišného úhlu. Z mého osobního pohledu Deiws vytváří věci, které mohou milovat, a Daeva se je snaží zničit.“

„To je velmi novátorský přístup, Božská,“ poznamenala Leitha. „Už jsi s ním seznámila své bratry?“

„To by bylo jen plýtváním času, Leitho. Oba mí bratři jsou příliš zahleděni sami do sebe, než aby viděli věci takové, jaké skutečně jsou. Občas dokáží být nesmírně únavní.“ Pohlédla na ně a oči se jí nepatrně zúžily. „Vidím, že už jste se všichni víceméně smířili se skutečností, takže je čas začít s prací. Vytvoř nějaký nábytek, Althale. Ať se tu všichni cítíme pohodlně.“

„Cokoli řekneš, Dweio.“

„Nemohla by sis třeba nechat narůst pár bradavic nebo něco takového, Božská?“ zeptala se Leitha. „Pro ubohou Andine a pro mne to teď bude hodně těžké.“

„Ale my spolu přece nesoutěžíme, Leitho,“ poznamenala Dweia mírně.

„Jak božsky trefné,“ zamumlala Andine.

* * *

„Jak tě máme oslovovat?“ zeptal se Bheid, když se všichni usadili v pohodlných křeslech, které Althalus vytvořil.

„Dokážeš vyslovit ‚Dweia‘, Bheide?“ otázala se Leitha s předstíranou zvědavostí.

„Některé kněžské řády tvrdí, že je zakázáno vyslovit jméno Boha,“ vysvětloval Bheid.

„Mýlí se,“ sdělila mu Dweia. „Malá a omezená mysl se často snaží zakrýt svou nedokonalost nesmyslnými formalitami a nekonečnými debatami o bezvýznamných drobnostech. Ty jsi nad to povznesen, bratře Bheide, protože jinak bys tu nebyl. Mám jméno, tak ho prosím používej. Je velmi matoucí, když se někdo podívá na nebesa a řekne ‚ach Bože‘. Mí bratři a já si pak nemůžeme být jistí, ke komu z nás vlastně mluví.“ Pak se rozesmála. „Kdysi díky tomu vzniklo v Plakandu úplně nové náboženství,“ vzpomínala. „Když jsme jednou všichni tři odpověděli jednomu knězi současně, pokládal to ten chudák za zjevení a po celém Plakandu začaly vyrůstat trojhlavé modly jako houby po dešti.“

„Některé kněžské řády prohlašují, že sochy Bohů jsou rouháním,“ poznamenal Bheid se znepokojeným pohledem. „Říkají, že Boha nikdo nemůže doopravdy spatřit.“

„Ty mě přece vidíš, nebo ne?“ zeptala se Dweia. „Popravdě řečeno nám sochy nijak zvlášť nevadí - až na tu obludnost v Maghu.“ Odmlčela se a položila ruku na Knihu. „Trochu jsme odbočili,“ poznamenala. „Myslím, že bude nejlepší začít od těch nejjednodušších věcí a pěkně od začátku, aby startovní čára byla pro všechny stejná. My tři, Deiws, Daeva a já jsme existovali odjakživa a jen zřídkakdy jsme se na něčem shodli.“

„Takže zuří něco jako válka Bohů?“ zeptal se Eliar.

„Jsme jenom tři, Eliare,“ řekla. „Tomu se dá jen těžko říkat válka. A dokud jsme byli sami, naše neshody obvykle ústily v zajímavé rozepře, ale v nic jiného. Když jsme se navzájem potkávali - což nebylo příliš často - byli jsme k sobě zdvořilí a nechávali jsme věci víceméně být tak, jak jsou. Pak se na světě objevil člověk a vše se změnilo. Ostatní bytosti berou svět takový, jaký je a i většina lidí se chová podobně. Jsou však i lidé, kteří mají nutkání si s různými věcmi zahrávat a měnit je. Některé ty změny jsou dobré, některé ne, ale je v povaze člověka vyzkoušet cokoli, jen aby zjistil, co se stane.“

„Kdy se to všechno odehrálo?“ zeptal se Bheid.

„Naše hádky se odehrávají po celou věčnost, ale člověk vstoupil do této části světa zhruba před deseti tisíci lety, protože pátral po

otevřené zemi, kde by mohl pěstovat pšenici. Nejspíš nic nezměnilo svět tolik jako pšenice. Zaručuje člověku přežití a udržuje ho na jednom místě dost dlouho na to, aby si postavil vesnice a města, a tak začala civilizace. V každém případě první primitivní lidé přišli z jihu. V jejich původním domově se rozkládal tropický les a kácení stromů kamennými sekerami není zrovna příjemné. Proto se lidé vydali na sever a pátrali po otevřené krajině.“

„Před deseti tisíci lety?“ ujistil se Bheid.

„Asi tak,“ odpověděla. „Lidé si tehdy nevedli přesný kalendář a mí bratři ani já nevěnujeme času příliš velkou pozornost. A tak se stalo, že jedním z prvních přistěhovalců v Medyu byl Ghend. Odjakživa o sobě měl přehnaně vysoké mínění a to iritovalo jeho náčelníka. Náčelník Ghendovi vždycky přiděloval tu nejšpinavější práci a bez ohledu na to, jak tvrdě se Ghend snažil vykonávat příkazy, náčelníkovi jeho práce nikdy nebyla dost dobrá. Brzy ho začal nenávidět. Je to celkem pochmurný příběh, který se opakuje znovu a znovu po nespočetná staletí. Ghend si vypěstoval natolik přehnané mínění o své vlastní ceně, že si pak nedokázal uvědomit, jak absurdně se občas chová. Myslím, že kdyby se dokázal zasmát sám sobě, vše by se vyvíjelo odlišně. Ale on se sám sobě nikdy nesmál a to otevřelo dveře pro Daevu. Netrvalo to příliš dlouho. Daeva mu nabídl slávu, moc a nesmrtelnost a Ghend to všechno dychtivě přijal. A pak, aby posílil své sevření na Ghendově duši, ho Daeva vzal do Nahgharaše, kde ho zkazil ještě víc.“

Leitha zalapala po dechu. „Snad ne *tam*!“ vykřikla.

„Kam jinam?“ opáčila Dweia. „Nahgharaš je přece sídlem Daevovy moci.“

„Nemyslím, že bych o tom místě někdy slyšel,“ poznamenal Eliar.

„To místo se nachází v Nekwerosu,“ sdělila mu Leitha. „Leží hluboko pod zemí a je to království nevýslovné hrůzy.“

„Jen pokud Daeva chce, aby tomu tak bylo, Leitho,“ opravila ji Dweia. „Daeva se snažil Ghenda zotročit, a tak ho zahrnul vším, po čem toužil. Co se Ghenda týkalo, byl pro něj Nahgharaš místem nekonečné rozkoše. Daeva zprvu vystupoval skoro jako Ghendův sluha, ale když jeho stisk na Ghendově duši zesílil, vše se obrátilo.

Čas v Nahgharaši nic neznamená a Daeva oplývá nekonečnou trpělivostí, takže v době, kdy Ghend odcházel, byl Daeva pánem a Ghend jeho služebníkem.“

„Opravdu mu planou oči tak, jak jsme to viděli ve snu tehdy v Awesu?“ zeptal se Eliar.

„Ach ano,“ řekl mu Althalus. „Ghend si může svítit na cestu temným lesem jen svýma očima.“

„To je Daevův cejch,“ prohlásil Bheid přesvědčeně.

„Ne tak docela,“ nesouhlasila Dweia. „Ten oheň v Ghendových očích je jeho, nikoli Daevův. Tak jako tak, jakmile měl Ghenda zcela pod kontrolou, poslal ho Daeva zpátky do Medya se stejným příkazem, jaký dal Nůž Althalovi.“

„Hledej?“ zeptal se Althalus. „A co měl hledat?“

„To samé co ty, drahý,“ odvětila Dweia. „Byli určití lidé, které Daeva potřeboval, a tak Ghendovi přikázal, aby je našel. Setkali jsme se s nimi, takže víte co jsou zač.“

„Pekhal a ti ostatní?“

„Přesně. Pekhal byl první a jeho získání nebyl až takový problém. Ghend vystoupil z Nahgharaše a vrátil se zpátky do Medya asi před devíti tisíci lety. Pekhal byl vrah, který se skrýval v centrální části Medya a zabil každého, na koho narazil a kdo měl u sebe nešťastnou náhodou něco, co se mu líbilo. Šaty, jídlo, zbraně - cokoli, co mělo nějakou cenu. Zabíjel dokonce i lidi, kteří u sebe nic neměli - pokud měl tou dobou zrovna hlad.“

„To nemyslíš vážně!“ prohlásila Andine.

„V těch dnech bylo kanibalství poměrně běžné, Andine, a Pekhal byl naprostý barbar. Ghend použil svou Knihu, aby si ho podrobil a pak ho získal na svou stranu tím, že mu nabídl rozkoše, jaké tu raději nebudeme rozebírat.“

„Ty jsi toho Pekhala viděl, mistře Althale?“ zeptal se Gher.

„Smaragd a já jsme na něj narazili v Arumu, když jsme hledali Nůž,“ odpověděl. „Prožitá staletí mu chování zrovna nezlepšila.“

„Měl jsi ho zabít, když jsi měl příležitost.“

„Bylo mi řečeno, abych to nedělal. Mám pocit, že to nezapadalo do Smaragdiných plánů.“

„Víš moc dobře, že k tomu nebyl důvod, Althale,“ prohlásila Dweia.

„Cokoli řekneš, drahá,“ opáčil. „Koho Ghend získal poté, co ovládl Pekhala?“

„Další byl Khnom,“ odpověděla, „ale to bylo až poté, co Medyové expandovali do Wekti, Plakandu a Equera. Tato expanze trvala patnáct set let, ale Ghend je velmi trpělivý a tak čekal. Khnom žil v městě Ledan v Equeru a byl to notorický podvodník. Obchodoval převážně se lnem, ale žoky lnu, které směňoval, v sobě obsahovaly i spoustu obyčejného plevelu a různých nečistot. Obyvatelé Ledanu ho nakonec vyhnali ze svého města a uvědomili i ostatní města, že mu nelze důvěřovat. Všechny brány se před ním zavřely a vyhnancova šance na přežití byla v těch dnech velmi malá. Ghend a Pekhal ho našli, jak se ukrývá ve vrbovém háji na pobřeží jezera, na pokraji smrti hladem. Ghend neměl žádné potíže ho přesvědčit na svou stranu, protože Khnom vlastně neměl kam jít.“

„Když jsme ho s Althalem potkali v Awesu, prodával hrnce a pánve,“ vzpomněl si Eliar.

„On *předstíral*, že prodává hrnce a pánve,“ opravil ho Althalus. „Ve skutečnosti tam byl proto, aby nás sledoval.“

„Khnom je rozený lhář a podvodník, který dokáže změnit svou tvář a chování lusknutím prstů,“ řekla jim Dweia. „Dokáže být okouzlující a velmi přesvědčivý, ale jen úplný hlupák by mu věřil.“

„Tohle začíná být opravdu velmi pěkný příběh,“ řekl Gher nadšeně. „Kdo je další z Ghendových záporníků?“

„Gelta.“

„Ta dáma v železné košili, jejíž kůň umí stát na mracích?“

„To je ona. Byla královnou válečnického klanu v Ansu asi před šesti tisíci lety.“

Bheid se zamračil. „Nebylo to na Ansu trochu neobvyklé?“ zeptal se. „Jak tomu rozumím, muži v Ansu doopravdy ani nevěří, že ženy jsou také lidé.“

„Přece jsi ji viděl, Bheide,“ připomněla mu Dweia. „Je stejně mohutná jako kterýkoli muž a mnohem krutější. Je to ošklivá žena s dolíčkovitým obličejem a velkým nosem. Vyrůstala ve společnosti otcových válečníků, takže přemýšlí víc jako muž než jako žena. Aby

dosáhla trůnu, brodila se po pás v krvi a každý muž, který učinil narážku na její pohlaví, se nedožil příštího západu slunce.“

„Jak se Ghendovi, pro všechno na světě, podařilo takovou ženu získat?“ zeptal se Bheid.

„Nabídl jí moc, Bheide. Gelta má mnoho vášní a zálib, ale její hlad po moci je z nich zdaleka největší. Ghend jí výměnou za její duši nabídl celé císařství a Gelta si byla jistá, že uzavírá výhodný obchod.“

„Kdo přišel na řadu dál?“ zeptal se Eliar.

„Uplynulo tisíc let, než našel dalšího,“ odvětila Dweia. „Poté, co v pátém tisíciletí došlo v důsledku náboženských válek k úpadku Medya, povstalo Deikanské císařství. Na počátku šestého tisíciletí žil ve městě Deika kněz Boha Apwose. Jmenoval se Argan a dostal se do zuřivého sporu se svým veleknězem ohledně nějakého obskurního aspektu astrologie. Velekněz mu nakonec přikázal, aby odvolal, a Argan odmítl. Velekněz pak zneužil svou autoritu a nechal Argana exkomunikovat z církve.“

„Dobrý Bože!“ vyjekl Bheid. „To je strašné!“

„Argan si to také myslel. Z ničeho nic mu zmizel dosavadní smysl života, takže se ocitl ve stavu naprostého rozčarování a zoufalství. Ghend ho sebral u cesty jako spadlé jablko.“

„Opravdu existuje Bůh jménem Apwos?“ zeptal se Gher.

„Je to jen variace na jméno Deiws,“ vysvětlovala Dweia. „Jméno Apwos znamená ‚vodní Bůh‘ a Kherdhos znamená ‚Bůh stád‘. Medyové se dívají k nebi, Equeřané hledí na jezera a Wekt’ané a Plakand’ané vzhlížejí ke svým stádům ovcí a dobytka. Užívají různá jména, ale všichni mluví o tom samém Bohu.“

„A vědí to?“

„Vlastně ne,“ odvětila Dweia s pokrčením ramen. „Já například jsem během času získala dvanáct různých jmen. Tak jako tak Ghendův poslední rekrut žil v Regwosu asi před třemi tisíci lety a měl stejný dar jako Leitha.“

„Jen těžko se tomu dá říkat dar,“ namítla Leitha.

„Koman se na to dívá jinak. Regwos je chudá země. Původně ji osídlili Osthosané, ale tamější půda není vhodná na pěstování obilí a pod zemí je jen velmi málo zlata.“

„Pořád tam ještě udržujeme pár osad podél pobřeží,“ doplnila Andine, „ale jejich udržování nás stojí mnohem víc, než z nich získáváme. Je to pro nás vlastně břemeno.“

„Koman zneužíval svůj dar, aby slídl po cizích tajemstvích,“ pokračovala Dweia, „a ta pak prodával. Stalo se, že narazil na Ghenda a líbilo se mu, co našel v jeho mysli. Ghend ho nemusel lákat na svou stranu, Khnom se připojil dobrovolně.“ Pak se Dweia usmála. „Když jsme se s Komanem setkali, provedl mu Althalus něco hrozného,“ vzpomínala. „Leitha to možná ocení víc než vy ostatní.“

„Smaragd mě varovala, že se mi Koman pokusí proniknout do mysli,“ vyprávěl Althalus. „Řekla mi, abych začal počítat, ale abych vyslovoval náhodná čísla - jedna, dva, tři, sedmáct, devět, čtyřicet tři a tak podobně. Abych to udělal ještě zajímavější, začal jsem přidávat zlomky - sedm a pět osmin, devadesát dva a dvanáct dvaatřicetin a podobné kombinace. Komanovi to však z nějakého důvodu příliš zábavné nepřipadalo.“

Leithiny oči se náhle velice rozšířily a dívka se otřásla. „Prosím, Althale,“ naléhala, „slib mi, že mi *nikdy* nic takového neuděláš!“

„Bylo by to opravdu tak bolestivé?“ zeptala se Andine své přítelkyně.

„Bylo by to *příšerné*!“ Leitha se znovu otřásla. „Jak Koman reagoval, když jsi mu to provedl, Althale?“

„Jak si vzpomínám, odpotácel se někam pryč, něco si pro sebe mumlal a používal přitom hodně barvitě výrazy.“

„Není už čas na oběd?“ zeptal se náhle Eliar.

„Je to teprve pár hodin, co jsme snídali,“ připomněla mu Andine. Její hlas byl podivně něžný a po jejím nepřátelství k mladému Arumovi už nebylo ani stopy.

„Vím, že vás ostatní musí to, jak pořád mluvím o jídle, pořádně unavovat,“ omlouval se Eliar se zahanbeným výrazem, „ale já si zkrátka nemohu pomoci. Hodinu poté, co jsem se najedl, už mám zkrátka zase hlad.“

„Tak proč si nenacpeš zásoby jídla do kapes, Eliare?“ navrhl Gher. „Vždycky, když dostaneš hlad, budeš mít co uždibovat.“

Eliarovi se na tváři objevil šokovaný výraz. „Něco takového bych nemohl udělat, Ghère!“ prohlásil. „Jíst před ostatními, kteří nic nemají, je *hrozně* nevychované.“

V tu chvíli se Andine rozesmála a kaskády jejího něžného perlivého smíchu naplnily věž radostnou písní.

KAPITOLA SEDMNÁCT

Dům sice ostatním připadal cize, ale pro Althala to byl domov, a bylo dobré být zase zpátky. Dweia pokračovala ve svých poklidných lekcích dějin světa, ale Althalus jim vlastně nevěnoval příliš pozornosti. Měl pocit, že už tak toho o světě ví až příliš. Pokud chtěla Dweia plýtvat časem na historické lekce, bylo to na ní a dokud nenadejde jaro, stejně budou muset zůstat v Domě.

Pak, poté co uplynulo několik týdnů, ho napadla zvláštní myšlenka, a tak počkal, dokud s Dweiou neosaměli ve věži, aby ji nadnesl.

„Tento dům postavil Deiws, že ano?“ zeptal se jí.

„Správné slovo je vytvořil a ne postavil. Jak jistě víš, je v tom rozdíl.“

„A dal ti ho?“ „Ne, ukradla jsem mu ho.“

„Dweio!“

Rozesmála se. „To upoutalo tvou pozornost, že? Deiws sem chodil přemýšlet. Pak ale jednoho dne odešel a dům tu po něm zůstal. Protože už ho nepotřeboval, zabydlela jsem se tu - jako kočka Smaragd.“

„Co když se rozhodne, že ho chce zpátky?“

„To by bylo moc špatné. Tenhle dům je teď můj, Althale. Pokud bude chtít Deiws obydlí, ať si ho udělá někde jinde - třeba na měsíci.“

„Vůbec, že o něm takhle smýšlíš?“

„Měl by. Častokrát jsem mu to říkala. On vytvořil tento svět a zalidnil ho. Tím jeho práce skončila. Teď je můj a on se mi jen plete pod nohama.“

„Předpokládám, že tu zůstaneme do příchodu jara.“

„Tady na ročních obdobích zas tolik nezáleží, miláčku. To už bys měl vědět. Odejdemo, až budeme připraveni.“

„Nemůžeme cestovat uprostřed zimy, Smaragd.“

„O kolik by ses chtěl se mnou vsadit, Althale?“ zeptala se pobaveně.

„Nebude trvat dlouho a napadne patnáct stop sněhu a slunce přestane vycházet. Řekl bych, že to nás tady víceméně přišpendlí.“

„Ale vůbec ne. Dívej se, Althale. Dívej se a uč se.“

„Tohle mě opravdu rozčiluje, Smaragd.“

„Jsem ráda, že se ti to líbí,“ odpověděla samolibě.

„Bude to trvat ještě dlouho, mistře Althale,“ zeptal se Ghend tiše o pár dnů později, poté, co se najedli.

„O co jde, Ghere?“

„O všechny ty řeči o tom, co se stalo před tisíci lety na místech, o kterých jsem dosud nikdy neslyšel. Neříkej Smaragd, že jsem se ti svěřoval, ale začíná mě to příšerně nudit. Kdo se stará o to, co se stalo v Deikanském císařství před pěti tisíci lety?“

„Jednou jsem se tam vypravil,“ řekl Althalus chlapci. „To bylo předtím, než jsem dorazil sem a než mě dostala do spárů Smaragd. Obchodníci z Deiky byli tehdy velmi bohatí, ale postrádali zdravý rozum. Proto mě napadlo, že člověk naší profese by se mezi nimi dobře uživil. Představa hloupých boháčů mě vždycky pořádně rozechřeje.“

„A jak to dopadlo?“ zeptal se Gher dychtivě.

Althalus mu převyprávěl hodně přibarvenou verzi dobrodružství v Kvesově domě. Ukázalo se, že Gher je dokonalý posluchač a Althalus si to náramně užíval, dokud Dweia nenavrhl, že je čas vrátit se zpátky k práci.

Když kráčeli nahoru po schodech, Althalus si všiml, že Andine má na tváři tajnůstkářský výraz a vzpomněl si, že než se usadili v jídelně kolem stolu, dívka si odtáhla Dweiu stranou a něco si s ní šeptala. Také Dweie pohrával v koutcích úst mírný úsměv. Zjevně se tu něco chystá.

„Je tu něco, čemu tak úplně nerozumím,“ řekl Bheid, když Dweia vyprávěla o historii Treborey. „Několikrát ses zmínila o tom, že linie pobřeží jižního moře se mění.“

„Ano, je to tak.“

„Ale co by mohlo změnit tvar pobřeží? Vždycky jsem si myslel že věci, jako jsou hory a pobřeží jsou pevné a neměnné.“

„Ach, ty má prostoto, to víš, že ne, Bheide,“ odpověděla Dweia se smíchem. „Mění se pořád. Celý svět je ve stavu neustálého pohybu. Hory se zvedají a rozpadají jako příliv a sebemenší změna klimatu dokáže pohnout s pobřežím o stovky mil. Život jediného člověka není dost dlouhý na to, aby si těchto změn povšiml, ale je nutné si uvědomit, že k nim dochází. Jižní pobřeží se rozšiřuje směrem do moře již dva tisíce let.“ Pak se otočila a ukázala ven ze severního okna. „Je to kvůli tomu ledu támhle.“

„Jak může mít led takhle daleko na severu nějaký vliv na jižní pobřeží?“

„Led je zmrzlá voda, souhlasíš?“

„Samozřejmě.“

„Na světě je jen určité konstantní množství vody. Část tohoto množství je v oceánech, část ve vzduchu - v podobě dešťových mraků - a část je uvězněna v ledovcích. No a v posledních dvou tisících letech se zlehka mění počasí. Je o něco chladněji a ledovce rostou. Stále víc a víc vody je uvězněno v ledovcích a tím pádem je jí méně v oceánech a mracích. Prší čím dál tím méně a hladina moře začíná klesat. Proto se také mění pobřežní linie. Moře na jihu bylo vždycky mělké, takže když voda ustupuje, odhaluje se stále větší část země.“

„Boží práce je úžasná,“ zarecitoval Bheid zaníceně.

„Jsem si jistá, že můj bratr bude rád, až to uslyší,“ opáčila Dweia suše.

„Deiwos si zaslouží naši úctu.“

„Mluvila jsem o svém druhém bratrovi.“

Bheid na ni pohlédl s hrůzou.

„Tato konkrétní změna počasí, o které jsem teď mluvila, je Daevovo dílo,“ sdělila jim. „Tohle jsou zajímavé časy. Daeva shromáždil své lidi a já jsem shromáždila své. Stojíme přímo na prahu moc pěkné války, Bheide, a Daeva dělá vše co jen dokáže, aby dal Ghendovi výhodu. Moře se stahuje a až se všechny ty ledovce začnou pohybovat, rozdrtí hory a změni je v malé kopečky. Sucho přinese hladomor a současně říše se zhroutí. Není to vzrušující?“

„To bude konec světa!“ vykřikl Bheid.

„Jestli vyhraje my, tak ne.“

„To člověku dodá hezký pocit o vlastní důležitosti, co Bheide?“
poznamenala Leitha škodolibě. „Zachraň svět, hochu! Zachraň!
Zachraň!“

„To by stačilo, Leitho,“ okřikla Dweia bledou dívku.

„Byla to příliš dobrá možnost, než abych ji nechala projít,
Dweio,“ omluvila se Leitha.

„Není už pomalu čas na -?“ začal Eliar.

Andine seděla v křesle hned vedle něj a Althalus si všiml, že
mladého Aruma celé odpoledne pečlivě pozoruje. Jednou rukou se
dotkla jeho zápěstí a druhou mu nabídla pěkný kus sýra. Eliar si sýr
téměř nepřítomně vzal a začal jíst.

Andinin úsměv zazářil jako vycházející slunce. Dweia vyslala
k Althalovi rychlý pohled a v mysli mu zazněl její spokojený hlas.
„Viděl jsi to?“ zeptala se.

„Jistě,“ odpověděl v duchu. „To byl tvůj nápad?“

„Vlastně to byl její nápad. Pod křeslem má schovaný pytel s
jídlem. Pokaždé, když Eliarovi začne kručet v žaludku, nakrmí ho.
Pokud se dobře podíváš, možná si všimneš, že on si dokonce ani
neuvědomuje, že jí. Andine mi řekla, že to bude dělat, aby nás Eliar
pořád nevyrušoval, ale já si myslím, že v tom je něco víc než jen
tohle. Bude zajímavé sledovat, co se stane dál.“

„Andine je velmi složitá dívka.“ „To tedy ano,“ souhlasila Dweia.
„Ale je s ní legrace.“

„Jak dlouho už jsme tady, Althale?“ zeptal se Eliar o několik dnů
později, když vycházeli po schodech do místnosti ve věži.

„Už alespoň měsíc,“ odpověděl Althalus.

„To jsem si myslel. Děje se venku něco zvláštního?“

„Proč?“

„Touhle dobou už by se měly krátit dny, ale zatím to vypadá spíš
tak, že se naopak prodlužují.“

„Dweia si pohrává s časem, to je všechno.“

„Tomu nerozumím.“

„To ani já - alespoň ne úplně. Tady v domě nemá čas žádnou moc. Nejspíš se děje to, že prožíváme ten samý den znovu a znovu - až na to, že pokaždé se v tom jednom dni dějí různé věci.“

„Pomůže mi nějak, když řeknu, že je to nemožné?“

„Nejspíš moc ne. Venku na nás čeká Ghend a my musíme být připraveni zatrnout mu tipec pokaždé, když se o něco pokusí. Problém je v tom, že ještě připravení nejsme. Proto nás Dweia přivedla sem do domu. Čas tu plyne tak, jak si ona přeje. Pokud nám zabere léta, než se připravíme, poskytne nám je, ale až vyjdeme ven, zjistíme, že od našeho příchodu sem uplynul třeba jen jediný den.“

„Až na to, že budeme o patnáct let starší.“

„Myslím, že takhle to nefunguje, Eliare.“

„Tomu nerozumím.“

„To nejsi sám.“

* * *

„Mohla bys *prosím* přestat slídit po myšlenkách ostatních, Leitho?“ řekla Dweia odpoledne toho samého dne.

„Nemohu to ovládat,“ přiznala se Leitha s povzdechem. „Přála bych si, aby to šlo. Jakmile se na někoho podívám nebo někoho slyším mluvit, hned se zapne můj dar a já slyším, co si myslí. Pak promluví někdo jiný a zase to samé. Chtěla bych, aby to tak nebylo, ale tahle moje schopnost mě neposlouchá.“

Dweia otevřela knihu. „Tak s tím něco uděláme hned teď,“ řekla. „Tvůj dar - chceme-li to tak nazývat - působí natolik náhodně, že je zcela mimo tvou kontrolu.“ Prolistovala několik prvních stránek v Knize. Pak zjevně našla tu, kterou hledala. „Tady to máme,“ řekla a vytáhla stránku. „Tady je Deiwošův návod, jak se s tímto problémem vypořádat. Jeho řešení je o něco jednodušší než mé, takže bude nejlepší, když začneš právě s ním. Někdy později ti ukážu, jak bych to udělala já.“

„Zkusím cokoliv, Dweio,“ prohlásila Leitha zaníceně. „Nechci, abych pořád někomu četla myšlenky.“ Převzala od Dwei šustící list pergamenu a zahleděla se na něj. „Myslím, že tohle bych měla

dokázat přečíst,“ řekla a zamračila se. „Ale to písmo mě mate. Nedává mi to žádný smysl.“

„Tohle je archaická forma písma, Leitho,“ sdělila jí Dweia. „Ale existuje rychlý způsob, jak si tu stránku přečíst. Polož ji na Knihu a přitiskni na ni dlaň ruky.“

„Ty chceš, abych četla rukou?“ zeptala se Leitha nevěřičně.

„Pokud bys k tomu raději nepoužila nohu. Prostě to zkus, Leitho.“

Bledá, světlavá dívka s pochybami položila stránku na Knihu v bílé kůži a navrch přitiskla dlaň ruky. Pak se její modré oči rozšířily a naplnilo je naprosté porozumění. „Přece to nemůže být *takhle* jednoduché,“ namítla.

„Proč to nezkusit a nepřesvědčit se?“ navrhla Dweia.

Leitha se posadila a zavřela oči. Na tváři se jí objevil téměř nelidský klid. Vzápětí oči znovu doširoka otevřela a ostře nabrala dech.

Pak náhle vykřikla.

„Zašla jsi příliš daleko, Leitho,“ řekla jí Dweia, „a trochu příliš rychle.“

„Všechno je najednou tak prázdné!“ řekla Leithal roztřeseně. „Jako bych tápala ve tmě!“

„Prostě jsi svůj dar potlačila až příliš, drahá. Potřebuješ nad ním mít kontrolu a ne ho úplně zadupat do pozadí. Časem získáš potřebný cvik. Jediné, co doopravdy potřebuješ, je umět svůj dar potlačit. Jako bys ho namířila lehce nad hlavy ostatních. Pořád uslyšíš slabé mumlání, ale neuslyšíš už skutečné myšlenky. Když budeš chtít zjistit, co si někdo myslí, prostě svůj dar namíříš přímo na něj.“

Leitha se otřásla. „Co to bylo za hroznou prázdnotu?“ dožadovala se.

„Zvuk ničeho, Leitho. Ty jsi svým darem mířila ne nad hlavy ostatních, ale přímo ke stropu.“

„Dává to někomu z vás smysl?“ zeptal se Eliar se zmateným výrazem.

„Leitha má extra sadu uší navíc, to je všechno,“ odpověděl Gher. „Dokáže slyšet, co si myslíme - dokonce i když si to nepřeje. Smaragd ji právě naučila, jak si ty uši zacpat. To je přece na první pohled jasné.“

Leitha vrhla na chlapce udivený pohled. „Jak to, že něco takového víš?“ zeptala se ho.

„Těžko říct,“ přiznal se Gher. „Prostě se mi zdá, že to takhle dává smysl. Pochopitelně jsem ti svou myslí od chvíle, kdy jsme se poprvé setkali, uhýbal.“

„Uhýbal?“

„Cítil jsem, co děláš, a tak jsem ti zkrátka ustoupil z cesty a nechal tě prosvištět kolem.“

Dweia na chlapce zírala v naprostém úžasu.

„Ale, ale, ale,“ zamumlal Althalus.

„Co to mělo znamenat?“ dožadovala se Dweia.

„Vůbec nic, drahá,“ odpověděl Althalus nevinně. „Vůbec nic.“

Není tak akorát čas na -“ začal Eliar.

Andine mu dala kousek ovoce, takže zmlknul.

„Prostě se mezitím budeš starat o ostatní, drahoušku,“ říkala Dweia Althalovi. „Já si je budu brát jednoho po druhém a vysvětlovat jim určité věci.“

Upřel na ni udivený pohled.

„Bude to takhle rychlejší, Althale. Když se mnou budou sami, otevřou mi svá srdce. Před ostatními by to pro ně bylo ponižující. Každý má určité pocity, které by raději nevystavoval před ostatními.“

„Chápu to tak, že nesouhlasíš s představou otevřeného přiznání.“

„To je jeden z nejhloupějších lidských nápadů. Přiznávat své hříchy na veřejnosti je forma exhibicionismu. Nemá to žádný smysl a je to plýtvání časem.“

„Myslel jsem, že máme všechen čas na světě.“

„Zas tolik ho nemáme.“

„O čem to mluví, mistře Althale?“ zeptal se Gher a sledoval Dweiu a Bheida, kteří společně seděli u stolu s otevřenou Knihou.

„Mám pocit, že Dweia Bheidovi vyjasňuje řadu věcí. Bheid je cvičený na kněze a astrologa. Proto věří v řadu nesmyslů, kterých ho teď Dweia zbavuje.“

„Copak někdo doopravdy věří v astrologii?“ zeptal se Gher.

Althalus pokrčil rameny. „Lidé chtějí vědět, co se stane dál. Myslí si, že astrologie jim to řekne. Většinou jsou její odpovědi chybné, ale lidé v ní věří tak jako tak.“

„Není to tak trochu hloupé?“

„Ano, je to přiměřeně hloupé, ale většina lidí potřebuje v něco věřit. Jen málokdo nepotřebuje věřit v nic a takový člověk je docela neobvyklý.“

„Já sám jsem nikdy v nic nevěřil. Slunce nejspíš vyjde každé ráno tak jako tak a po zimě obvykle přichází jaro, ale cokoli jiného je podle mne dílem náhody.“

„To je docela trefné, řekl bych. Já jsem dřív věřil na štěstí, ale Dweia mě z toho vyléčila.“

Gher se náhle zasmál. „Andine už to zase udělala,“ řekl. „Všiml sis, že si Eliar ani neuvědomuje, že ho krmí?“

„Ano, všiml,“ přisvědčil Althalus. „Eliar je milý, prostý hoch. Dokud ho Andine zásobuje jídlem, neklade žádné otázky - vlastně ani nevěnuje pozornost tomu, co dělá.“

„Nechápu však, proč to vlastně dělá. Když jsem se k vám připojil, vůbec ho neměla ráda. Ted' ho opečovává jako kvočna.“

„Zřejmě ji k němu táhnou mateřské pudy, Ghere. Všiml jsem si, že ženám se to stává často. Nejdřív ho nenáviděla, ale to se změnilo.“

„Jsem rád, že si ted' místo mě vybrala jeho,“ poznamenal Gher. „To její stříhání už mě začínalo opravdu unavovat.“

* * *

Po několika dnech Dweia zanechala Bheida s Knihou samotného a začala věnovat pozornost Andine. Mnohé z jejich rozhovorů byly docela hlasité. Arya z Osthosu byla překrásná mladá dáma s černými vlasy a velkýma tmavýma očima, ale oplývala velice výbušnou povahou. Nůž jí dal pokyn ‚poslouchej‘, a to se k ní vůbec nehodilo.

Althalus si nenápadně přisunul křeslo na místo blízko dveří a většinu času trávil tím, že pozoroval ostatní a dával si při tom pozor, aby si toho nevšimli.

„Co to děláš, Althale?“ zeptala se ho Dweia jednoho pozdního odpoledne, když byli ve věži sami.

„Dívám se, Smaragd. Dívám se a učím se. Copak jsi mi to sama nedoporučila?“

„A co jsi se až dosud naučil?“

„Máme tady velmi zvláštní druh lidí, kotě, a nikdo z nich není takovým, jakým se na první pohled zdá být. S výjimkou Ghera není nikdo z ostatních zrovna šťastný při pomyslení na to, co má dělat. Andine naprosto nenávidí slovo ‚poslouchat‘ a Eliarovi vůbec nevyhovuje slovo ‚ved‘, protože ví, že na velení ještě není připraven.“

„To není to, co slovo ‚ved‘ v této situaci znamená, miláčku, ale k tomu se časem dostaneme. Co jsi se naučil o ostatních?“

„Myslím, že jsi šla na Bheida příliš zprudka. Jakmile jsi rozmetala jeho víru v astrologii, zmátla jsi ho. Ted' neví, čemu má věřit - a je na prahu toho, že nebude věřit v nic. Je si jistý, že ‚osvětluj‘ znamená, že má kázat, a kázání o ničem může být docela těžké sestavit.“

„Ještě tomu tak úplně nerozumí, Althale,“ odpověděla. „Ale až přijde čas, pochopí. A co Leitha?“

„O tu mám opravdu obavy. Navenek se tváří vesele a dělá chytré poznámky, ale na Noži si přečetla něco, co se nejspíš neměla dozvědět. Ostatní si nejsou úplně jisti, co jim vlastně Nůž přikázal udělat; Leitha to ví. Ví *přesně*, co má udělat a komu to má udělat. A nedělá jí to vůbec žádnou radost, Smaragd. Život s ní až dosud nezacházel zrovna v rukavičkách a ona si je jistá, že vše bude ještě horší.“

„Je silnější než vypadá, Althale. Přijde chvíle, kdy bude potřebovat pomoc, takže jí buď nablízku. Buď připravený tu pomoc poskytnout.“

„To zní hrozně tajemně, Smaragd,“ namítl.

„Bylo ti řečeno ‚hledej‘, Althale. Jsem si jistá, že nalezněš způsob, jak jí pomoci, budeš-li hledat dostatečně usilovně.“

Dweia a Gher seděli u východního okna hluboce zabráněni do rozhovoru. Eliar vyprávěl Andine u jižního okna historky z válek a dívka zjevně předstírala bezmezný obdiv a sem tam mu podávala kousky jídla. Leitha se připojila k Bheidovi u mramorového stolu a oba si četli v Knize. Althalus měl tím pádem víceméně volno. Stál u severního okna a hleděl na ledové hory za krajem světa. Navzdory

všemu, co mu Smaragd řekla, Althalus stále považoval propast na severu za konec všeho. Připadalo mu to tak příjemnější, protože to světu dávalo jasné hranice. Nechtělo se mu rozebírat důsledky slova ‚nekonečno‘.

„Ty o mně stále přemýšlíš jako o čarodějnici, že ano, Bheide,“ zaslechl Althalus Leithu, jak se ptá mladého kněze.

„Samozřejmě, že ne,“ odpověděl Bheid. „Jak tě něco takového napadlo?“

„Vím, že mě nemáš rád.“

„To je nesmysl, Leitho. Mám tě moc rád. Jsi jedním z mých nejlepších společníků.“

„To vypadá, jako bych byla kus nábytku nebo pes,“ obvinila ho.

„Nechápu, kam tím míříš,“ přiznal se.

„Jsi jediný muž, jakého jsem kdy potkala, který jako by si vůbec neuvědomoval skutečnost, že jsem žena.“

„Já si to uvědomuji, Leitho. Sice to není důležité pro to, k čemu jsme byli vybráni, ale *uvědomuji* si to.“

„Ale nemyslíš na to,“ povzdechla si. „Už od té doby, co jsem vyrostla z dětských střevíčků, na mě muži v naší vesnici hleděli určitým způsobem a měli přitom určitý druh myšlenek.“

„Myslíš ten druh, který měl i Ambho?“

„Přesně tak. Každého muže napadají při pohledu na mě jisté myšlenky.“

„Není se co divit, jsi totiž velmi krásná, Leitho.“

„Děkuji vám, šlechtyný pane,“ zasmála se.

„Ale co ti vnuklo ten nápad, že tě nemám rád?“

„Protože tebe při pohledu na mě nenapadají stejné myšlenky jako ostatní muže.“

„Ty myšlenky jsou špatné, Leitho. Je povinností kněze špatné myšlenky potlačovat.“

„Aha, tím to nejspíš bude. Ale mně je to dost nepříjemné, Bheide. Bojuješ se špatnými myšlenkami a když je potlačíš, místo nich se objeví zášť namířená proti mně. Tu zášť v tobě sice vzbuzují tvé myšlenky, ale mně se to jeví tak, že je namířená na mě.“

„To jsem rozhodně neměl v úmyslu.“

„Myslím, že mě napadá řešení.“

„S radostí si ho vyslechnu, Leitho.“

„Uvolni se trochu, přestaň tak usilovně potlačovat a dovol si pár špatných myšlenek.“

„Cože?“

„Samozřejmě ne *moc* špatných. To by bylo nepříjemné nám oběma. Ale pár trošičku špatných myšlenek ničemu neublíží.“ Podmanivě se usmála a palcem a ukazováčkem ukázala, jak málo špatné ty myšlenky mají být. „Pokud je udržíš v těchto mezích, neporušíš svůj slib, ale dáš mi na vědomí, že víš o tom, že jsem žena. Myslím, že by ses měl pokusit o ‚přiměřeně‘ špatné myšlenky. To tě nepošpiní a já se budu cítit o *tolik* lépe.“

Bheid na ni chvíli zíral a pak se mile usmál. „Samozřejmě, Leitho,“ slíbil. „Pokud ti to pomůže, myslím, že to zvládnou. Od toho jsou přece přátelé, že ano?“

Odpovědí mu byl její zářící úsměv.

„Nestrkej do toho nos, Althale,“ řekl mu Dwein spokojený hlas.

„Cokoli řekneš, drahá.“

„Vznik ledovců způsobilo sucho a díky tomu vznikl v zemích na jihu veliký zmatek,“ řekla jim Dweia o pár dnů později. „Bohatá a mocná města jsou k ničemu, když lidé nemají co jíst. A to je klíčem Ghendova plánu. Jeho spojencem je chaos a ledovce chaos vytvářejí.“

„Myslím, že už jsi mi jednou řekla, že tohle už se stalo i předtím,“ poznamenal Althalus.

„Ano, tohle je myslím čtvrtá doba ledová za několik posledních miliónů let. Doba ledová bývá obvykle výsledkem změn počasí nebo změn v pohybech mořských proudů. Tuhle však způsobil Daeva. Základem Ghendova plánu je natolik rozvrátit všechny říše na jihu, takže se lidé přidají ke každému, kdo jim nabídne stabilitu. Civilizace se ocitne na pokraji kolapsu a na horizontu se objeví veliká revoluce.“

„Můj lid se proti *mně* nikdy nepostaví!“ prohlásila Andine.

„To vůbec není jisté, drahá,“ nesouhlasila Dweia. „Už teď Ghendovi lidé pobuřují občany Osthosu a tvá válka s Kantonem jim to usnadňuje.“

„My jsme tu válku nezačali!“

„Já vím. Althalus a já jsme se cestou z Arumu do Osthosu setkali s Eliarovým seržantem - Khalorem - a on mluvil o vládci Kantonu jako o naprostém šilenci. Myslím, že kdybychom do celé záležitosti pronikli hlouběji, zjistili bychom, že za většinou z jeho vojenských rozhodnutí stál někdo z Ghendových podřízených.“

„Seržant Khalor byl opravdu z této války poněkud nešťastný,“ vzpomněl si Eliar. „Měl pro náčelníka Kantoňanů různá zajímavá jména.“

Andininy oči se zamyšleně zúžily.

„To by se dalo vykládat i tak, že to byl Ghend, kdo zavraždil mého otce, nemyslíte?“

„On je ten, kdo je za jeho vraždu v zásadě zodpovědný,“ odpověděla Dweia.

„Eliare,“ řekla Andine svým nejpodmanivějším způsobem.

„Ano, Andine?“

„Líbilo by se ti pracovat pro mě?“

„Teď ti moc nerozumím.“

„Zrovna teď potřebuji dobrého profesionálního vojáka. Platím velmi dobře - penězi i jinými požitky.“ Položila ruku na jeho holé koleno.

„Budu si o tom muset promluvit s mým náčelníkem, Andine, ale jsem si jistý, že něco vymyslíme. Co přesně chceš, abych pro tebe udělal?“

„Byla bych ti hrozně vděčná, kdybys vystopoval toho Ghenda a zabil ho pro mě - a až to budeš dělat, chci být u toho. Chci krev, Eliare - spousty a spousty krve. A opravdu by se mi líbilo, kdybych z jeho úst slyšela velmi hlasitý křik. Kolik myslíš, že by mě stály tvé služby?“

„Ani by mě nenapadlo ti za to něco počítat, Andine,“ ujistil ji. „Jsme přece přátelé a nebylo by ode mě moc hezké, kdybych si od tebe bral peníze za takovou jednoduchou drobnou úsluhu.“

Andine se potěšené zasmála, objala Eliara kolem krku a nadšeně ho políbila. „Není to ten nejhodnější chlapec, jakého jste kdy viděli?“ obrátila se k ostatním.

Následujícího rána vypadala Dweia zadumaně. Seděla u mramorového stolu ve věžní místnosti, ruku měla položenou na Knize a její zelené oči vypadaly ztraceny v myšlenkách.

Althalus a ostatní jako obvykle vstoupili dovnitř a tiše zaujali svá místa.

„Chci, abyste všichni dávali dobrý pozor,“ řekla jim Dweia. „Všichni už víte o používání Knihy a o tom, jak Eliar používá Nůž. Je čas, abyste se naučili, jak používat Dům.“ Vstala a pohlédla na ně. „Může to být pro vás těžké a něco z toho, co vám teď řeknu, pro vás bude obtížné přijmout, ale musíte mi věřit. Už jsem vám několikrát naznačila, že Dům tady doopravdy není, ale to není moc přesné. Dům tady *je*, ale je také všude jinde.“

„Chceš říct, že se pohybuje?“ zeptal se Gher nevěřičně.

„Ne tak doslova,“ odvětila. „Nemusí se pohybovat, Ghere. Je všude - ve stejnou chvíli. Jsem si jistá, že už jste si všimli, jak veliký vlastně Dům je.“

„To ano,“ prohlásil Althalus. „Když jsem tu byl poprvé, abych ukradl Knihu, byl jsem si jistý, že prozkoumat všechny místnosti mi zabere celé týdny.“

„Ve skutečnosti by to trvalo staletí, Althale, a i tak by ses dostal jen na povrch. Prozatím stačí, když řekneme, že Dům je svět, ale i to je přehnané zjednodušení. Ve skutečnosti je o něco větší. Když řeknu, že Dům je *všude*, opravdu tím myslím všude. Když ho Deiws vytvořil, byla v něm jen tato místnost a on odsud vycházel, aby stvořil ‚všude jinde‘, a do každého z těch míst vytvořil dveře. Proto se Dům neustále rozrůstá, a proto jsou dveře - ne místnosti - tak důležité. Dám vám jeden příklad. Pokud by se Andine chtěla zastavit ve svém trůnním sále a promluvit si s nejvyšším komořím lordem Dhakanem, mohla by osedlat koně, projet Kagwhere, pak Kantonem a nakonec by se dostala do Osthosu. Existuje však i jiný způsob. Mohla by projít chodbou, která vede na jih, přímo tady v domě, otevřít jisté dveře a těmi dveřmi projít přímo do trůnního sálu.“

„Nemůže to být *takhle* jednoduché!“ prohlásil Bheid.

„Ne, ve skutečnosti není. Nejenže musí projít správnými dveřmi, ale musí také *věřit*, že to jsou správné dveře. Klíčem ke dveřím je víra.“

„A pokud nebude věřit?“ zeptal se Gher.

„Pak vstoupí do prázdné místnosti,“ řekla Dweia a pokrčila rameny. „Když jsem řekla, že víra je klíčem, myslela jsem to doslova.“

„Jedná se tedy o akt víry?“ navrhl Bheid.

„Přesně. Tvoříme věci tím, že v ně *věříme*.“

„Tam venku žijí lidé, kteří věří ve všechny možné podivnosti, Smaragd,“ namítl Eliar. „Ale ty věci přece nemohou být pravdivé jen proto, že oni v ně věří, nebo ano?“

„Pro ně pravdivé jsou.“

„Právě proto je mnohem lepší nevěřit v nic, Eliare,“ řekl mu Gher. „Všechno je pak mnohem jednodušší.“

„Ale bez víry je svět docela smutné místo,“ řekl Eliar.

„S tím se člověk naučí žít.“

„Lidé v něco *musí* věřit, Ghere,“ řekl chlapci Bheid.

„Proč?“

„Protože -“ Bheid zaváhal.

„S Gherem budeme muset ujít ještě pěkný kus cesty, že ano?“ poznamenala Leitha.

„Řekl bych, že ano,“ souhlasil Althalus. „Ale on je naštěstí hodný chlapec, takže bude trpělivý a ukáže nám, kudy máme jít.“

„Takhle jsem to nemyslela, Althale.“

„Vážně? Snad jsi to nemyslela naopak.“

„To by stačilo, Althale,“ řekla Dweia pevně.

„Ano, drahá.“

Gher se zamračil. „A Ghend to dokáže také?“ zeptal se. „Chci říct, vstoupí do svého domu v Nekwerosu a tam prochází dveřmi podobně jako tady v Domě?“

„Ano. To místo se jmenuje Nahgharaš.“

„A právě takhle se on - nebo jeho přátelé - mohou vynořit, kdekoliv chtějí? To začíná být opravdu velmi zajímavé.“

„Přiměřeně zajímavé,“ sdělila mu Dweia.

„Bude to zábava,“ řekl Gher. „Ghend se vynoří tady; my se vynoříme tamhle; a nikdo nebude vědět, kde přesně je ten druhý - nebo koho bude mít s sebou, až se ukáže. To je nejzábavnější hra, jakou kdy kdo vymyslel.“

„Nevím, jestli bych tomu přesně říkal hra,“ poznamenal vážně Eliar.

„Ale ano, je to kombinace hry na honěnou a na schovávanou. A v tom jsem skutečný přeborník,“ prohlásil Gher samolibě.

„Myslím, že z tebe budu mít brzy bolení hlavy,“ řekla mu Dweia.

„To je Osthos!“ vykřikla Andine, když Eliar otevřel dveře na vzdáleném konci jednoho z dlouhých, slabě osvětlených koridorů v jižním křídle domu.

„Jen se podívej, Andine,“ přikázala jí Dweia. „Nevstupuj tam. Neměli bychom čas tě hledat.“

Althalus si všiml, že dveřní rám je jakoby zamlžený a rozostřený, ale vše za dveřmi bylo dokonale jasné a čisté. Dlážděnou ulici, která vedla kolem množství obchodů, skutečně viděl při své poslední návštěvě Osthosu, a věděl, že tato ulice přímo za zatáčkou stoupá a vede přímo k Andininu paláci.

„Bude lepší, když zavřeš dveře, Eliare,“ poznamenala Dweia. „Skrze ně nám sem proniká čas.“

„Co prosím?“ zeptal se Eliar nechápavě.

„Ještě nechceme, aby se čas začal pohybovat. Nejsme připravení. Musíme se naučit spoustu věcí a než se je naučíme, musí čas stát.“

„Tak tomu opravdu nerozumím, Smaragd,“ řekl Eliar a zavřel dveře.

„Prozatím ani nemusíš.“

„Mluvíš o čase, jako by to bylo počasí, Božská,“ poznamenala Leitha.

„Svým způsobem je to tak, Leitho.“ Dweia se odmlčela a zvědavě pohlédla na bledou dívku z Kweronu. „Pověz mi, drahá,“ zeptala se potom, „proč mi pořád říkáš ‚Božská‘?“

„Je to výraz úcty, Božská,“ odpověděla Leitha a doširoka rozevřela modré oči.

„Ne Leitho, to není. Ty totiž doopravdy k nikomu úctu nechováš. Říkáš to, protože si ze mě utahuješ, že ano?“

„Ani by mě nenapadlo utahovat si z Bohyně, Dweio,“ protestovala Leitha.

„Ale ano, napadlo. Mně to samozřejmě doopravdy nevadí, ale myslela jsem že bychom si to měly vyjasnit.“

„Chceš mě připravit o veškerou zábavu,“ prohlásila Leitha ukřivděně.

„Trocha škádlení mi není proti mysli, Leitho. Škádlení je pěkná hra a já jsem strávila hodně času jako kočka, takže o hraní vím úplně všechno.“

„Už budu hodná,“ slíbila Leitha.

„O tom docela pochybuji. Vezmi nás do Kantonu, Eliare.“

Zkoumáním možností dveří strávili asi týden - alespoň to *vypadalo* jako týden. Althalus usoudil, že bude lepší, když nebude zkoumat rozdíl mezi ‚vypadat‘ a ‚být‘.

Eliar během jejich cest sloužil jako průvodce. Dweino vysvětlení celého procesu nebylo příliš podrobné. Althalovi došlo, že v tom nějakou roli hraje Nůž. Ať už to bylo jakkoliv, když Dweia navrhla, kam se podívají příště, Eliar je vždy dovedl ke správným dveřím. „Nemám ani tu nejmenší představu, jak vím, které dveře chceme,“ přiznal se Eliar. „Zkrátka to vím. Smaragd řekne ‚Agwesi‘ a já okamžitě vím, které dveře mám otevřít. A přitom v polovině případů ani nevím, v které zemi se požadované místo nachází.“

„To vlastně ani vědět nemusíš, drahý hochu,“ řekla Andine něžně. „Nůž ti řekl ‚ved‘ a to je přesně to, co teď děláš. Nesnaž se být jiný. Všichni tě milujeme takového, jaký jsi.“ Něžně ho pohladila po tváři. Z nějakého důvodu ho poslední dobou hladila velmi často.

Nakonec Dweia navrhla, aby se vrátili zpátky do třídy. „Víceméně jsme zvládli všechno, co bylo nutné,“ řekla jim. „Víme teď, jak používat Dům - alespoň částečně - a naučili jsme se používat i řadu dalších věcí, takže je čas se vrátit.“

„Částečně?“ zeptal se Gher mazaně. „Neznamená to, že Dům dokáže i jiné věci, než nás jen dopravit z místa na místo?“

„Zrovna teď není na místě se v tom vrtat,“ řekla Dweia.

„Opravdu mě to zajímá, Smaragd,“ řekl chlapec. „Mám takový nápad. Vadilo by vám, kdybych vás s ním seznámil, abyste mi ho mohli zkritizovat?“

„Mně vadí jen máloco, Ghere. Sem s tím tvým nápadem.“

„Říkala jsi, že Dům si pohrává s časem, chci říct, že čas se pohybuje nebo stojí podle toho, jak si přeješ.“

„Ano.“

„No a Dům si pohrává se vzdáleností a skrze dveře můžeme projít kamkoliv, je to tak?“

„Je to trochu složitější, ale víceméně máš pravdu.“

„Jestli si takhle pohrává se vzdáleností, nemůže si pohrávat i s časem? Asi se nevyjadřuji zrovna srozumitelně. Řekla jsi nám, že Dům je všude - všude současně.“

„Ano. Pokračuj.“

„Takže je také *vždycky*, ne? Směřuji k tomu, že někde tu musí být dveře, které vedou do minulého týdne - nebo třeba do příštího roku. Dává to smysl?“

Dweie se v očích objevil znepokojený pohled. „Zatím se od tebe nečeká, že budeš klást takové otázky, Ghere.“

„Právě jsi řekla ‚zatím‘, Smaragd,“ řekl chlapec s jistou známkou triumfu v hlase. „To znamená, že se k nim dříve nebo později dostaneme, že ano?“

Dweiny zelené oči se zúžily. „Ted’ je na mně, abych ti položila otázku, Ghere,“ prohlásila.

„Nejspíš ti na ni nedokážu odpovědět, Smaragd. Nezapomeň, jsem jen venkovský chlapec.“

„To nevádí, poslouvej. Vzdálenost je vlastně prostor, souhlasíš?“

„No - myslím, že ano.“

„Jaký je tedy rozdíl mezi prostorem a časem?“

Gher se mírně zamračil. „Pokud mohu říct, tak mezi nimi žádný rozdíl *není*. Jedná se přece o to samé.“

Dweia se ostře nadechla. „S kým jsi o tom mluvil, Ghere?“ dožadovala se. „Kdo ti vnuknul tuhle myšlenku?“

„Jen mě to tak napadlo. Když jsi řekla ‚prostor’ místo ‚vzdálenost’, došlo mi pár věcí. Řekl jsem snad něco, co jsem říct neměl, Smaragd? Omlouvám se, jestli jsem tě rozzlobil.“

„Nerozzlobil jsi mě, Ghere. Jen jsi mě překvapil, to je vše. Jednota času a prostoru je něco, co si zatím uvědomilo jen velice málo lidí.“

„Přemýšlel jsem o tom od chvíle, kdy mi Eliar vyprávěl, jaký jste měli všichni tehdy v Awesu sen,“ vysvětloval Gher. „A pak, když jsme začali využívat dveře ke skákání v prostoru, napadlo mě, že Ghend možná využívá své dveře ke skákání v čase, a protože skákání je pořád skákání, není žádný rozdíl, jestli skáčíme v prostoru nebo v čase. No a tím se dostaneme k tomu, že čas a prostor jedno jsou. Zprvu to možná nedává smysl, ale když se nad tím člověk zamyslí, zapadá to do sebe. Vlastně se dá říct, že se tím všechno vysvětluje.“

„Dobrý Bože!“ prohlásil Bheid s posvátnou bázní.

„Ano?“ zeptala se Dweia.

„Já jsem nechtěl - jen jsem chtěl -“ zatápal Bheid.

„Neměl bys tu takhle vykřikovat slovo ‚Bůh‘,“ pokárala ho. „Ruší mě to. Vadí ti snad něco z toho, co Gher říkal?“

„Je ten chlapec vůbec člověk?“ zeptal se Bheid a užasle na Ghera hleděl. „Mé myšlení je natolik pozadu za jeho, že nerozumím ani polovině z toho, o čem mluvil.“

„No je trochu neobvyklý,“ připustila Dweia.

„Neobvyklý nebo ne, pořád je to náš Gher,“ prohlásila Andine. Natáhla ruku a pohladila Ghera po hlavě. „Je to zkrátka rozcuchaný chlapec, který potřebuje koupel.“

„Vždyť jsem se koupal minulý týden,“ protestoval Gher.

„Je čas vykoupat se znovu.“

„Už?“

„Nijak ti to neublíží, Ghere,“ řekla Andine. Pak se rozesmála, objala ho a přitiskla k sobě.